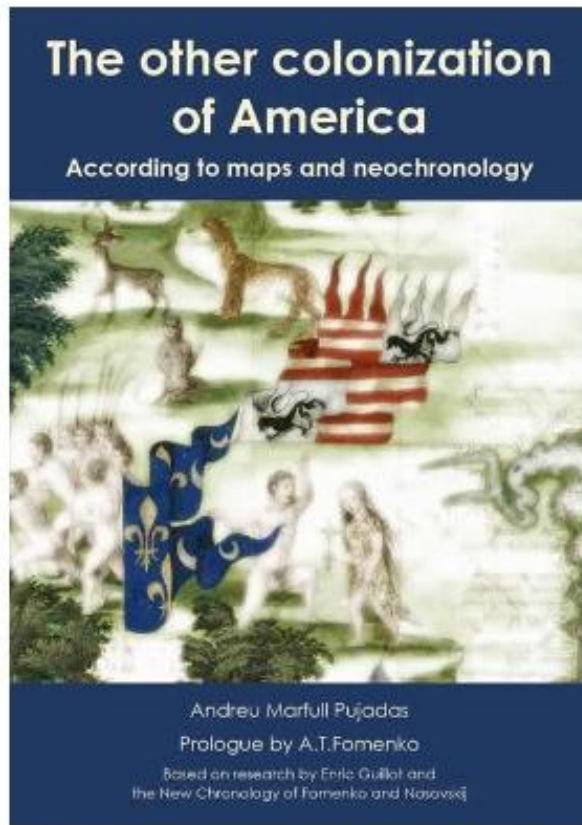
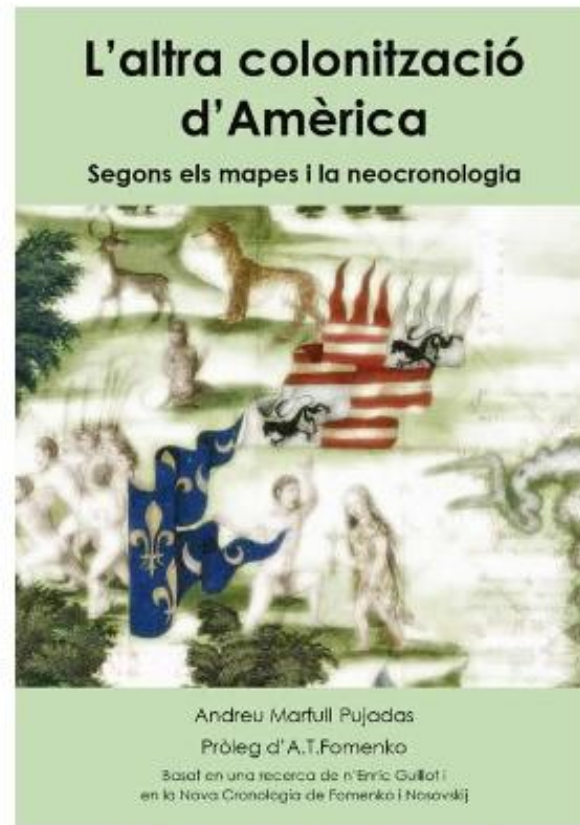

La presència catalana i otomana als mapes dels segles XVI i XVII, segons la recerca de N'Enric Guillot

Andreu Marfull

*The other colonization
of America,
according to maps
and neochronology*

*L'altra colonització
d'Amèrica,
segons els mapes
i la neocronologia*

*La otra colonización
de América,
según los mapas
y la neocronología*

L'altra colonització d'Amèrica, segons els mapes i la neocronologia

Basat en una recerca de n'Enric Guillot i en la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij

En aquest treball, elaborat amb el material de recerca de n' **Enric Guillot**, es demostra que:

1. Els símbols més estesos als mapes dels segles XVI i XVII foren els portuguesos, catalans i otomans;
2. Catalans i otomans ocuparen bona part d'Amèrica.
3. La presència catalana a Amèrica és superior a la portuguesa i la castellana.

El llibre s'estructura en dos grans apartats:

- I. Recerca de n'Enric Guillot, **mapes i dades estadístiques**.
- II. **Dissertació** lògica en base a quatre recerques.

Les recerques que aquí es contrasten són:

- A. La **Tarraconensis**, o el Regne de l'Aragó, de n' **Ivan Giménez**.
- B. **L'arquebisbat de Tarragona** versus el de Toledo, la vinguda dels **emperadors de Grècia**, la **Llengua d'Aragó** (Orde de Sant Joan) i el **privilegi basc**, pròpia.
- C. La **identitat jueva**, principesca, catalana i occitana de **Cristòfor Colom**, rei dels jueus, pròpia.
- D. La **Nova Cronologia** dels matemàtics russos **Anatoly Fomenko i Gleb Nosovskij**, amb aportacions de la **Cronologia X-185**, pròpia.

CATALANS I “LLEONESOS” PER AMÈRICA

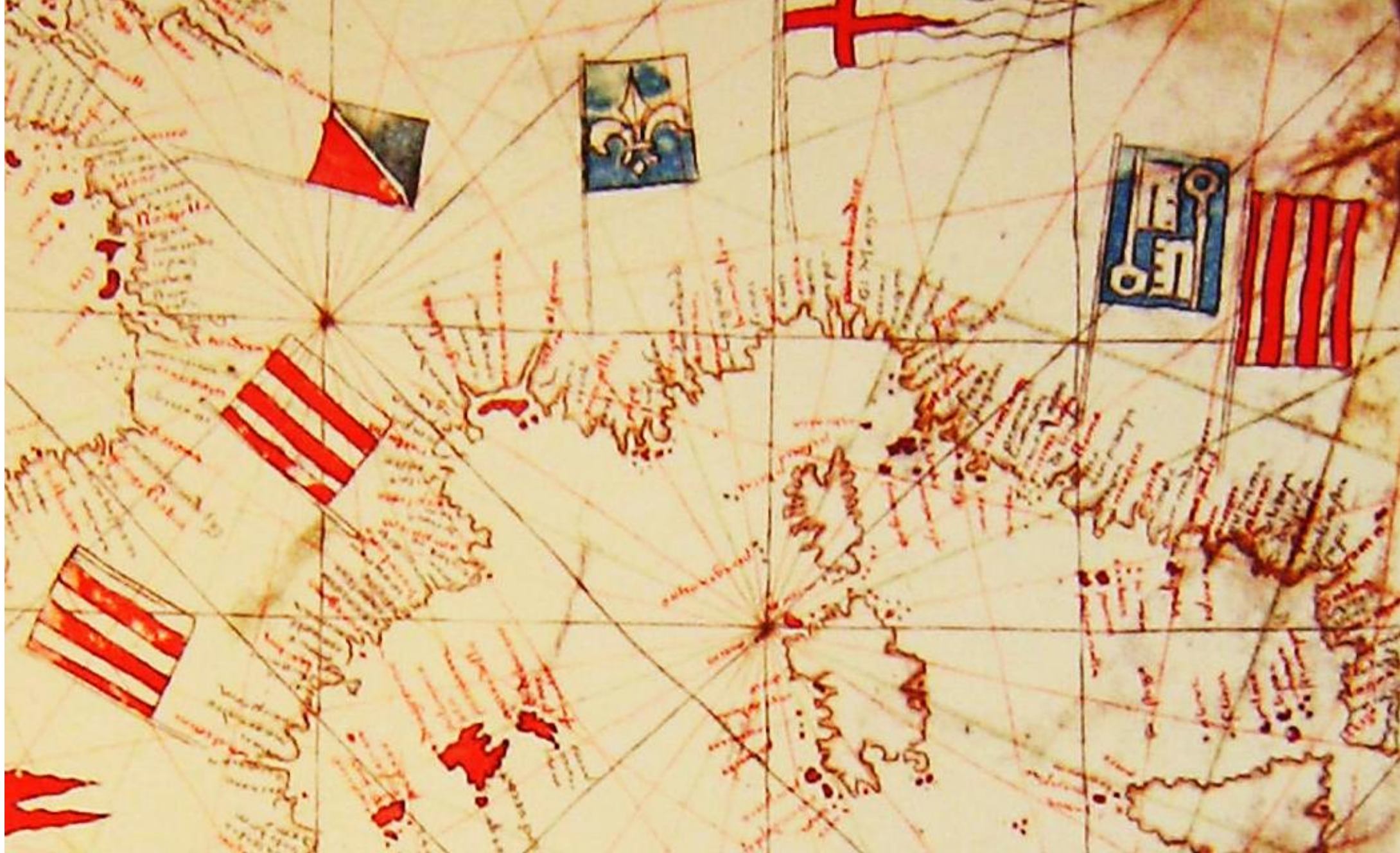

Figura 1. Autor: Pedro Reinel, 1485. Archives Départementales de la Gironde, [2Fi 1582 (bis)].

Figura 2. Autor: Joan Salvat de Pilestrina, 1511. Bibliothèque nationale de France [CPL GE AA 563 RES].

Figura 5. Autor: Joao Freire, 1546. Portolan Atlas. © Henry E. Huntington, California [HM 35, f3].

Figura 3. Autor anònim, 1502. Carta de Cantino. © Biblioteca Estense Universitaria, Modena [C.G.A.2].

Figura 4. Autor: Jacobus Russus, 1535. Carta Nàutica. © Fundació March Severa.

Figura 6. Autor: Jacopo Maggiolo, 1562. "Portolan chart of the Mediterranean Sea, Black Sea, and west African coast".
© The British Library, Londres, Shelfmark Add MS 9810.

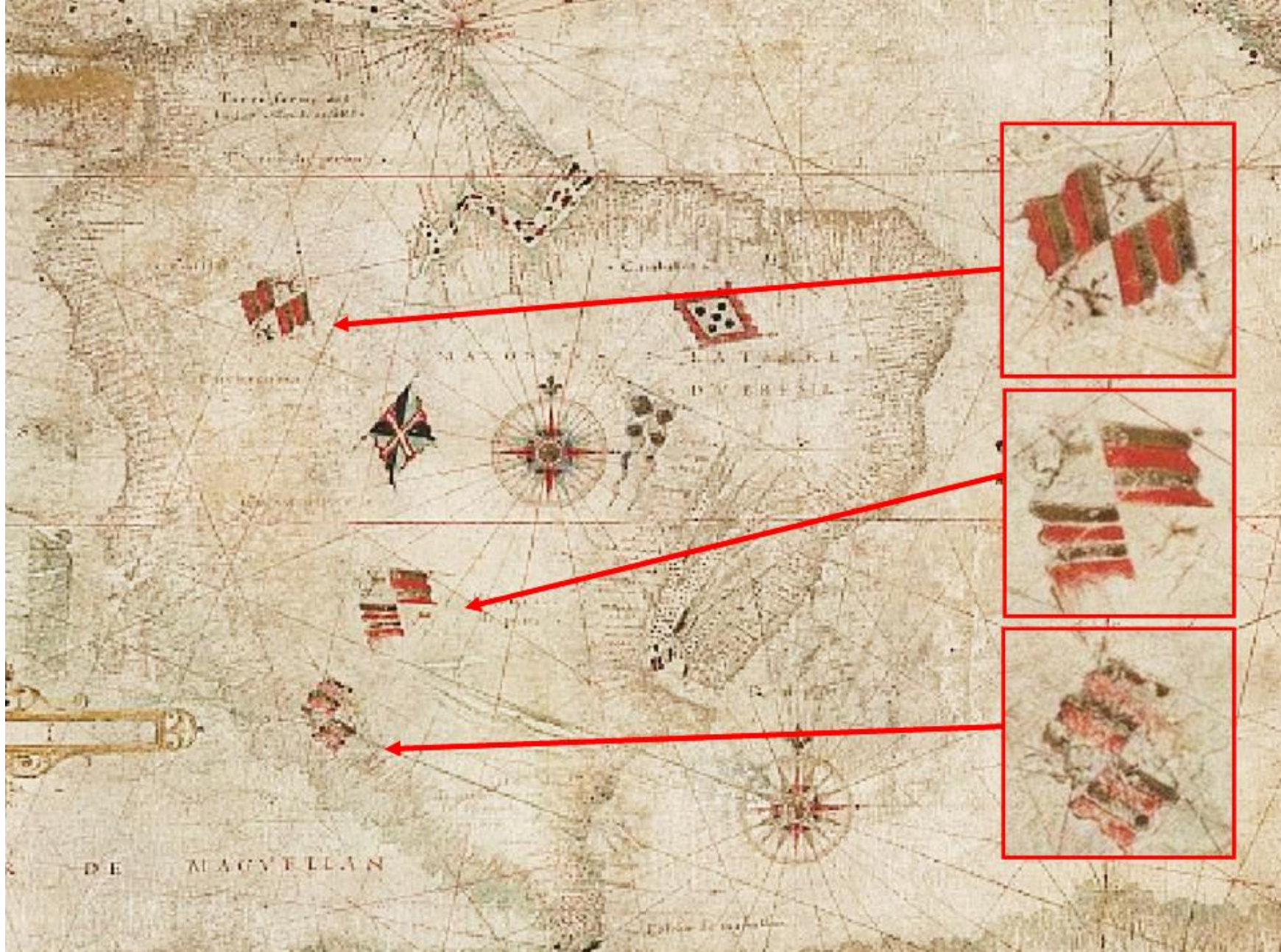

Figura 7. Autor: Nicolas Desliens, 1541. Weltkarte, Handzeichnung, auf Pergament.
© Dresden, Sächsische Landesbibliothek [SLUB/KS A19883].

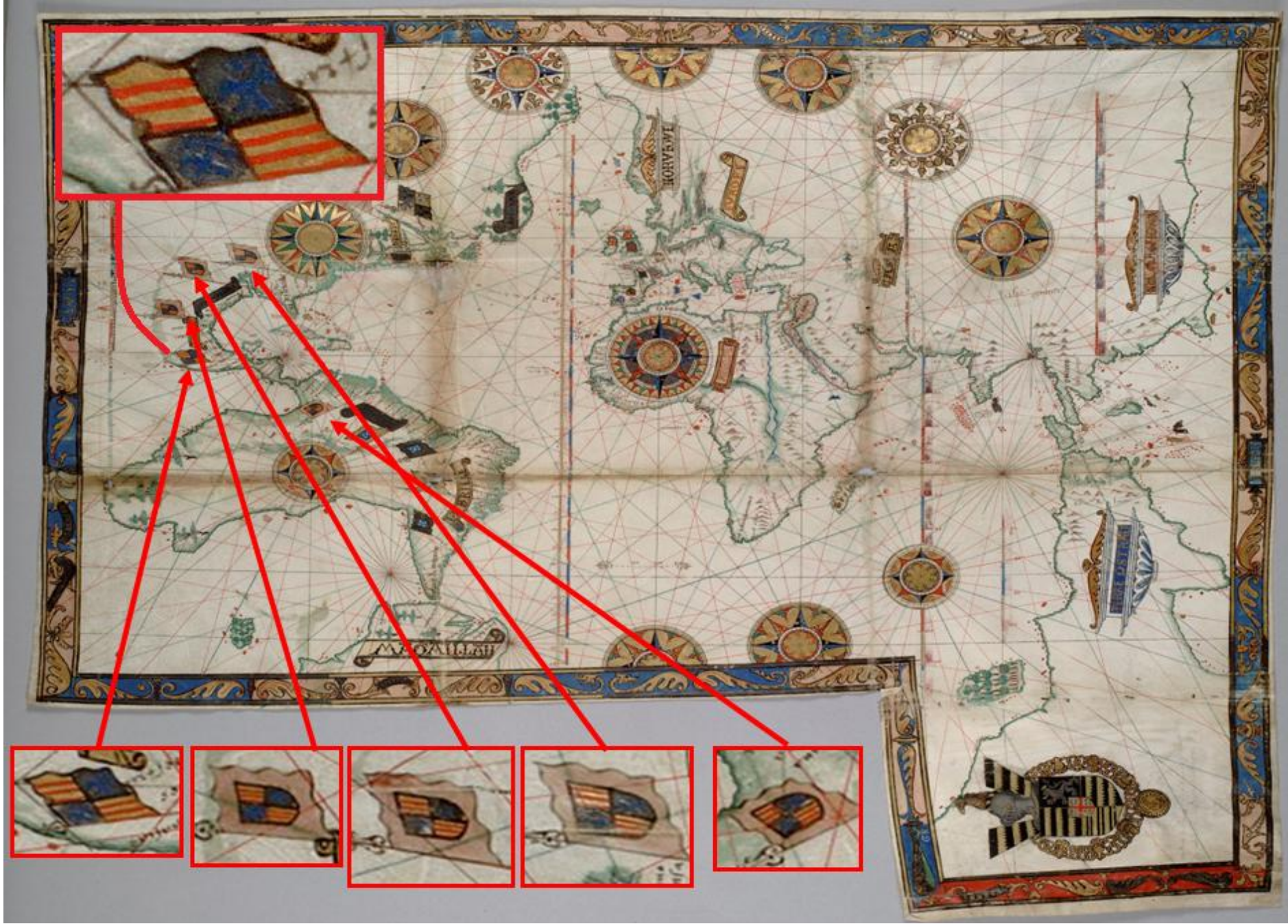

Figura 8. Autor: Guillaume Brouscon, 1543. © Library Henry E.Huntington, California [HM 46 Binding].

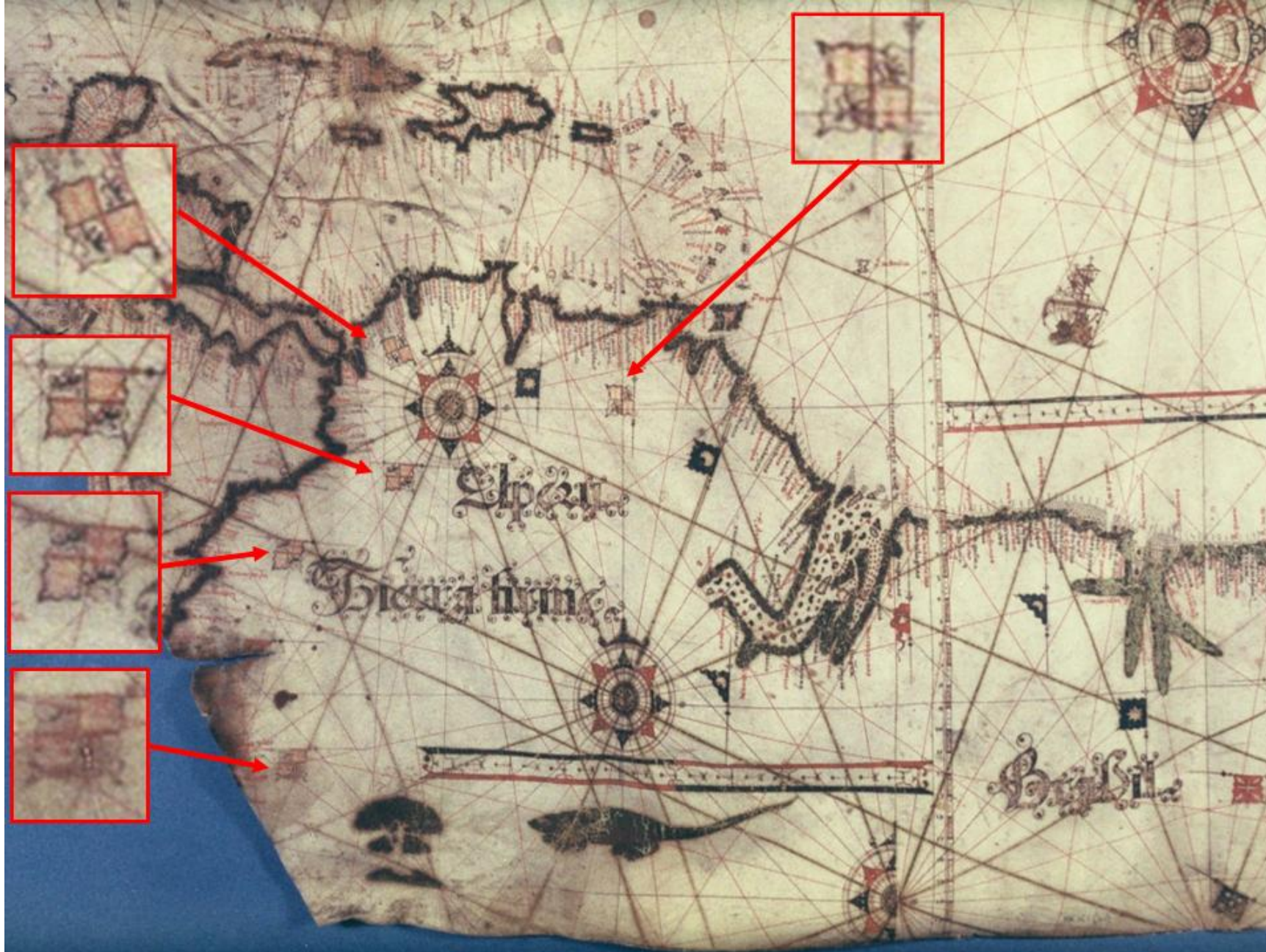

Figura 9. Autor: Anònim portuguès, 1550. "Portuguese portolan of the Atlantic".
© Bodleian Library, Oxford, Filmstrip Roll 194B, frame 4.

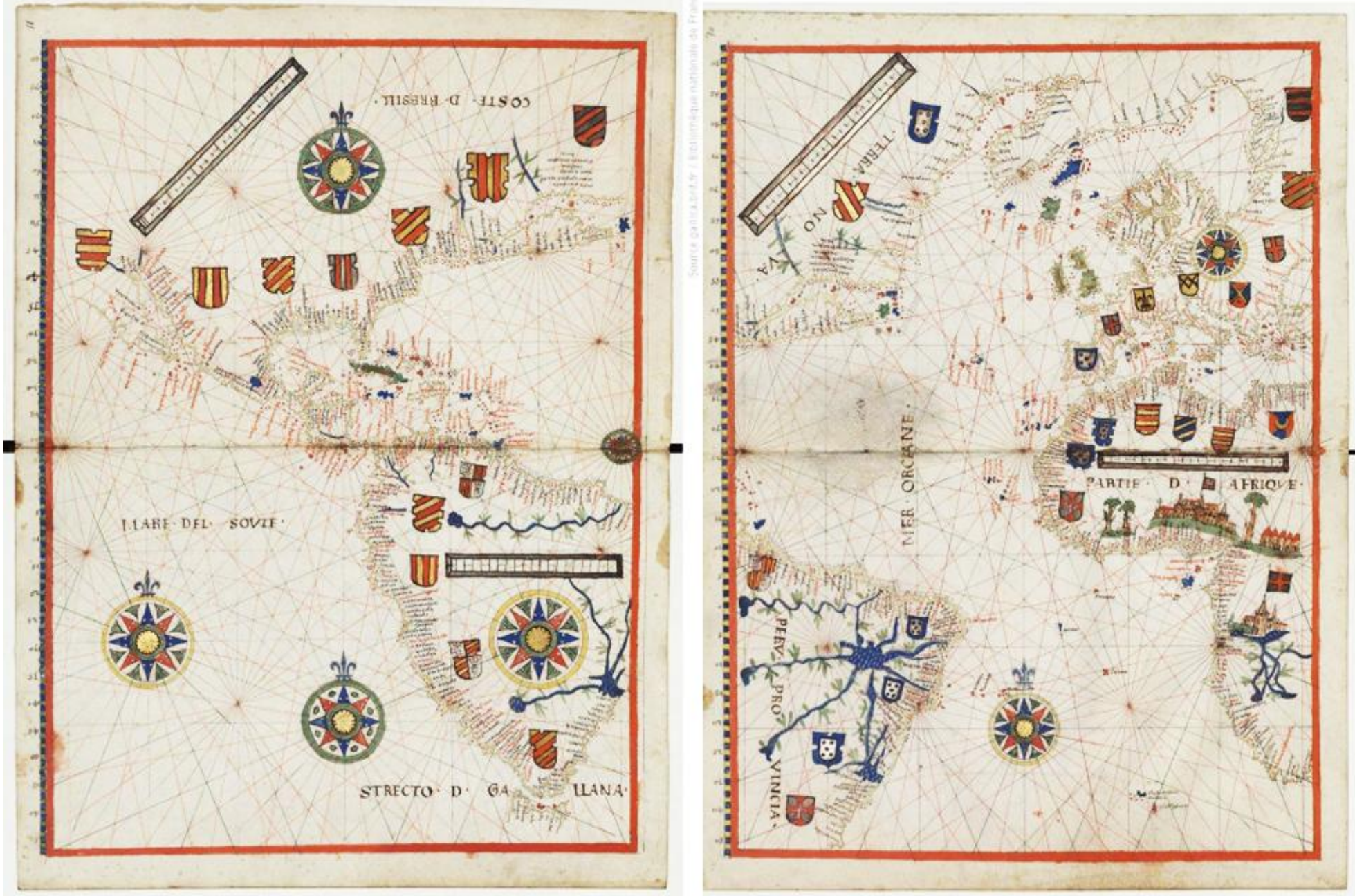
Figura 10. Autor: Guillaume le Testu, 1555. © Vicennes, Service Historique de la Défense - [D1z14_03_549].

Figura 11. Autor: Guillaume le Testu, 1555. © Vicennes, Service Historique de la Défense - [D1z14_03_547].

Figura 12. Autor: Domingo Teixeira, 1573. © Bibliothèque nationale de France [CPL GE SH ARCH 3].

Source: gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Source: gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Figura 13. Autor: Angelus, 1575. "Portulan de l'Amérique du Nord et du Sud".
© Bibliothèque nationale de France, MSS fr. 9669 Feuille 9v-10r, Feuille 10v-11r.

Figura 14. Autor: Anônimo português, sem data. "Planisfério dos Descobrimentos Marítimos e Explorações dos Portugueses". © Museu de Marinha, Lisboa [MM.06247].

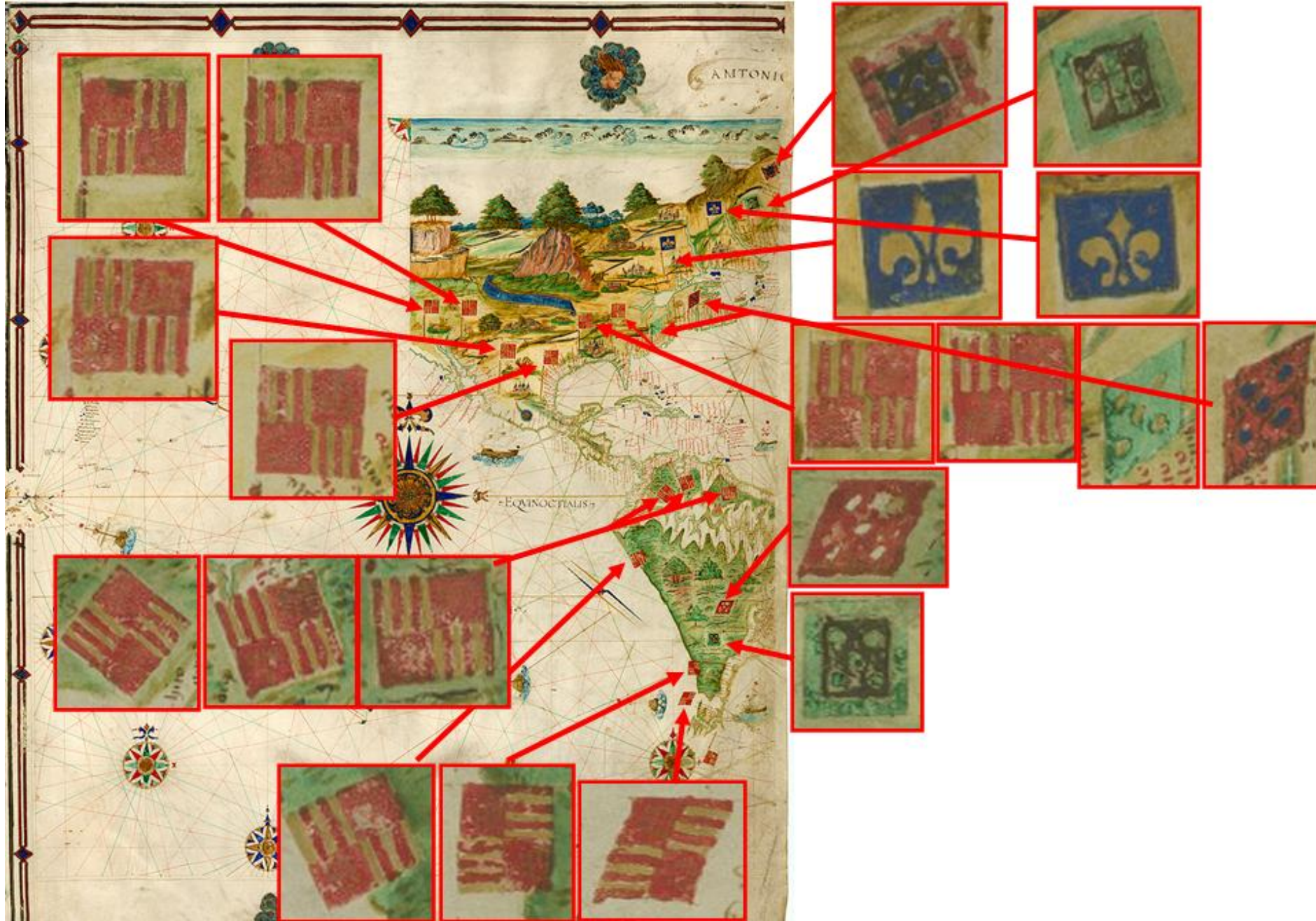

Figura 15. Autor: Antonio Pereira, 1545. "North and South America".
© Jonh Carter Brown Library and Brown University, Call Number: B546 / 2 Ms. / OVERSIZE.

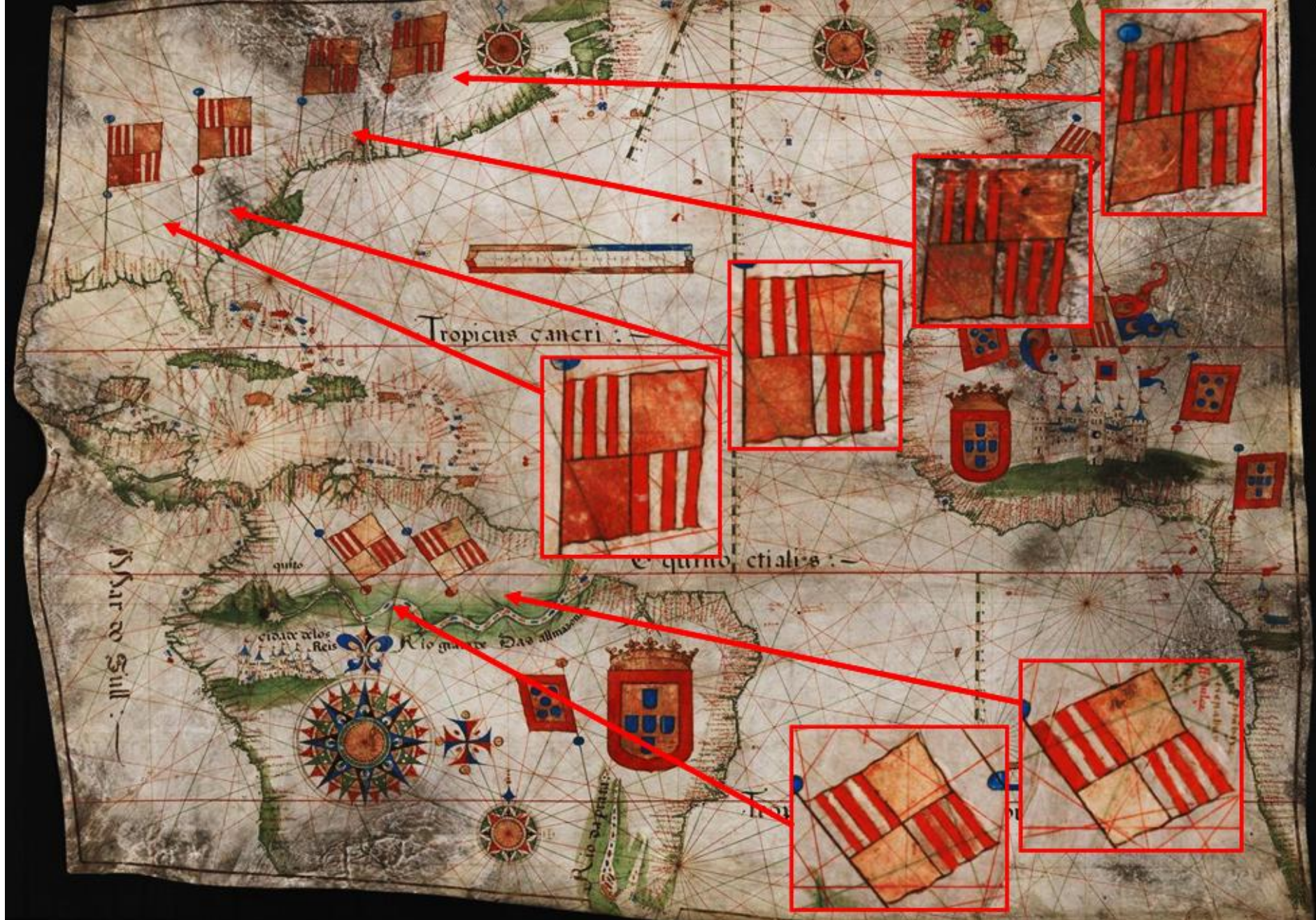

Figura 16. Autor: Jorge Reinel, 1550. "Carte nautique portugaise de l'Océan Atlantique".
© Bibliothèque National de France [GE B-1148 (RES)].

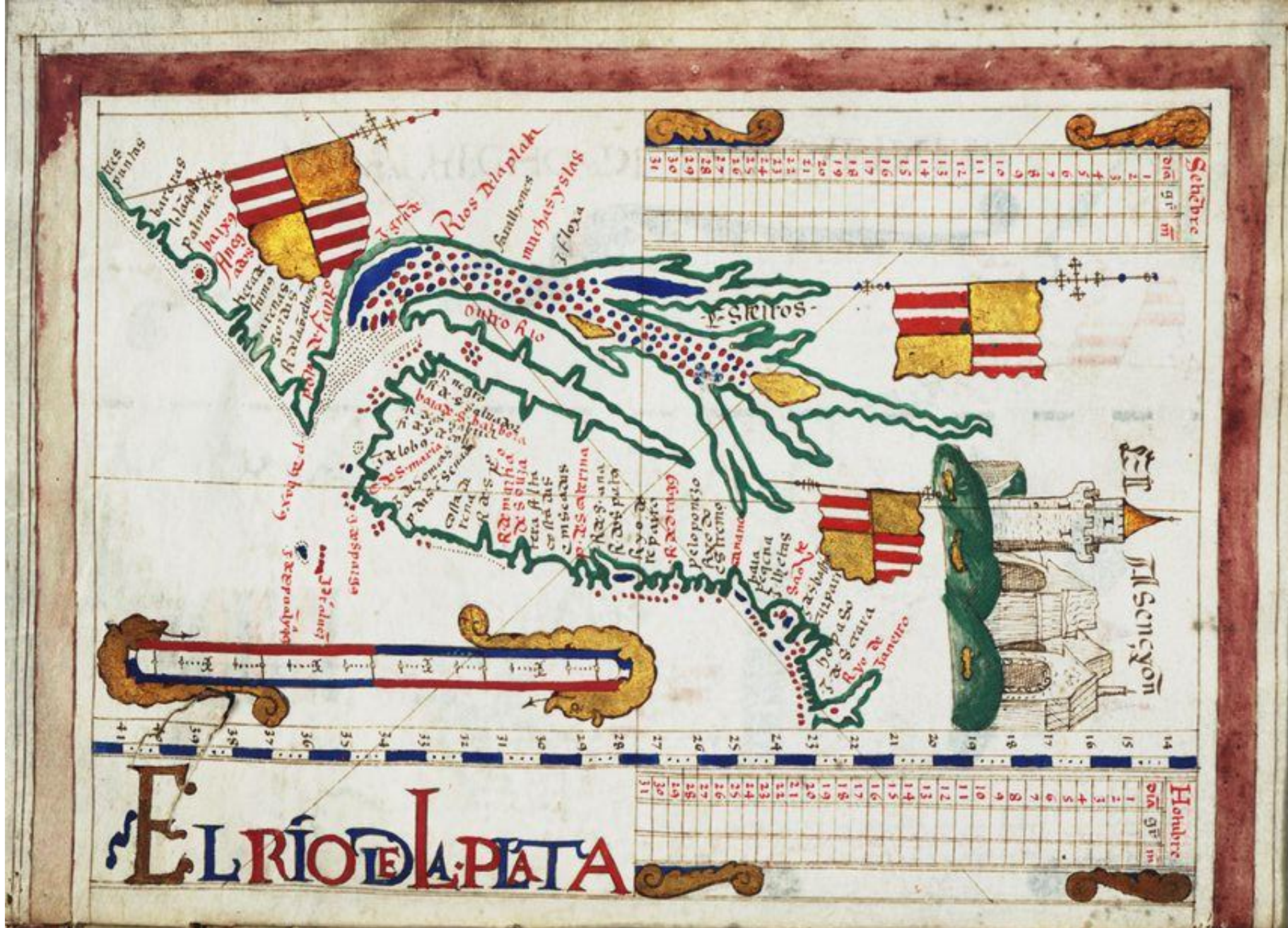

Figura 17. Autor: Anònim portuguès, 1550-1560. Argentina girada 90 graus.
 © National Maritime Museum, Greenwich, London [F1539, P/14(12r)].

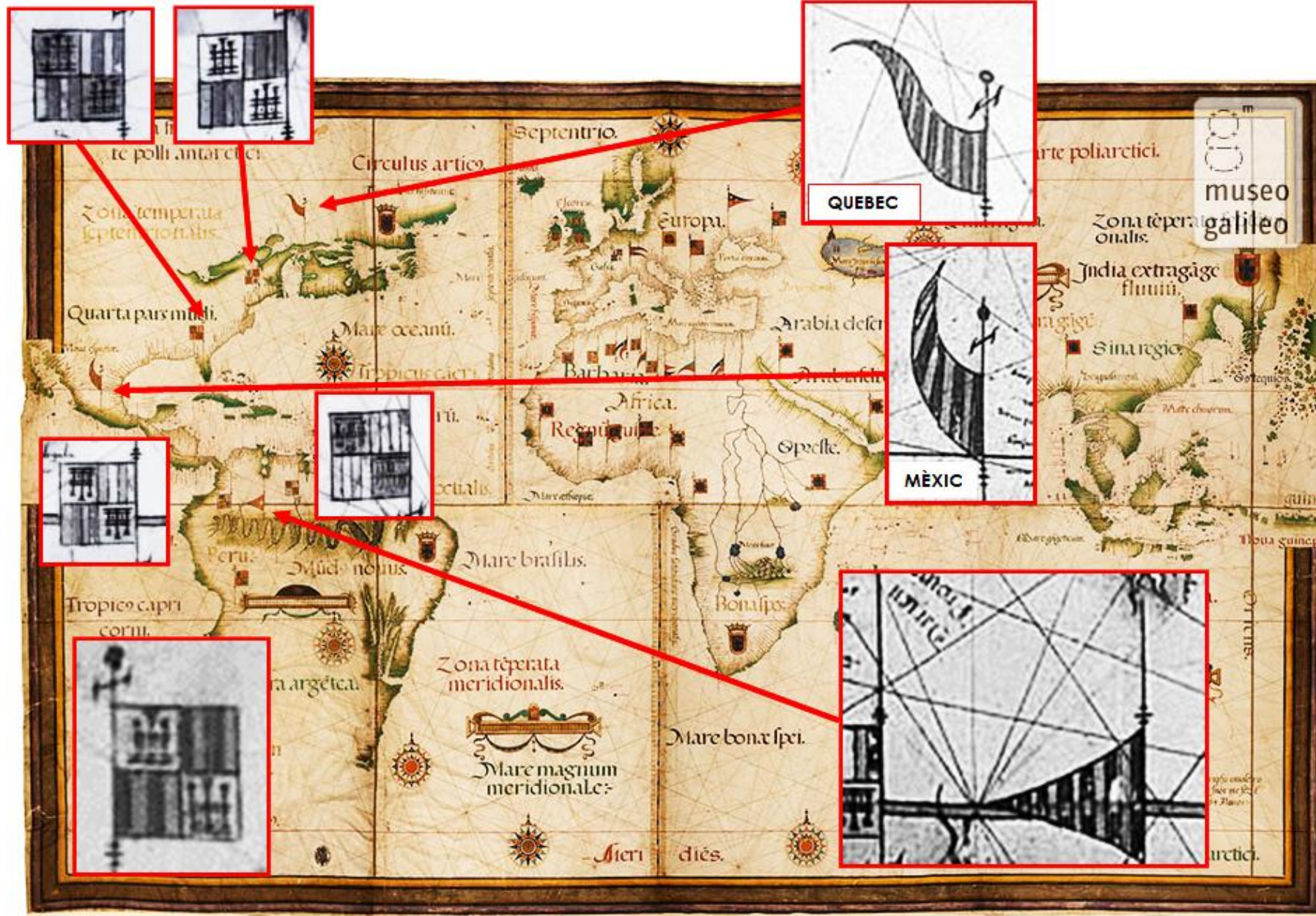

Figura 18. Autor: Lopo Homem Reineis, 1554. "Planisferio".

Banderes exclusives catalanes a Nord-Amèrica, Mèxic i Veneçuela.

© Instituto e Museo di Storia della Scienza, Firenze Inv. 946, collocazione SD A 037.

Figura 19. Autor: Sebastiao Lopes, 1558. "Chart of the coast-lines of part of Europe, Africa, and America".
© British Museum, Add. 27303.

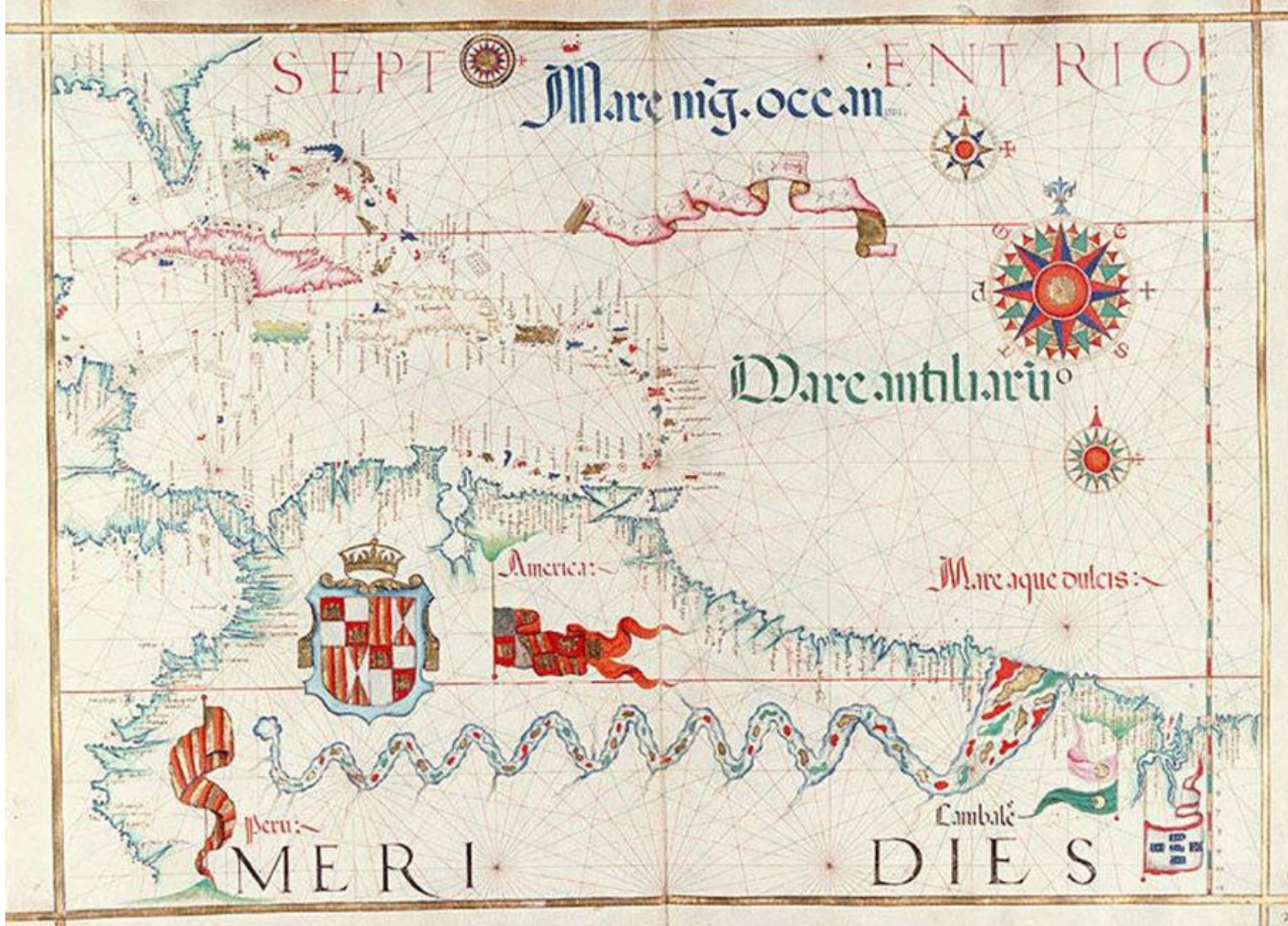

Figura 20. Autor: Diogo Homem, 1561. “Nautical map. Caribbean Sea. Cuba. Florida. Northern South America”.
© Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinus 335, folio 2.
Aquí apareix l’escut de les corones de Castella i Aragó, sense Navarra i Granada. És un escut que apareix en alguns mapes, però és residual. Bandera exclusiva catalana al Perú.

Figura 21. Autor: Lázaro Luís, 1563. Codice da Lazaro Luís.

© Academia das Ciências, Lisboa, [MS-14-1] Pàg. 3 Front. Península de Labrador (Terranova) girada 90 graus.

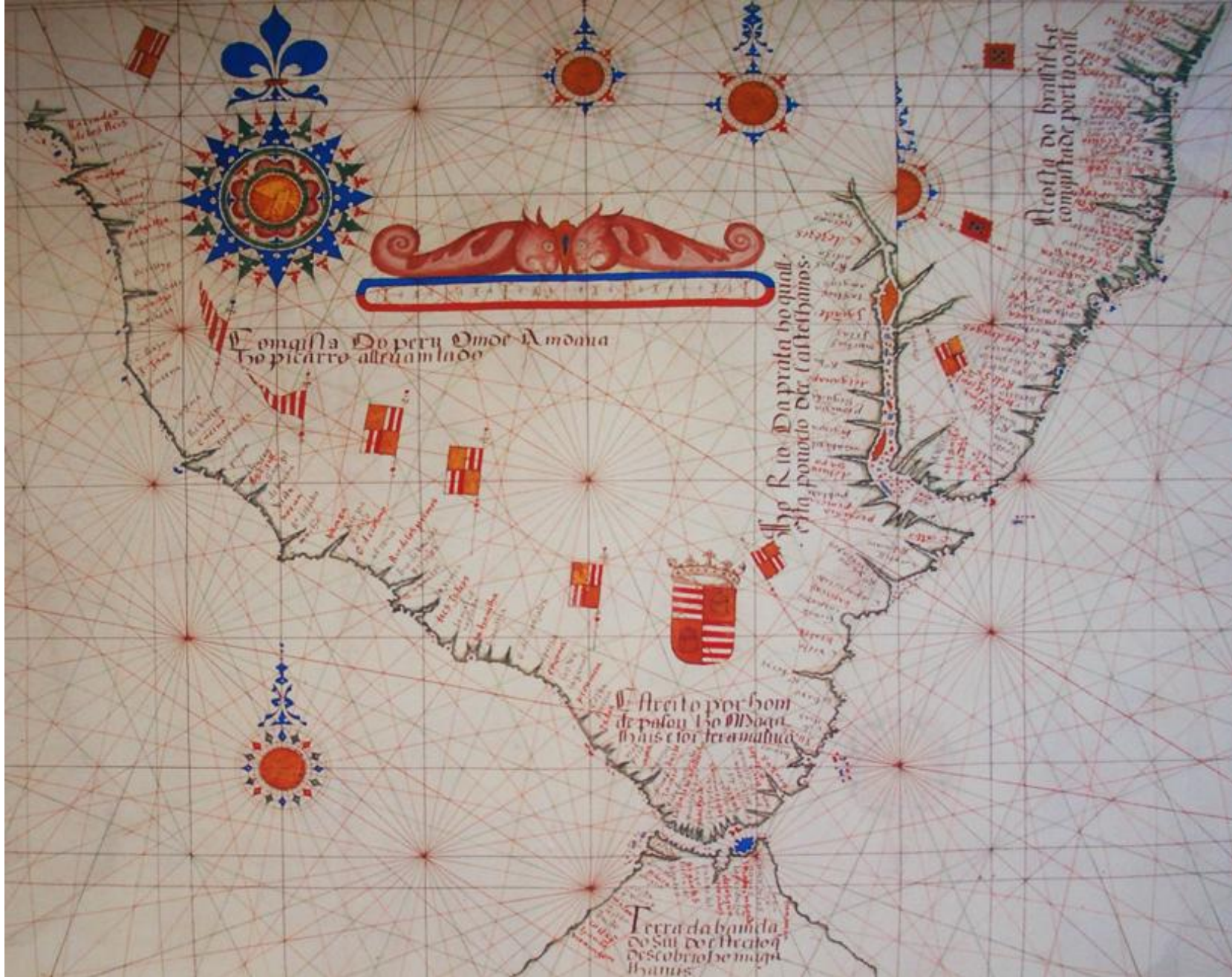

Figura 23. Autor: Lázaro Luís, 1563. Codice da Lazaro Luís. © Academia das Ciências, Lisboa, [MS-14-1] Pàg. 4 Revers. Estret de Magallanes, amb presència catalana a Xile i l'Argentina.

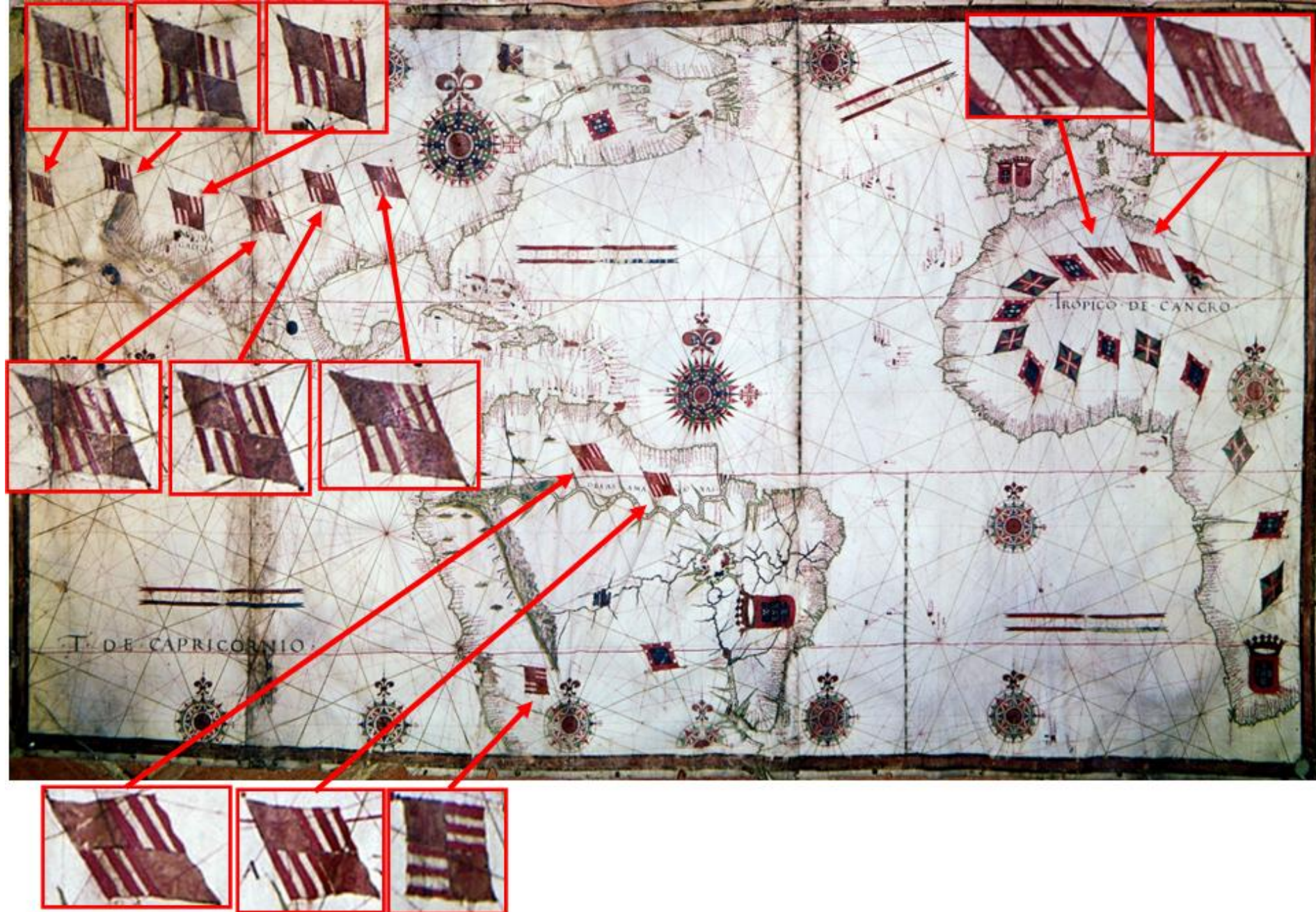

Figura 24. Autor: Sebastiao Lopes, 1570. "Portulano, pergaminho iluminado".
© Biblioteca do Paço Ducal de Vila Viçosa, Evora, Portugal.

Figura 25. Autor: Sebastião Lopes o Pedro de Lemos, 1583.
© Bibliothèque nationale de France. Matrícula: [CPL GE SH ARCH 38].
Banderes catalanes per tota Amèrica, i presència parcial de l'emblema de Castella.

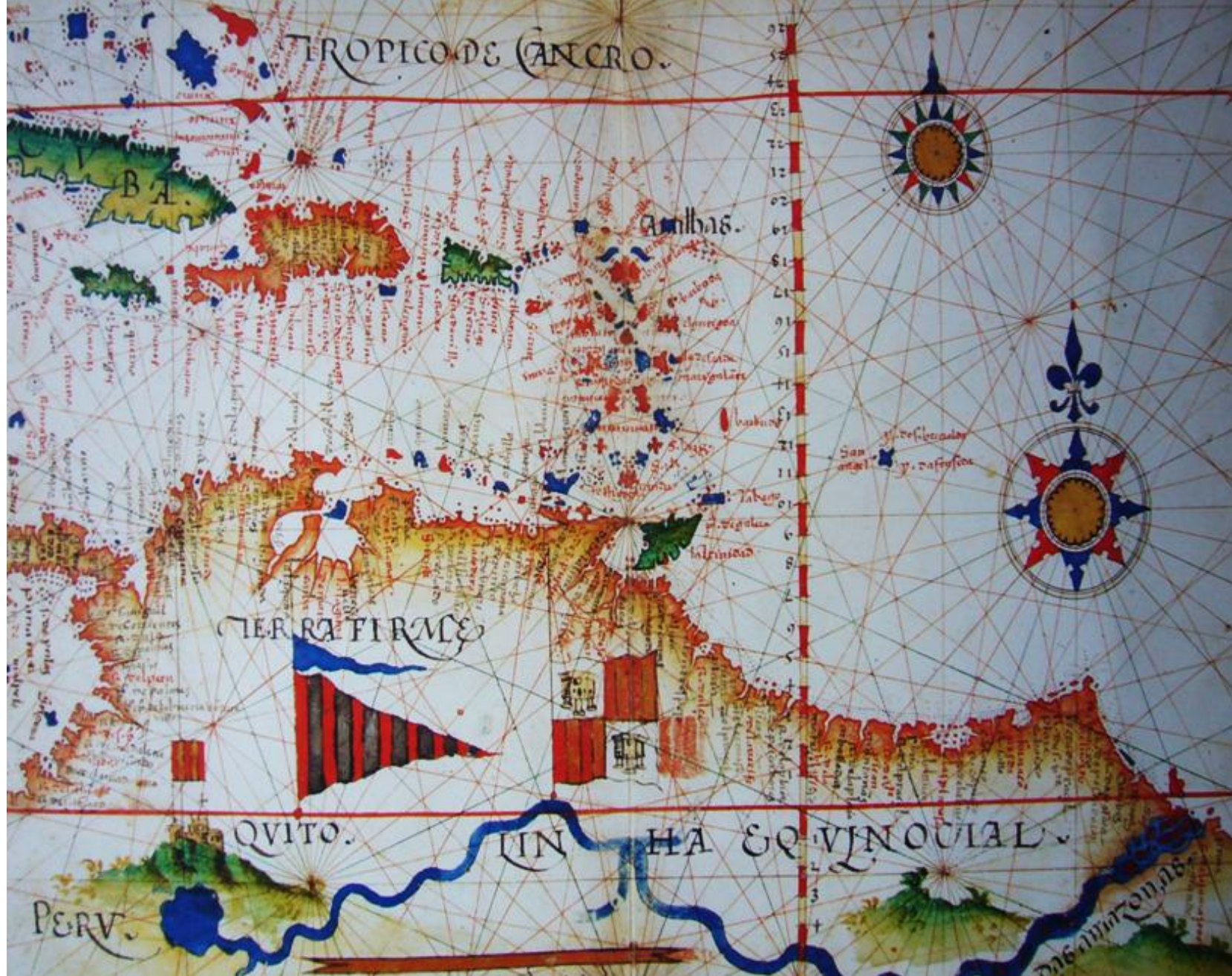

Figura 26. Autor: Luis Teixeira, 1585. «North America from Mexico past the Chesapeake Bay, of Coastal Charts of the Americas and West Africa». © Hispanic Society of America, plate XIII]. Gran bandera només catalana a Veneçuela.

Figura 27. Autor: Luis Teixeira, 1585. “North America from Mexico past the Chesapeake Bay, of Coastal Charts of the Americas and West Africa”. © Hispanic Society of America, plate XIV].

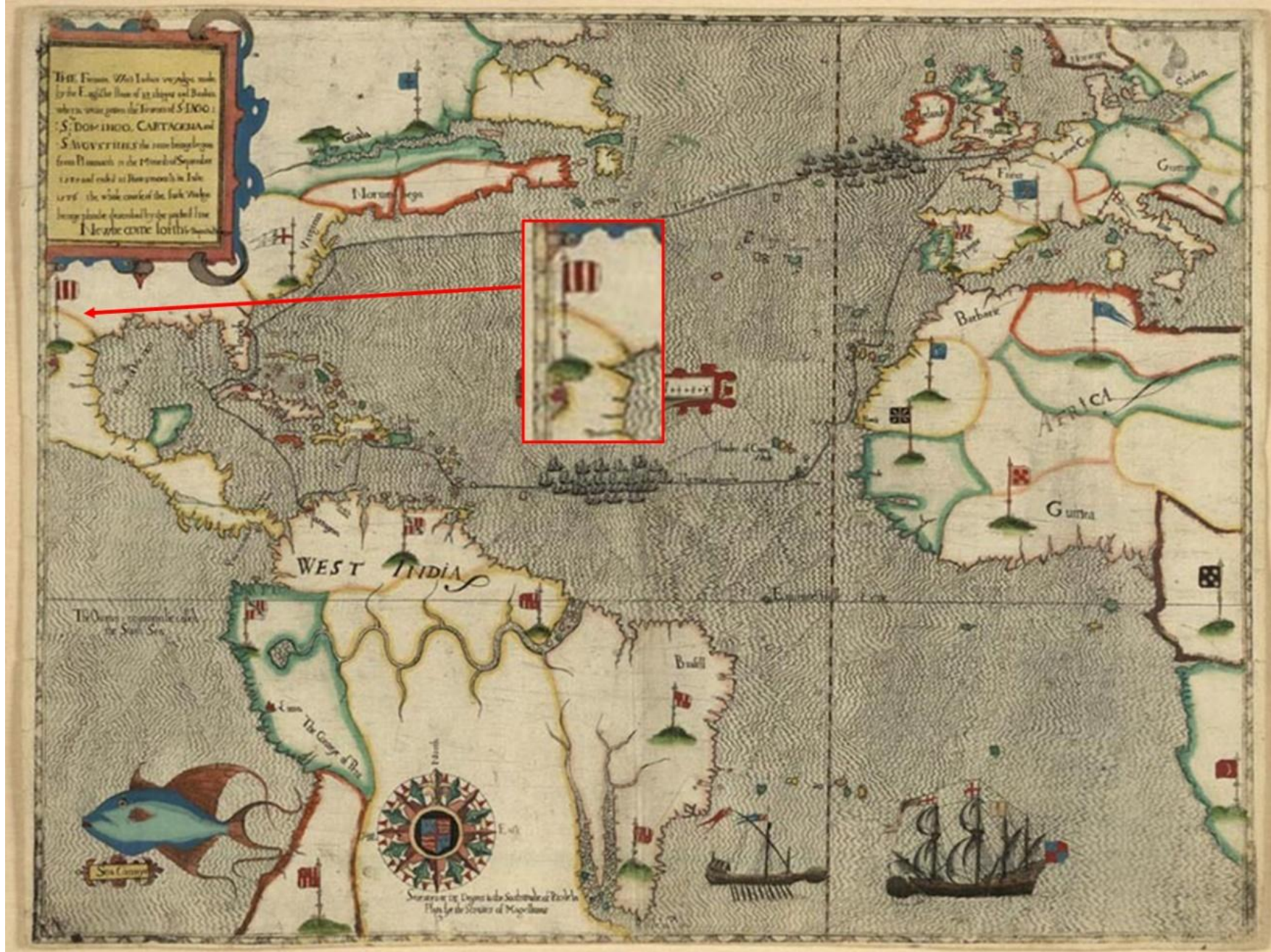

Figura 29. Autor: Baptista Boazio, 1589. "Route of Drake's Voyage".
©Library of Congress, Washington Rare Book and Special Collections Division (112)].

Figura 30. Autor: Bartolomeu Lasso, 1590. "Kaart van Midden-Amerika".
© Maritiem Museum Rotterdam MMR-WAE898 H. Bandera només catalana a Nord-Amèrica.

Figura 31. Autor: Jan Dirckx, 1599. "Carte de l'Océan Atlantique Nord".

© Bibliothèque National de France, GE SH ARCH 4.

Bandera només catalana a Colòmbia. A Nord- Amèrica apareix l'escut del Sacre Imperi Romà Germànic.

Figura 32. Autor: 1614, Joan Oliva, 1614. © Fundació Bartomeu March Servera, [Vuitè mapa de l'obra]. Estret de Magallanes.

Figura 33. Autor: 1614, Joan Oliva, 1614.

© Fundació Bartomeu March Servera, [Novè mapa de l'obra]. Els portuguesos no apareixen a Amèrica.

ELS MAPES MANIPULATS

Figura 34. Mapes de Luis Teixeira. Esquerra: © BNCF-Biblioteca Nazionale Centrale Firenze, su concessione del Ministero per i Beni e le Attività Culturali (1585). Dreta: © Museu de Marinha, Lisboa, Matrícula: Atlas K3 (1600).

Figura 35. Autor: Joan Oliva, 1640. © National Maritime Museum, Greenwich, London. Matrícula: [F1796, P/8 (2)].

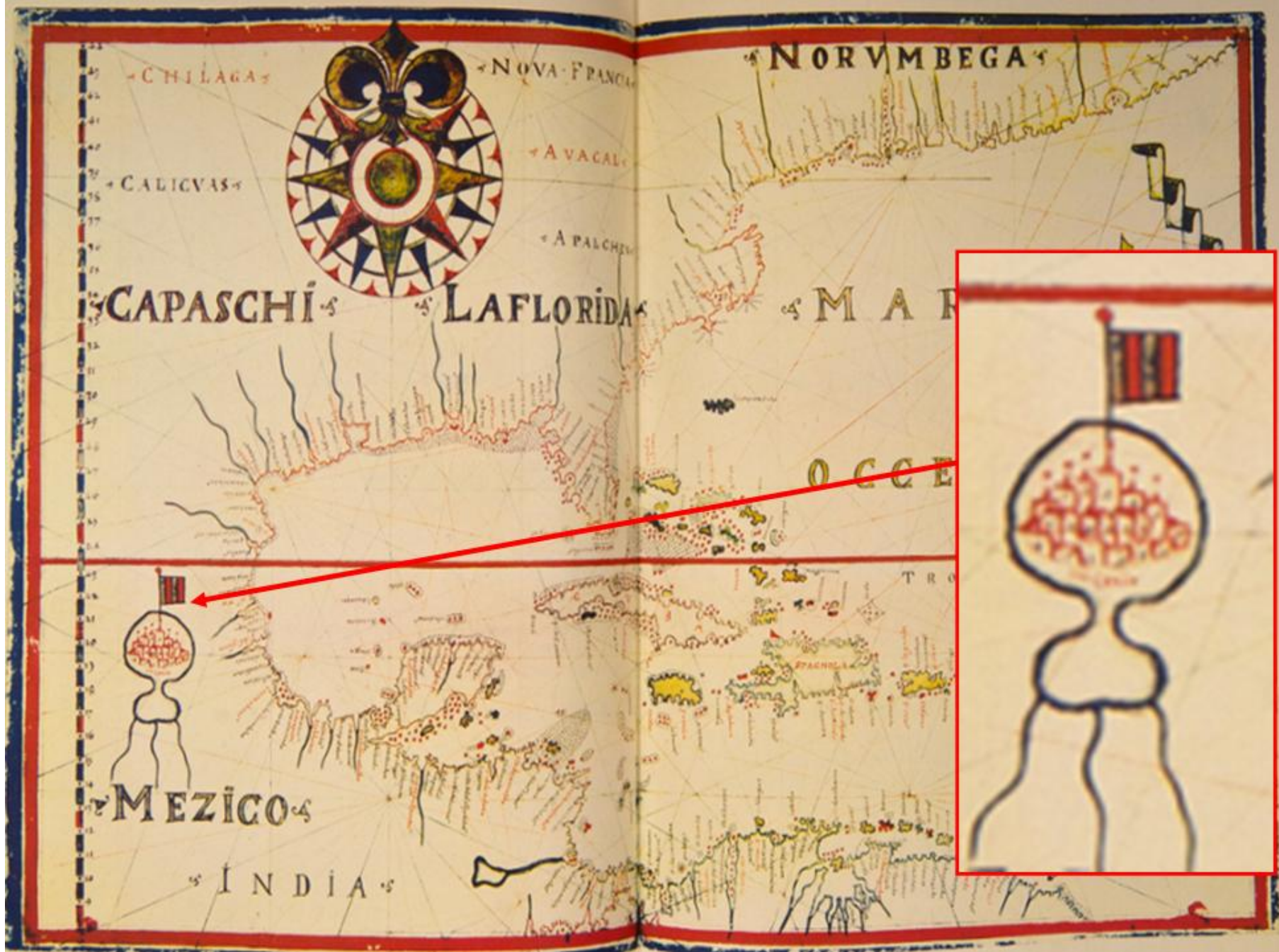

Figura 36. Autor: Joan Oliva, 1592. © National Maritime Museum, Greenwich, London, Nat. Mar. Mus., P22, 2].

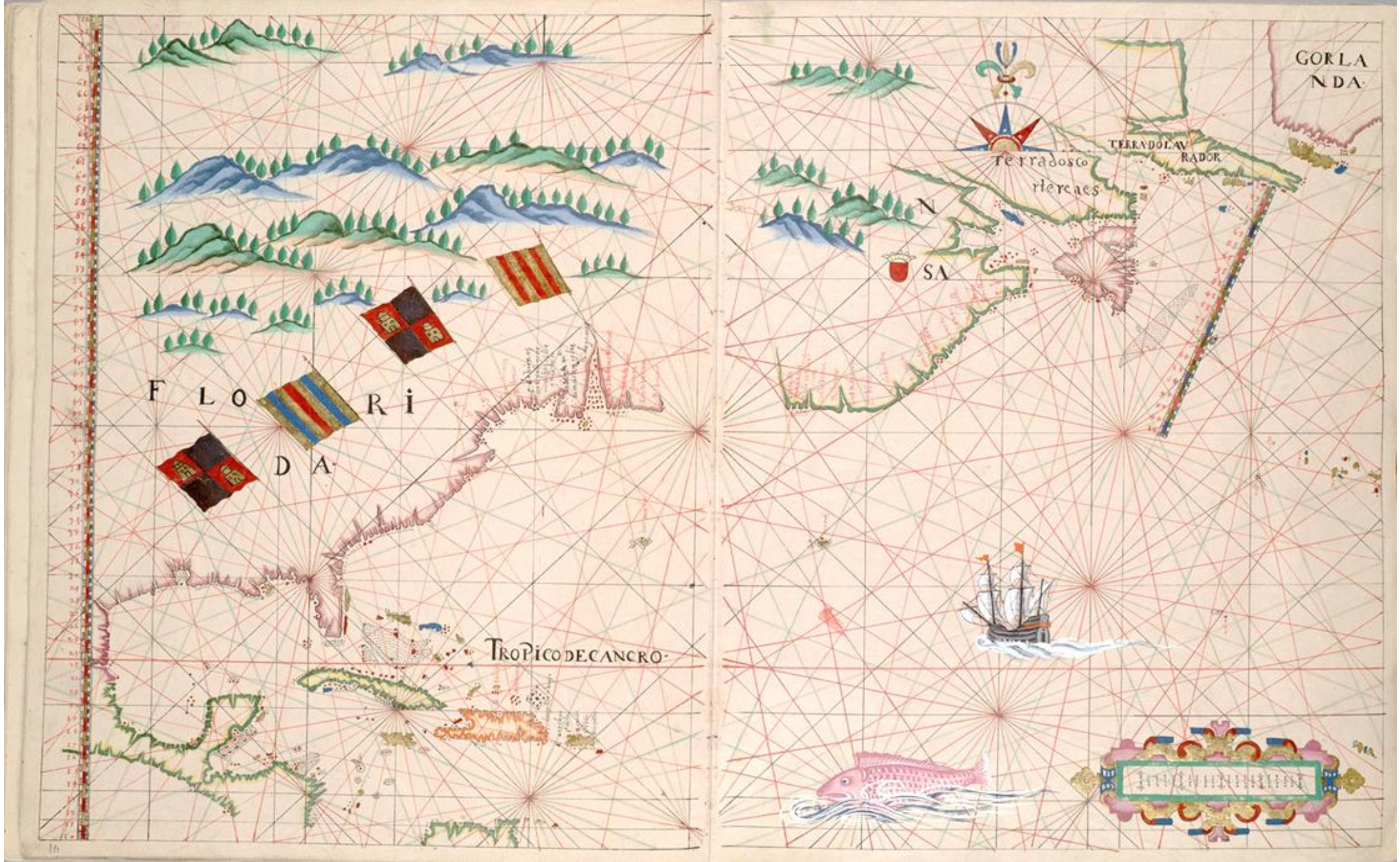

Figura 37. Mapa anònim portuguès, de 1630. © Huntington Library. Matrícula: [HM 39 ff. 40v-41].

Figura 38. Autor: João Teixeira Albernaz, 1640. © ANTT Arquivo Nacional Torre do Tombo. Matrícula: [PT-TT-CRT 198].

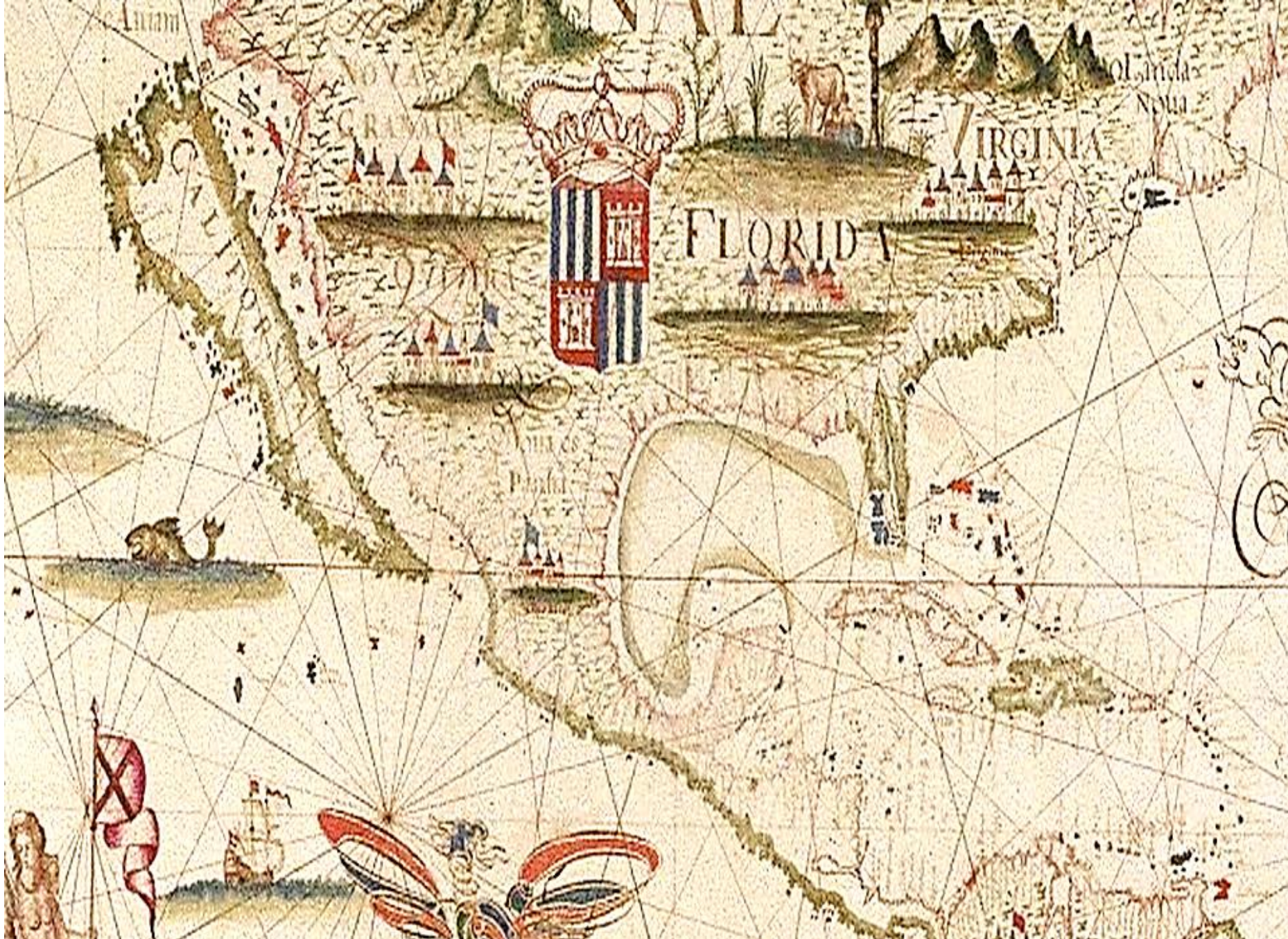

Figura 39. Autor: Da Costa E Miranda, 1706. © State Library of New South Wales. Matrícula: [ML ref. ML 857].

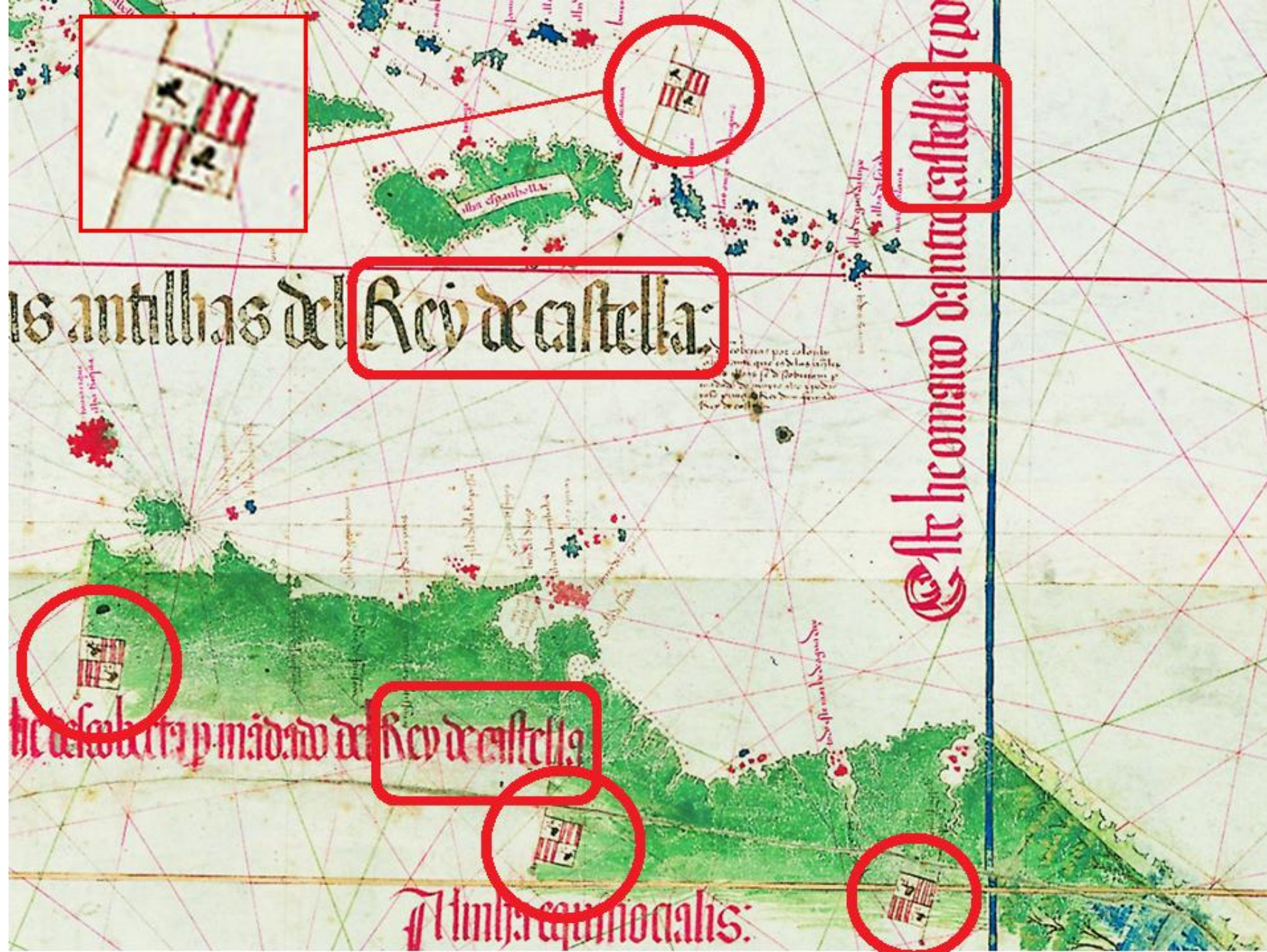

Figura 40. Autor anònim, 1502. Carta del Cantino. © Biblioteca Estense Universitaria, Modena [C.G.A.2].

Figura 41. Autor: Otto Progel, 1843. Còpia de la Carta de Jorge Reinel de 1519.
© Bibliothèque nationale de France [CLP GE AA 564 RES].

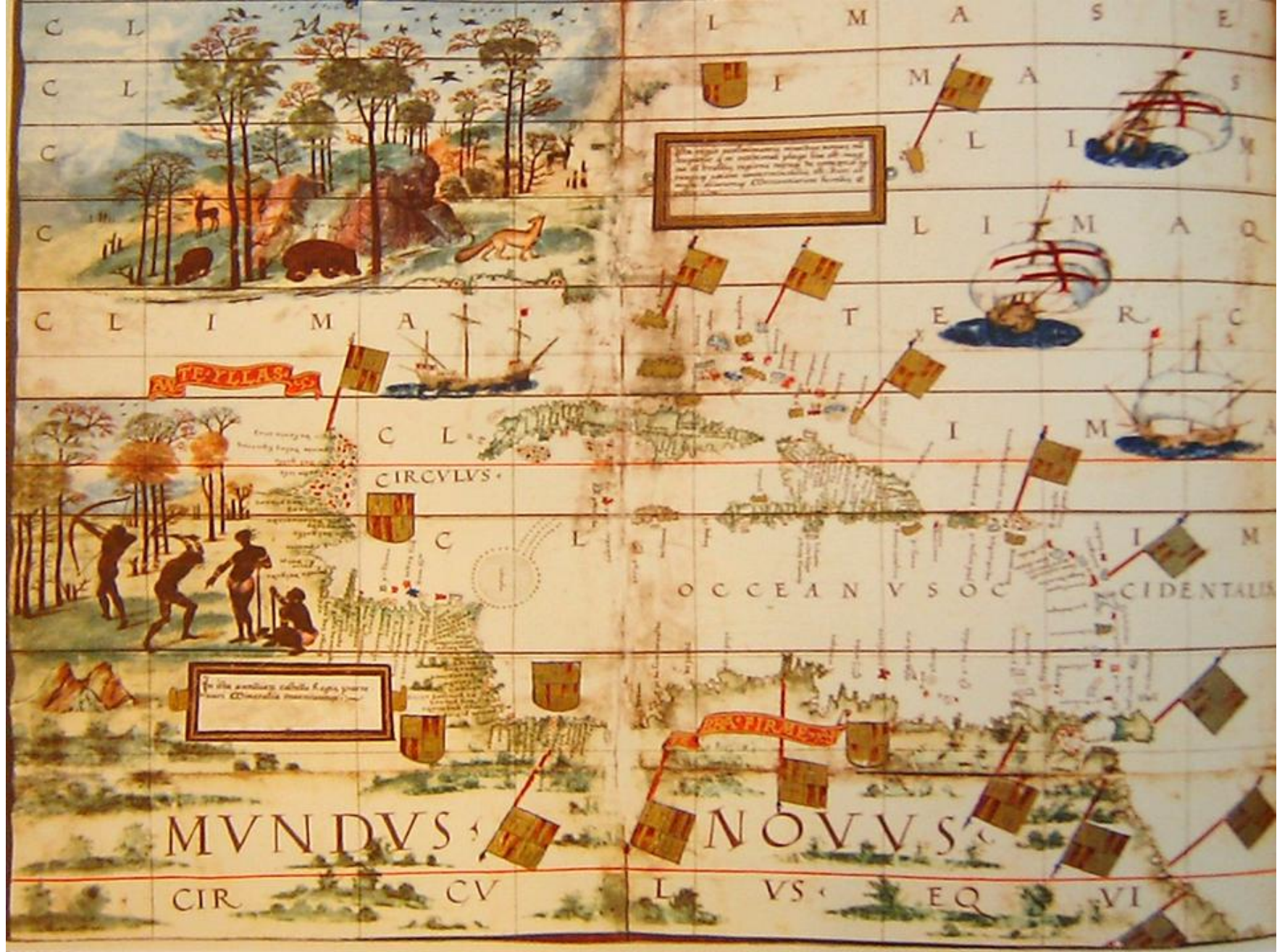

Figura 42. Autor: Jorge Reinel, 1519 (documentat des del 1855). Atlas Miller: Cartes de l'Océan Atlantique et de la Méditerranée. © Bibliothèque nationale de France [CPL GE AA 640 RES Feuille 6].

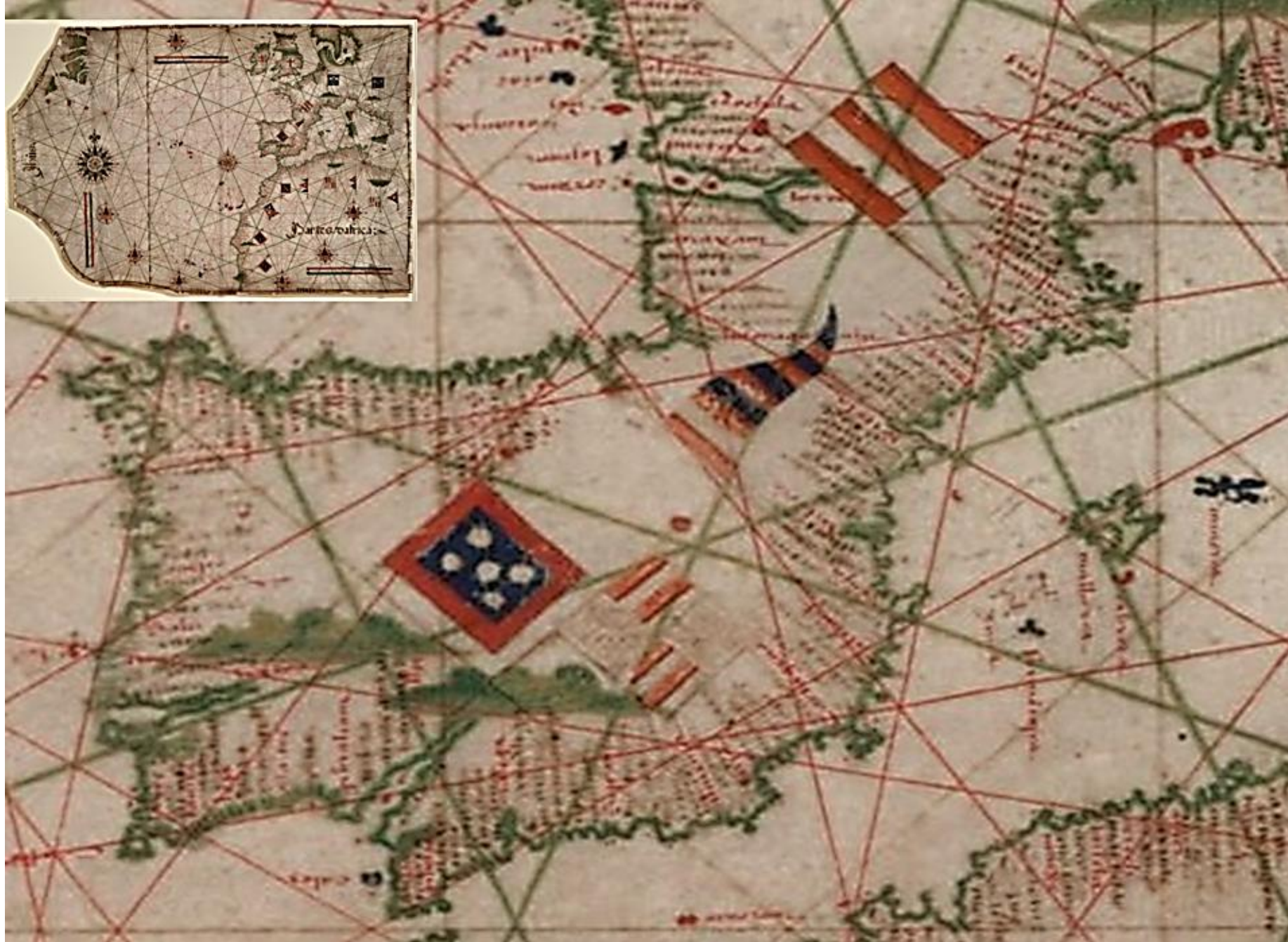

Figura 43. Autor: Lopo Homem Reineis, 1550. © Biblioteca Nacional de Portugal, Lisboa. Matrícula: [C.C. 1230 R.].

Figura 44. Autor: Ioannem Ianbonium, segle XVII. Escola Cartogràfica Flamenca. © www.florenceprints.com

LA PRESÈNCIA OTOMANA PER AMÈRICA

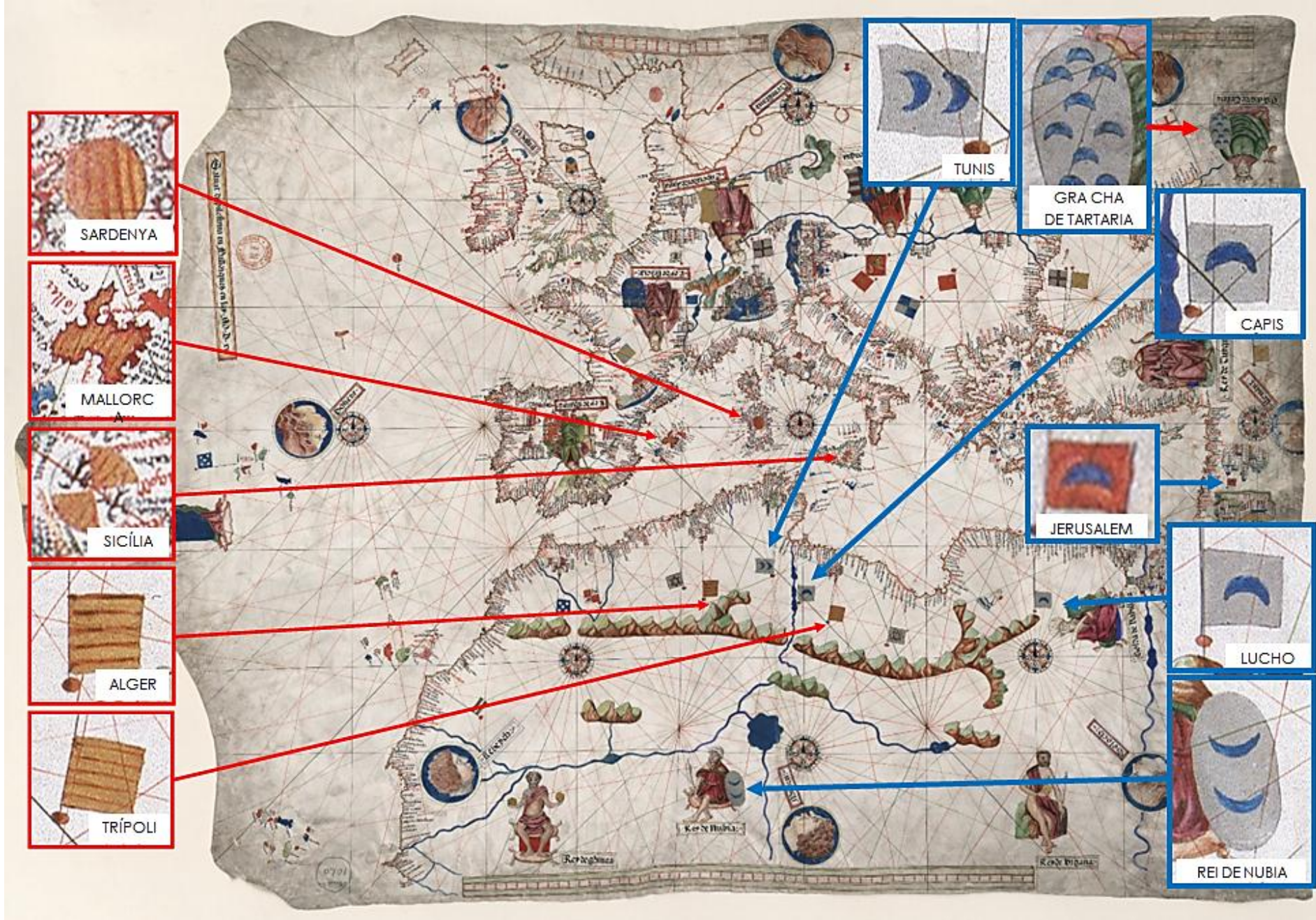

Figura 45. Autor: Salvat de Pilestrina, 1511. "Carte de l'Océan Atlantique Nord-Est, de la Mer Méditerranée et de la Mer Noire". © Bibliothèque nationale de France, Ge. AA. 563.

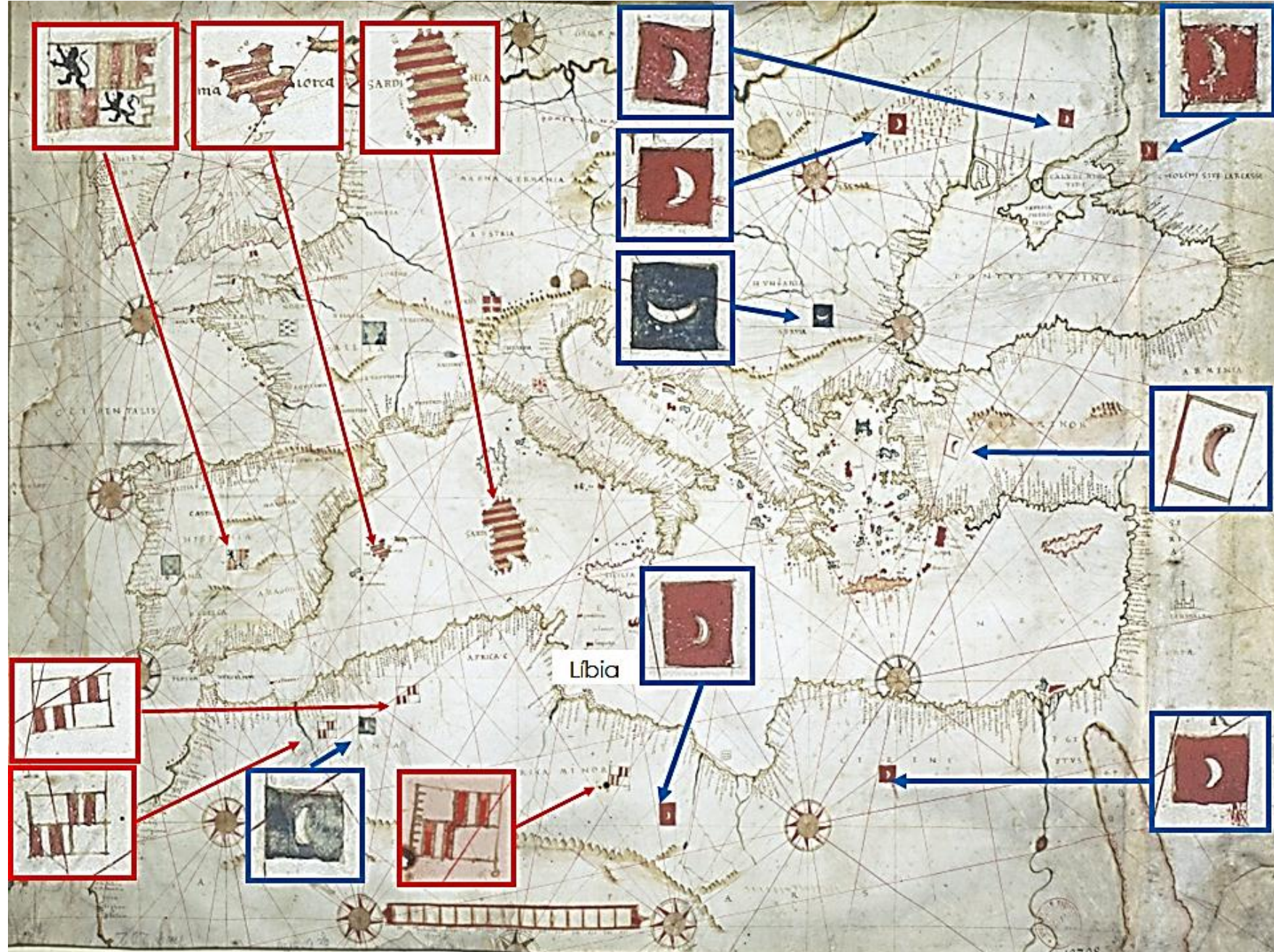

Figura 46. Autor: Girolamo da Verrazano, 1524. "Carte de la Mer Méditerranée, de la Mer Noire et de l'Océan Atlantique nord-est". Bibliothèque Nationale France, CPL GE C 5100 RES.

Figura 47. Autor: Pedro i Jorge Reinell, 1519. "Carta Kunstman I". © Bibliothèque nationale de France, CLP GE AA 564 RES.

Figura 48. Autor: Jorge Reinel, 1535. "Carta de l'Atlàntic Nord".
© National Maritime Museum, Greenwich, London, G213:2/4.

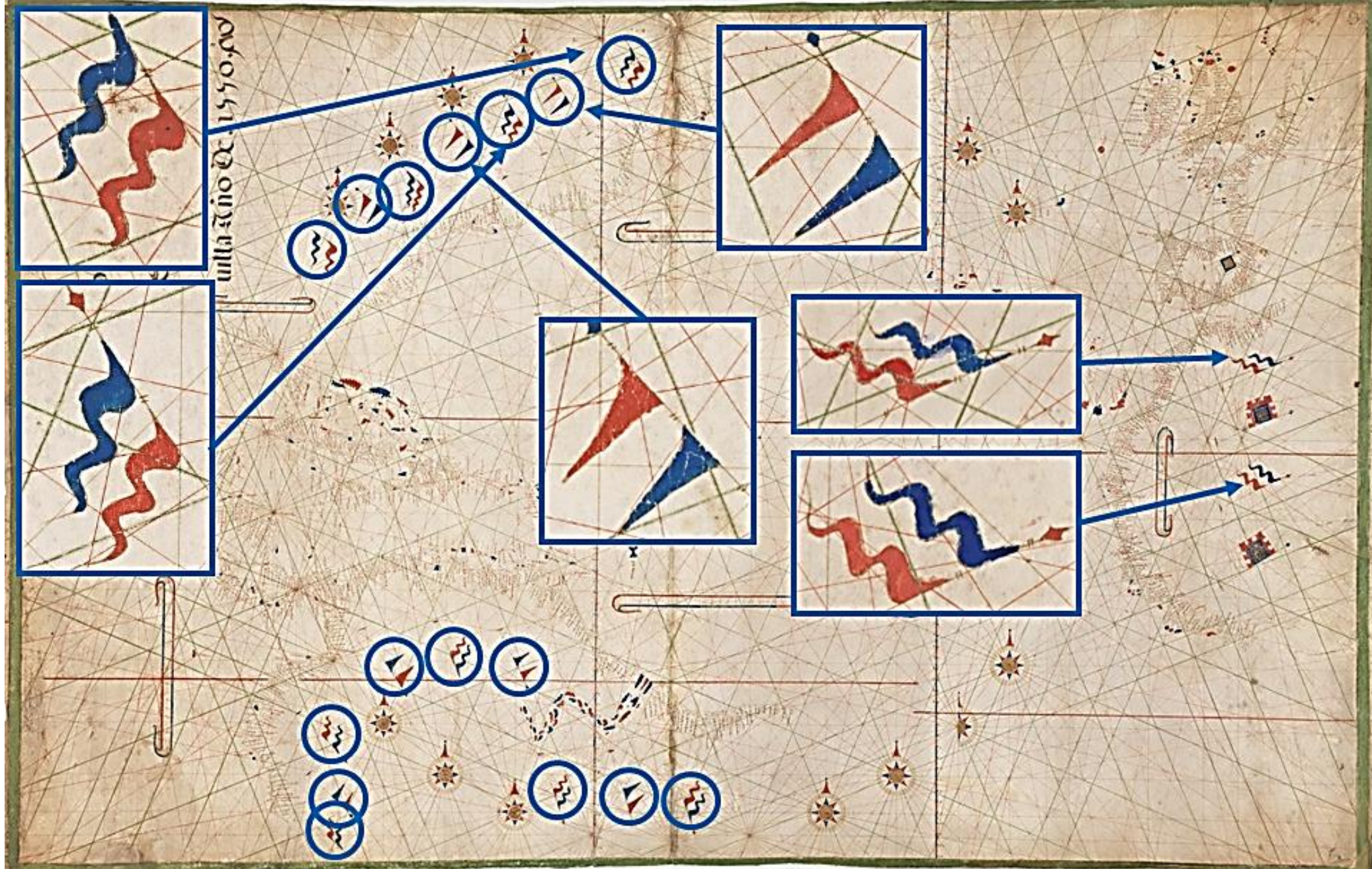

Figura 49. Autor: Diego Gutierrez, 1550. "Ocean Atlantique Parchemin".
© Bibliothèque nationale de France, GE SH ARCH 2.

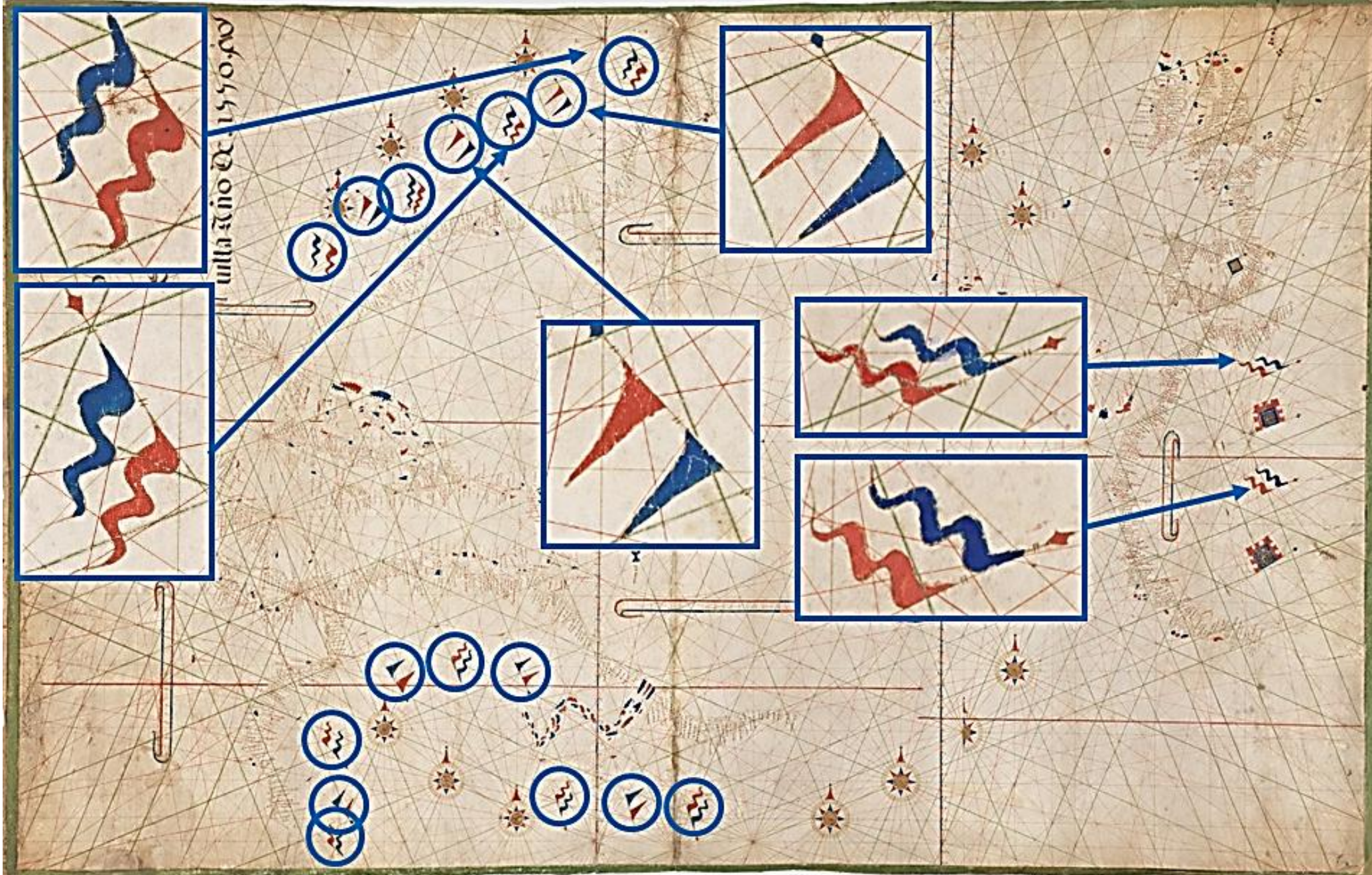

Figura 49. Autor: Diego Gutierrez, 1550. "Ocean Atlantique Parchemin".
© Bibliothèque nationale de France, GE SH ARCH 2.

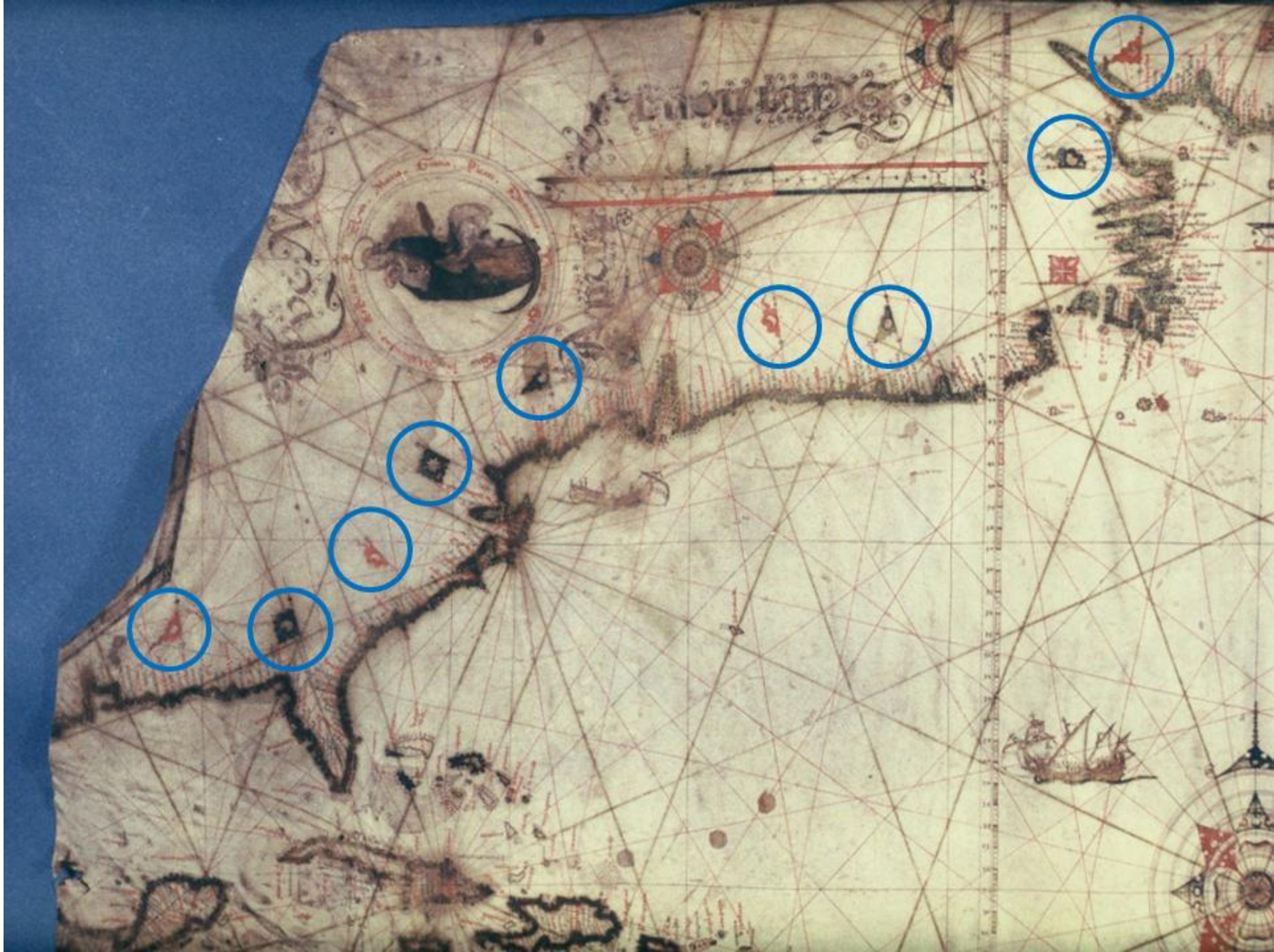

Figura 50. Autor: Anònim portuguès. "Portuguese portolan of the Atlantic. © Bodleian Library, Oxford, Filmstrip Roll 194B.

Figura 51. Autor: Anònim portuguès. "Portuguese portolan of the Atlantic. © Bodleian Library, Oxford, Filmstrip Roll 194B.

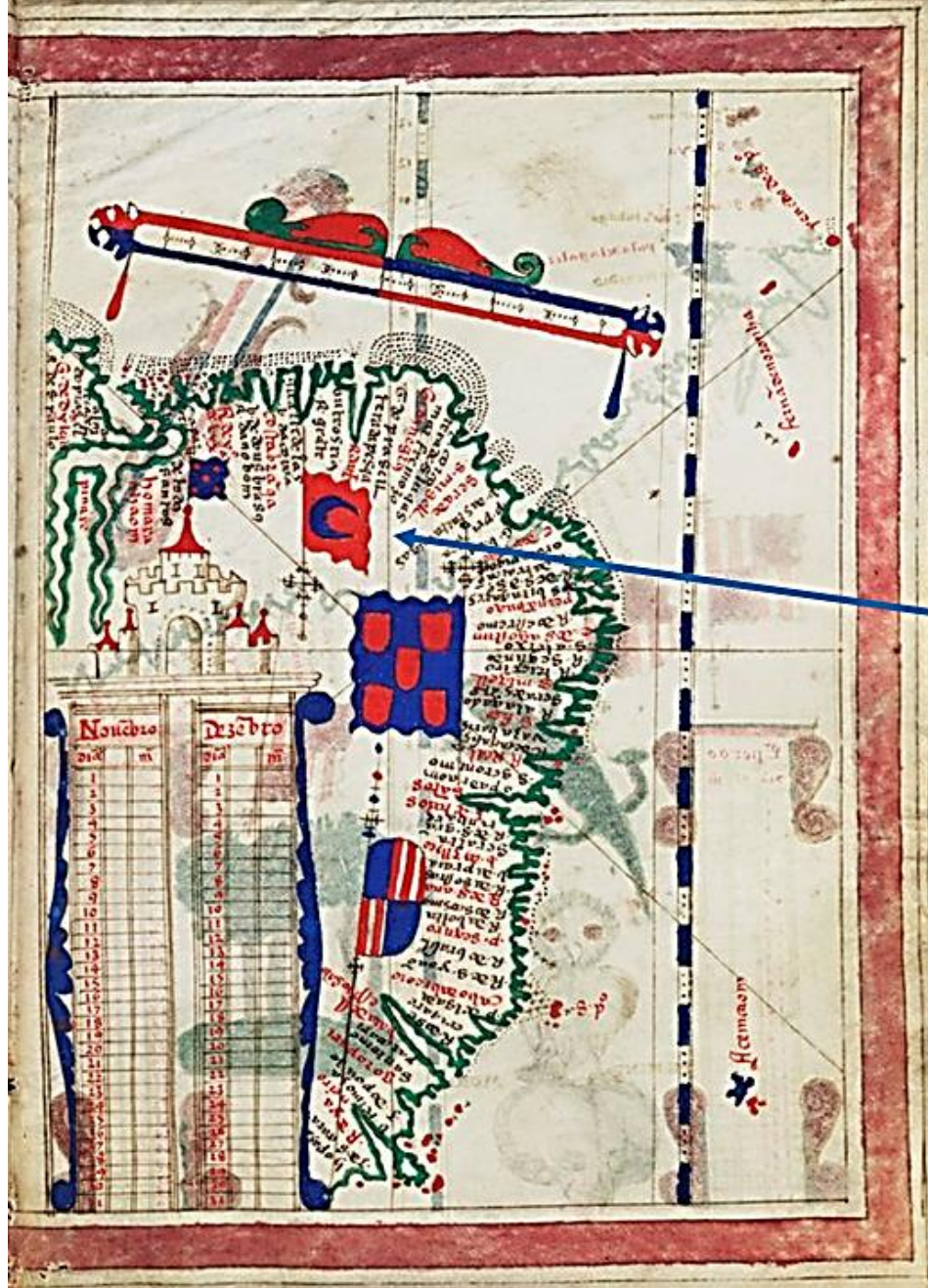

Figura 52. Autor: Anònim portuguès, 1550/1560: "Atlas, Carib".
© National Maritime Museum, Greenwich, London, F1538, P/14(11v).

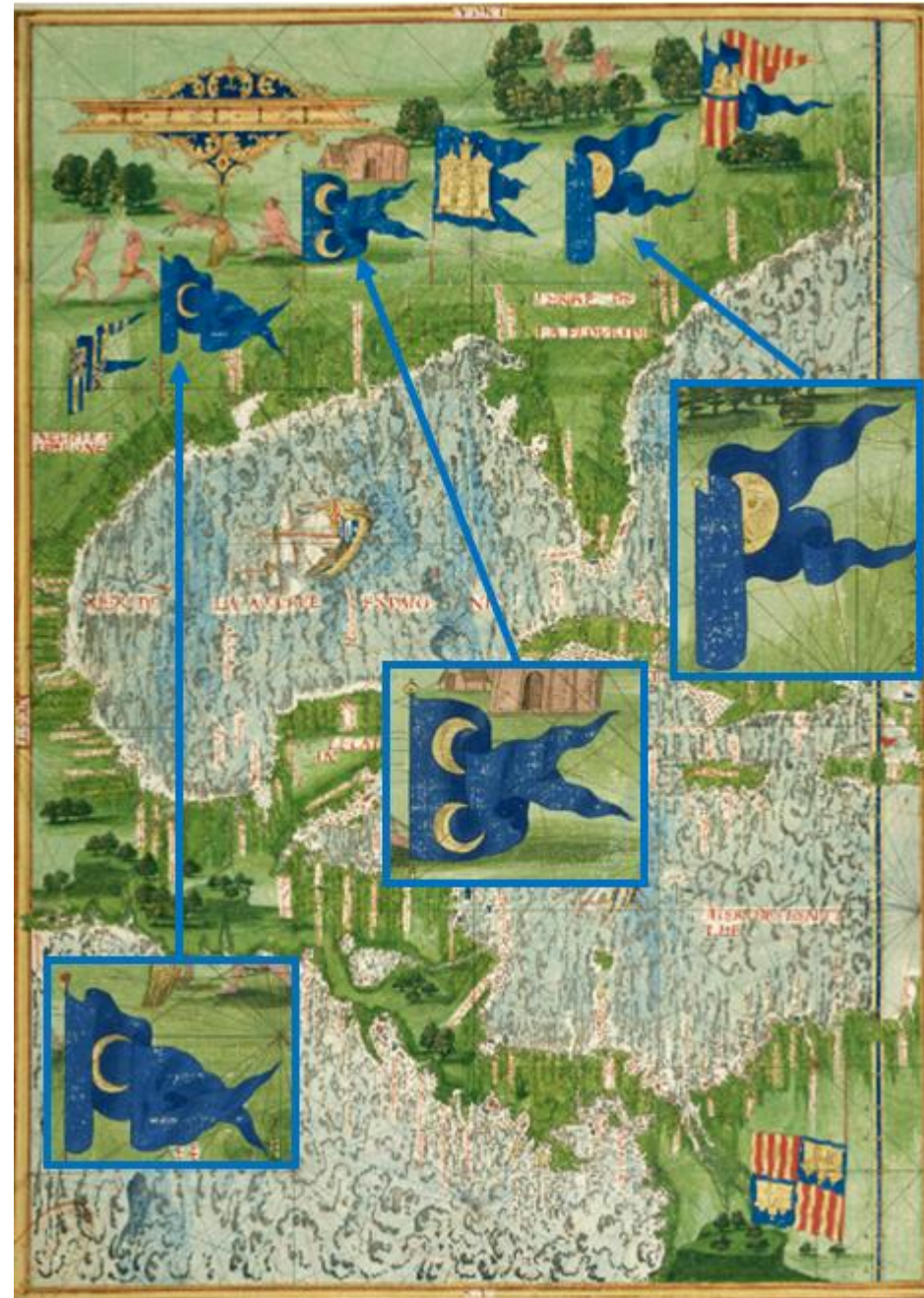

Figura 53. Autor: Guillaume le Testu, 1555. “Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes”.
© Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_563.

Figura 54. Autor: Guillaume le Testu, 1555. “Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes”.
© Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_575.

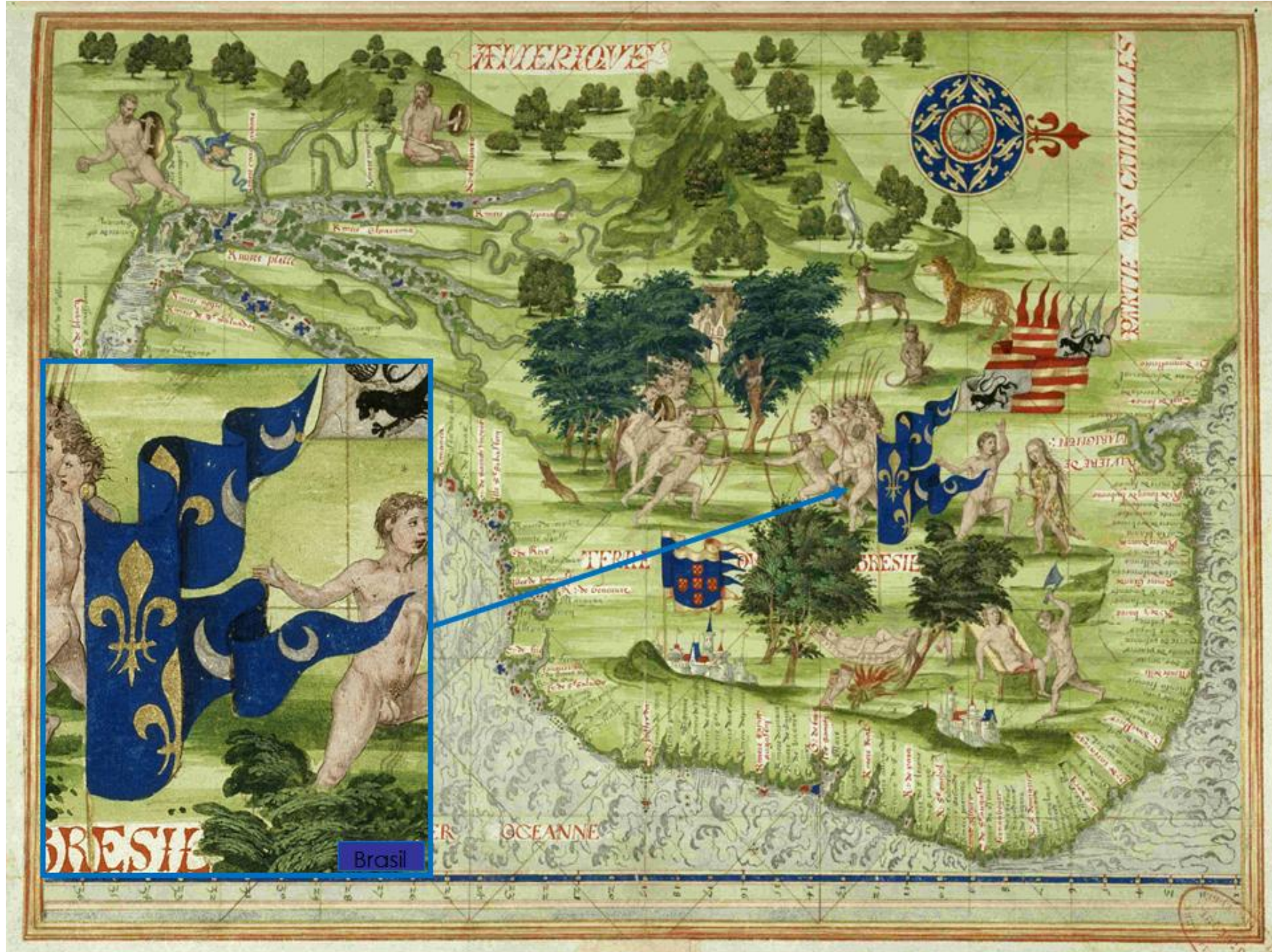

Figura 55. Autor: Guillaume le Testu, 1555. "Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes".
© Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_549.

Figura 56. Autor: Guillaume le Testu, 1555. "Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes".
© Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_531.

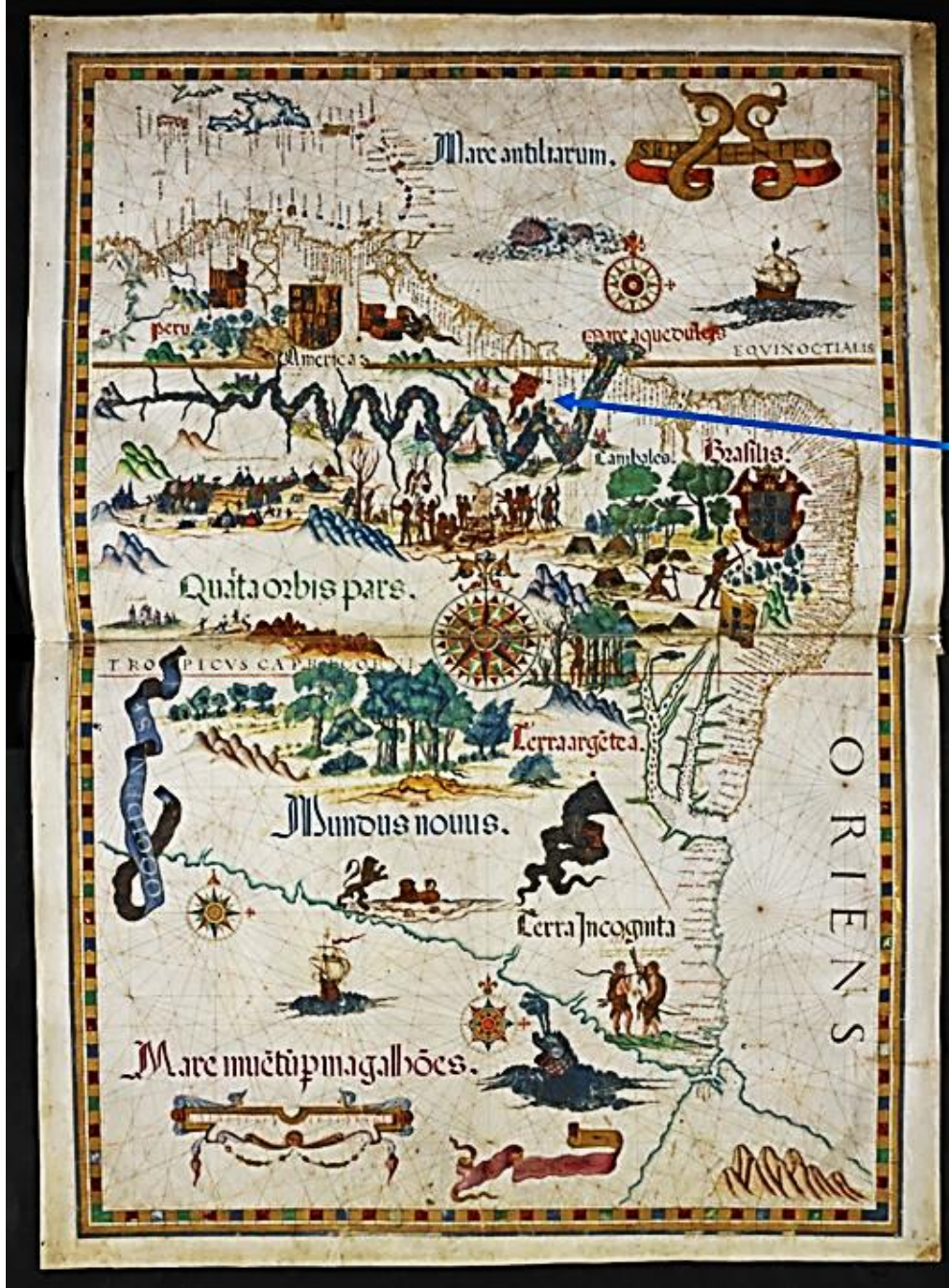

Figura 57. Autor: Diogo Homem, 1554-59: "Queen Mary Atlas". British Library, Add. 5415A, fol. 24r.

Figura 58. Autor: Andreas Homen, 1559: "Universa ac navigabilitis totius terrarum orbis descriptio".
© Bibliothèque nationale de France, GE CC 2719 RES, fol. 2.

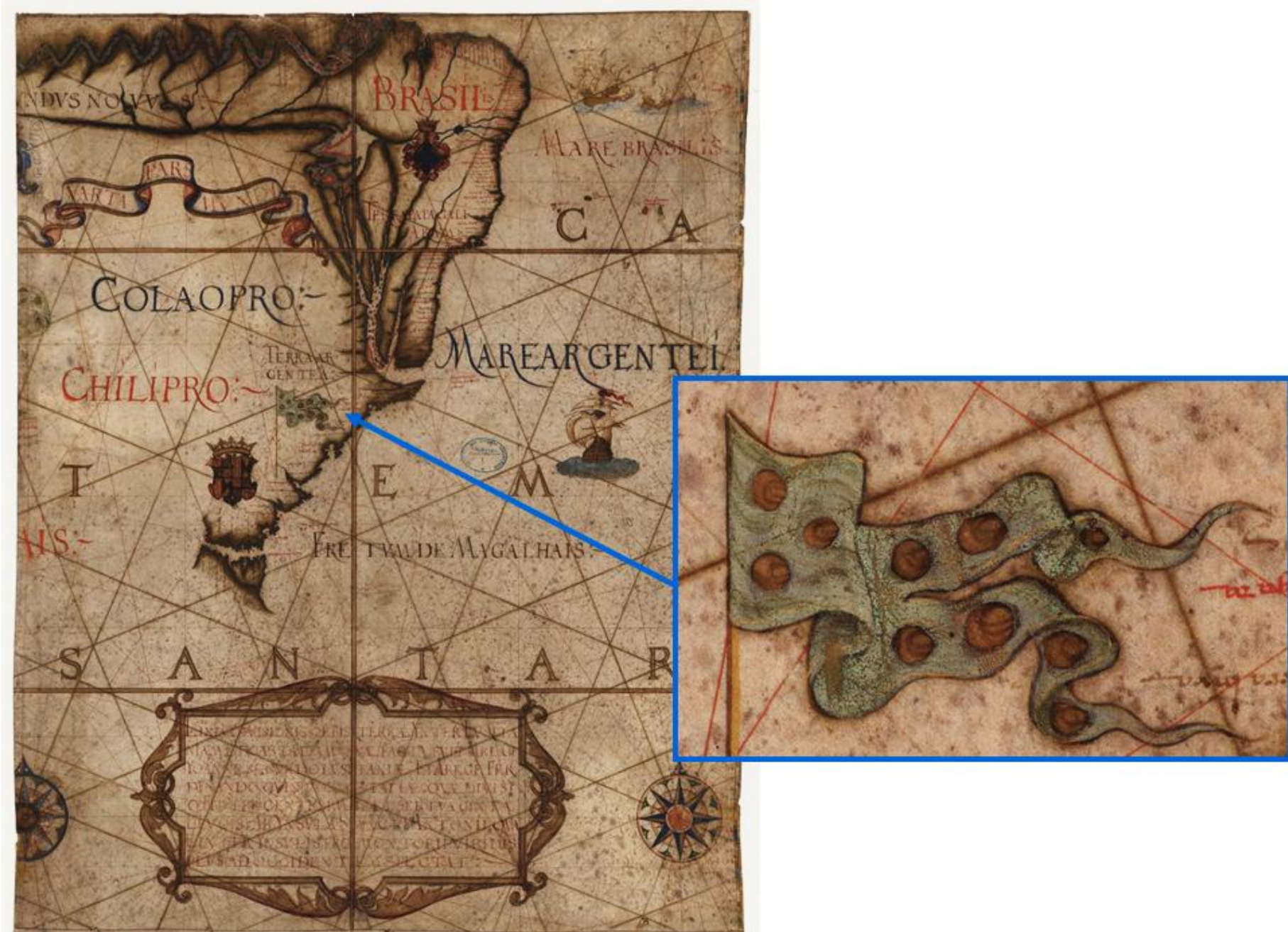

Figura 59. Autor: Andreas Homen, 1559: "Universa ac navigabilitis totius terrarum orbis descriptio".
© Bibliothèque nationale de France, GE CC 2719 RES, fol. 8.

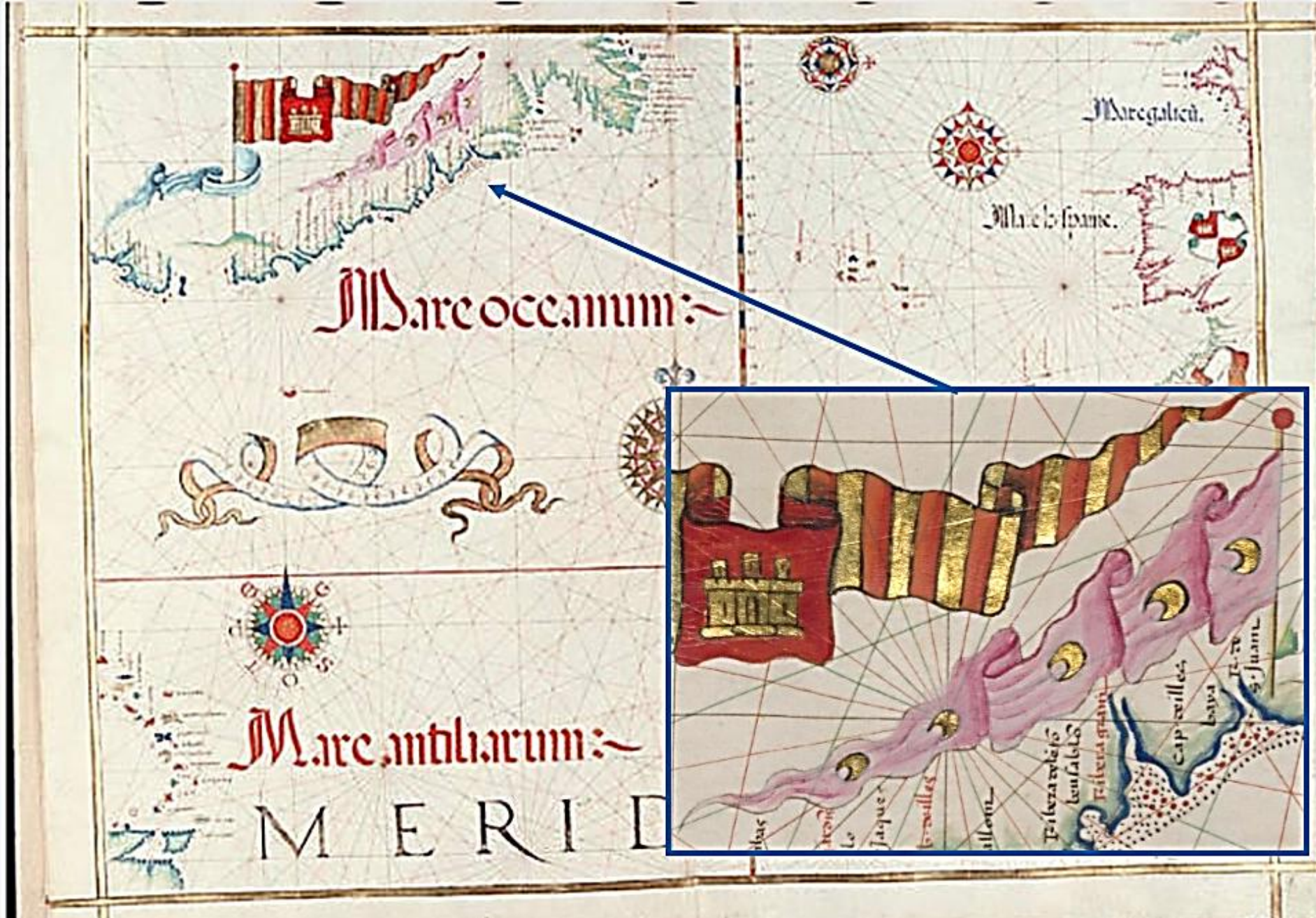

Figura 60. Autor: Diogo Homem, 1561. "Atlas Universal". © Österreichische Nationalbibliothek and the Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinum, Cod. 335 HAN MAG, fol. 9.

Figura 61. Autor: Diogo Homem, 1561. "Atlas Universal". © Österreichische Nationalbibliothek and the Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinum, Cod. 335 HAN MAG, fol. 7.

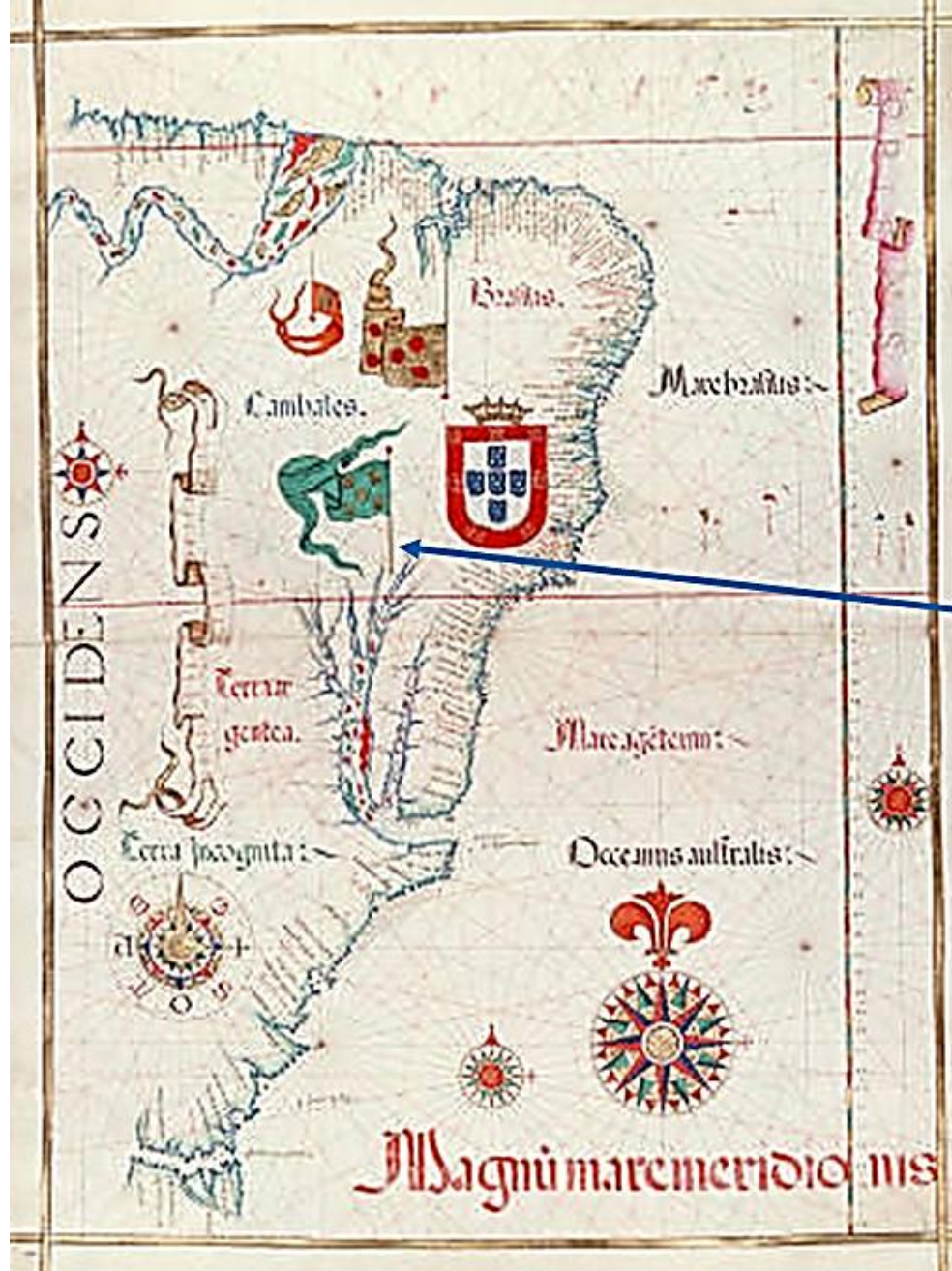

Figura 62. Autor: Diogo Homem, 1561. "Atlas Universal". © Österreichische Nationalbibliothek and the Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinum, Cod. 335 HAN MAG, fol. 8.

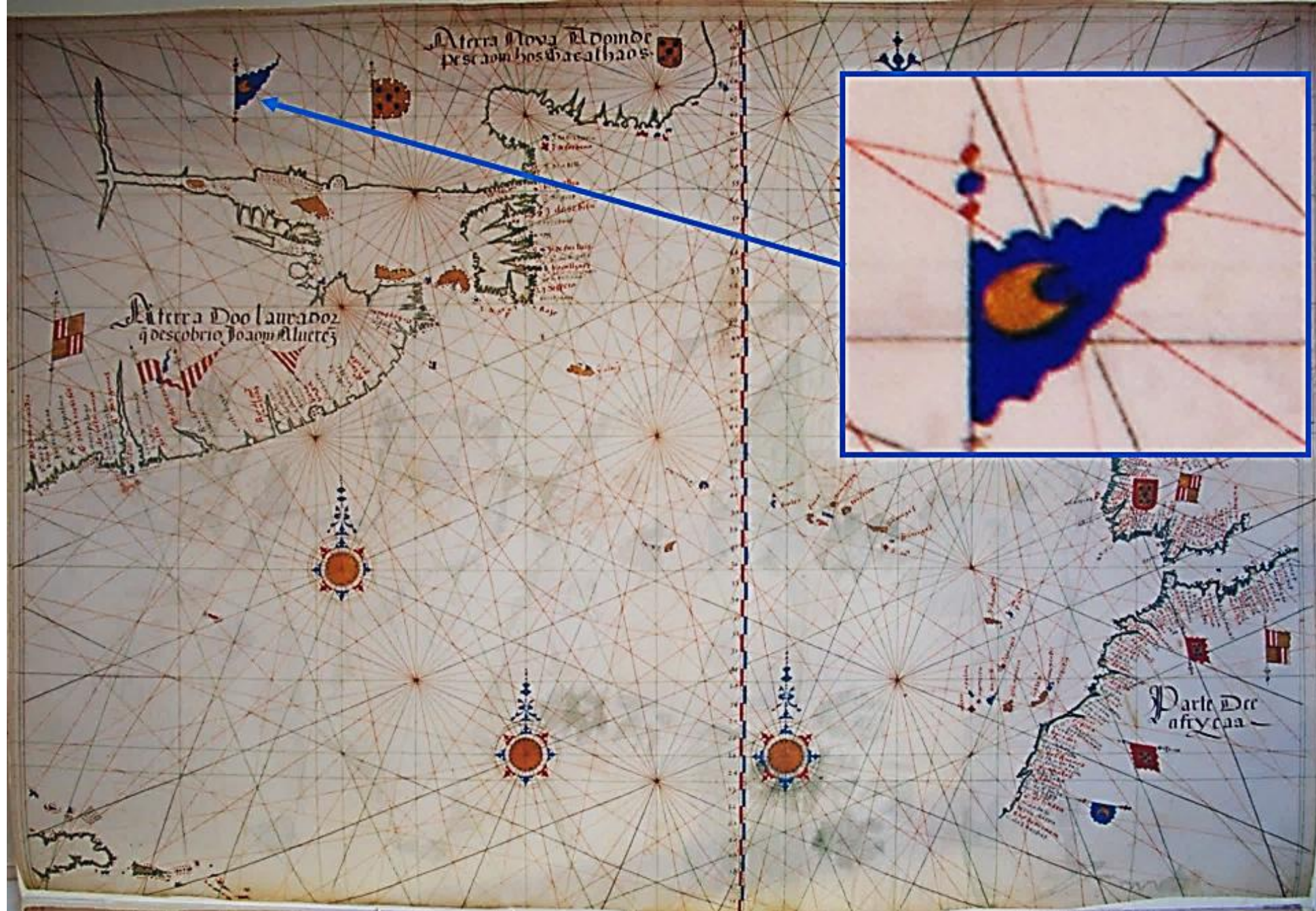

Figura 63. Autor: Lázaro Luís (portuguès), 1563. "Atlântic Nord". © Codice da Academia das Ciências, Lisboa.

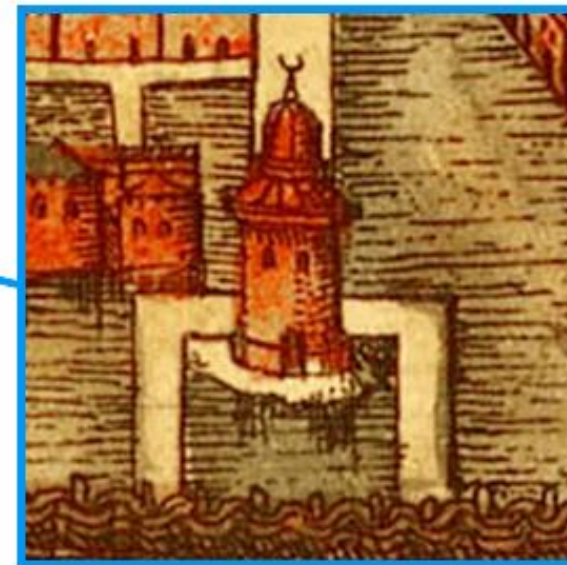

Figura 64. Autor: Antoine Du Pinet, 1564. "Braun and Hogenberg Civitates Orbis Terrarum".
© The Hebrew University of Jerusalem and the Jewish National and University Library, Historic Cities Center of the Department of Geography, Vol. I, nº 58.

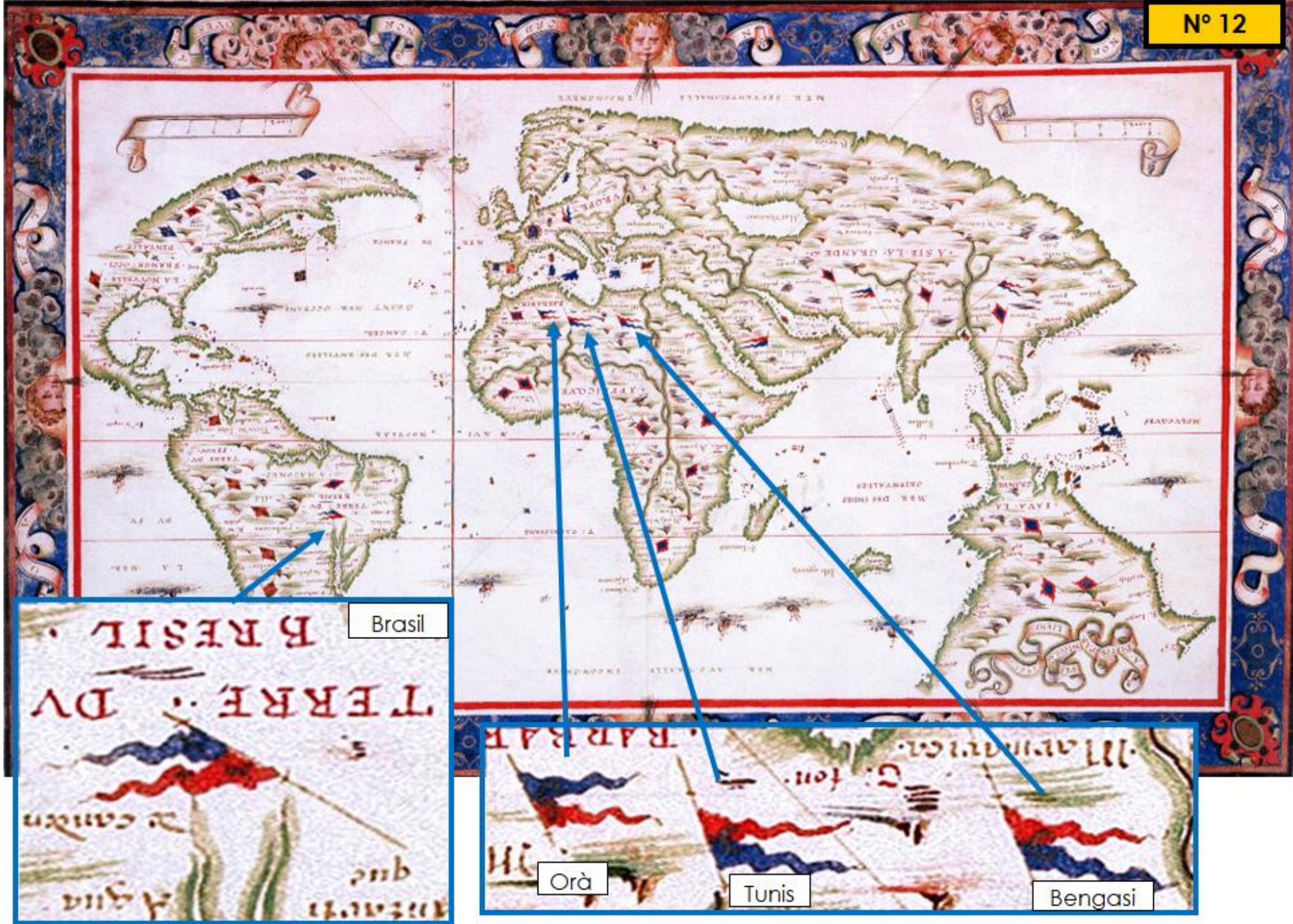

Figura 65. Autor: Nicolas Desliens, 1567. "The World". © National Maritime Museum, Greenwich, London, G201:1/51.

Figura 66. Autor: Diogo Homen, 1568. "Mundus Movus, map of the Central America".
© Sächsische Landesbibliothek, Dresden Mscr. Dresd.F.59a.

Figura 67. Autor: Escola de Luis Teixeira, 1585. "Coastal Charts of the Americas and West Africa".
© Hispanic Society of America, plate XII, ff.28v-29.

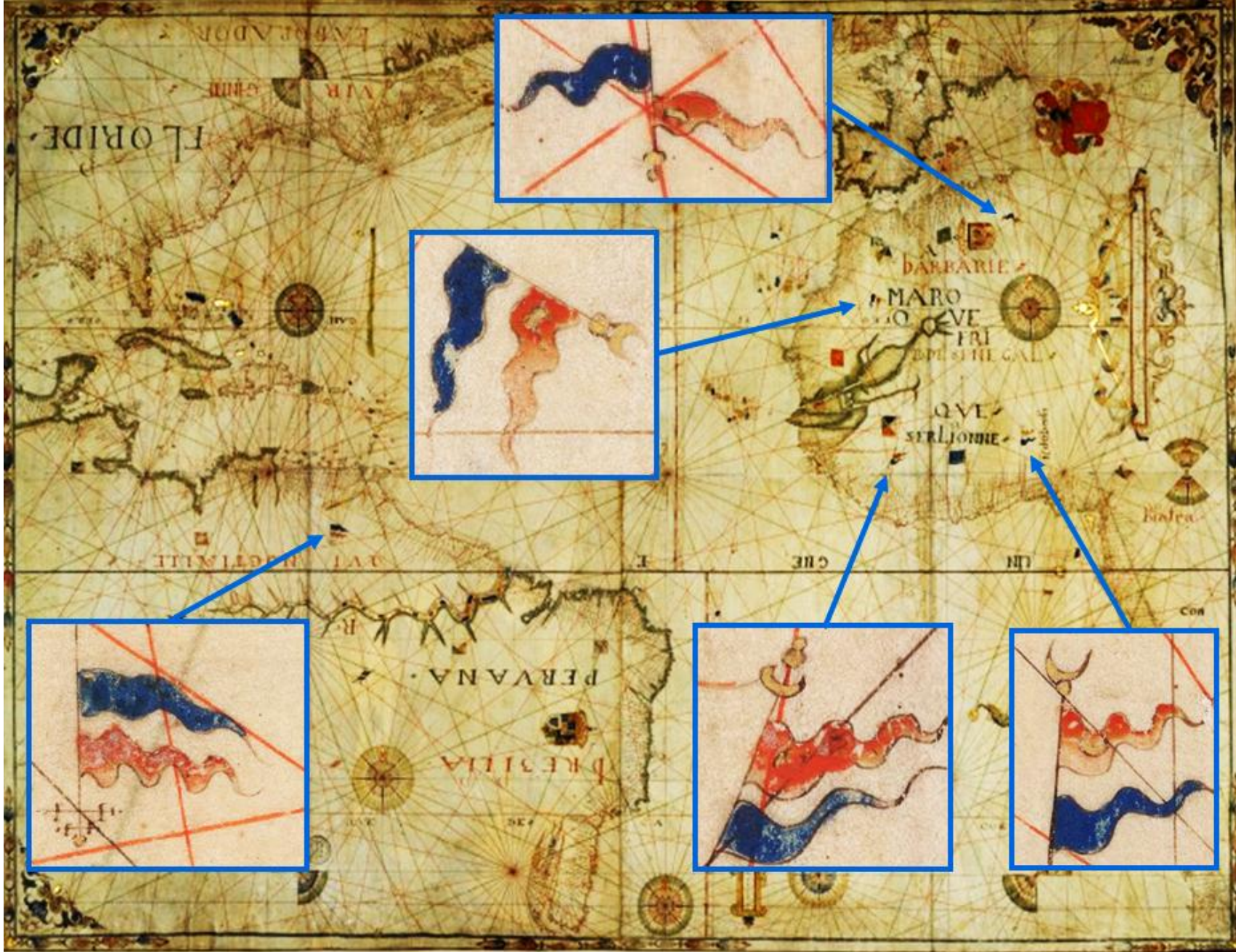

Figura 68. Autor: Jean Dupont de Dieppe. 1625. "Carte de l'Océan Atlantique".
© Bibliothèque Nationale France, GE SH ARCH 9.

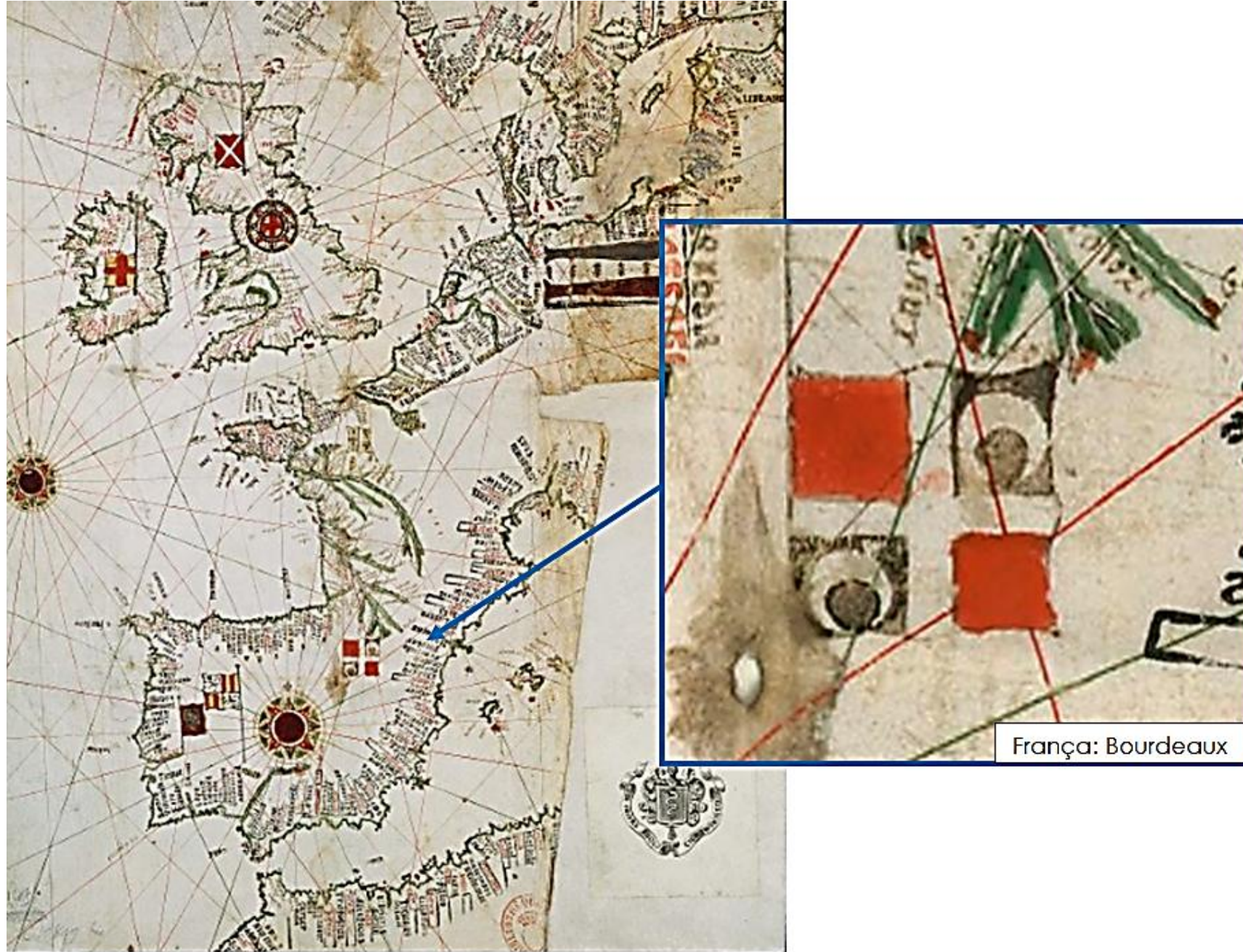

Figura 69. Autor: J. Trodec, segle XVI. "Carte de l'océan Atlantique nord-est".
© BnF, département des Cartes et Plans, XVI J.Trodec, CPL GE D-7894 (RES).

I. Recerca de n'Enric Guillot, mapes i dades estadístiques

- 73 mapes dels segles XV al XVII, la majoria del XVI i el XVII.
- 9,8% dels mapes estan fets per cartògrafs catalans.
- Només 2 dels 73 mapes es troben custodiats a Espanya.
- **Emblemes arreu del món** (Taula 3): 843 senyals portugueses, 718 senyals catalans i 713 otomans. Castellans i/o lleonesos: 319.
- **Emblemes a Amèrica** (Taula 4): 454 emblemes catalans (45,85% del total), 233 castellans i/o lleonesos, 140 portuguesos, 26 francesos i 23 otomans.
- **Emblemes adulterats**: 109 emblemes catalans i 80 portuguesos arreu del món (Taula 5) i 87 i 15, respectivament, en el continent americà (Taula 6). Cap castellà i/o lleonès.

Singularitat:

- Es veu la bandera catalana, la catalana i la lleonesa, la catalana i la castellana i la castellana i la lleonesa.
- Sobre els 60 mapes en què hi apareix el lleó, només en un 10,48% dels casos es mostra tal com correspon a l'emblema castellanolleonès oficial.

L'anàlisi dels mapes dels segles XVI i XVII fet per n'Enric Guillot, basat en 73 mostres, de les que un 90% son estrangeres, demostra que:

- La història oficial no té gairebé res a veure amb la informació que donen els mapes.
- Els catalans i els otomans foren protagonistes de la primera etapa de la colonització d'Amèrica.
- Castella té poca presència al món, en comparació amb els portuguesos, els catalans i els otomans, abans del segle XVII.
- Existeix una presència significativa del símbol del lleó al costat de l'emblema català, que és superior al del castell propi de Castella.
- La presència catalana s'ha manipulat de forma conscient a molts dels mapes on apareixen.
- En cap mapa apareix la bandera del regne de l'Aragó, i sí les banderes a Barcelona (Catalunya) i València, així com a la resta de territoris de l'anomenada Corona d'Aragó.
- Espanya té pocs mapes dels segles XVI i XVII, que són els que informen d'una història diferent a l'oficial. És raonable pensar que els mapes originals s'han destruït per esborrar el rastre de la manipulació.

A. La Tarraconensis, o el Regne de l'Aragó, de n'Ivan Giménez

2015: El nom de l'Aragó prové de Tarragona, basat en nombroses proves documentals que així ho afirmen. Giménez recupera una tesi que, de fet, fa popular l'historiador Antonio de Nebrija, i altres erudits, al segle XVI. Ell destaca la correlació entre els títols de príncep de l'Aragó i príncep Tarraconensis que, el comte de Barcelona, obté al segle XII.

- A la seva recerca recupera les obres de Robert Gaguin (1497) Juan de Marieta (1596), Dirk Ameyden (1625) i Manuel Rodríguez (1797), en què tots ells afirmen que el nom del Regne de l'Aragó prové de l'antiga Tarraconensis. Fins i tot, documenta que al rei Jaume I se'l coneix com a "rex Tarraconensibus Iacobus" (Gaguin, 1497), és a dir, rei de Tarragona, no de l'Aragó. En aquesta línia, l'obra de Paolo Emili (1539) apunta en la mateixa direcció, dient que tots els reis de l'Aragó es deien Tarraconensis. I el mateix fa l'obra d'Elias Reusner (1592). Altrament, fent menció a l'obra de Sebastian Munster (1554), Giménez destaca que s'hi diu que la llengua d'Hispania era la Tarraconense o Catalana.
- 2016: (per ordre de citació): Jacobus Brancellus (1390-1466), Antonio Beccadelli (1394-1471); Paolo Emili (aprox. 1460-1529); Guillaume Postel (1510-1581); Guillaume Rovillé (aprox.1518-1589); Pietro Galesini (1520-1590); Nicolas Vignier (1530-1596); Elias Reusner (1555-1612); Dirk Ameyden (1586-1656); Robert Estienne (1503-1559); Reinerus Gemma (1508-1555); Antoni Lull (1510-1582); Jacques Cujas (1522-1590); Thomas Reinesius (1587-1667); Philipp Clüver (1580-1622); Jacobus Philippus Foresti (1434-1520); Helfrich Emmel (s.XVI); Celio Augustino Curione (1538-1567); Henricus Loriti Glareanus (1488-1563); Martin Crusius (1526-1607). I afegeix diversos mapes en què apareix el concepte de regne de Tarragonia, que en alguns casos apareix amb el de Catalonia. És el cas dels mapes de (per ordre de citació): Tabula moderna Hispanie / Claudi Ptolemeu; Vitalibus, any (1508); Pietro Coppo (1470-1555); Martin Waldseemüller (1470-1521); Claudi Ptolomeu-Editor Johan Schott-Strasbourg (1513).
- 2019: Orde dels cavallers tarraconenses, l'any 1091, coincidint amb la Primera Croada. La font més antiga de 1662, i la més recent és del segle XX. Referències (per ordre de citació): Jean-Baptiste Gramaye (1579-1635); Nicolao Crusenio (?-1629); Pedro del Campo (?-?); Joan Lluís de Moncada (1585-1653); Luigi Torelli (?-?); Francisco de Aviles (?-?); Laurento Beyerlinck (1578-1627); Emili Morera Llauradó (1846-1918); Josep Balari i Jovany (1844-1904).

L'anàlisi de la recerca de n'Ivan Giménez, sobre la relació entre el nom del regne de l'Aragó i els reis de la Tarraconensis, demostra que:

- A partir del segle XVI està plenament documentat que els reis de la Corona d'Aragó són en realitat reis de la Tarraconensis, però per alguna raó s'ha esborrat aquesta denominació.
- Els reis catalans esdevenen prínceps de la Tarraconensis des del moment que ocupen Tarragona i les terres de l'antiga Tarraconensis romana.
- Existeix una visió esbiaixada de la idea oficial del regne de l'Aragó, que nega la seva arrel catalana, i té a veure amb la reinvenició de la seva naturalesa per, probablement, esborrar la rellevància dels catalans en la història d'Espanya, i de la colonització.
- Altra informació situa al Principat de Catalunya i al poder Tarraconensis al costat de la màxima autoritat de l'Orde de Sant Joan Baptista, i fa de Catalunya l'origen real d'una ocupació peninsular prèvia a la colonització europea d'Amèrica.

L'anàlisi conjunta de les recerques de n'Enric Guillot i n'Ivan Giménez apunta en aquesta direcció:

- Existeix un patró conjunt en ambdues recerques:
 - Totes dues mostren que la història aquí documentada fa dels catalans un poder major al que fa entendre la història oficial.
 - La presència massiva d'emblemes conjunts entre banderes catalanes i lleons representa el poder del regne de la Tarraconensis, que té a veure amb els jueus i el lleó de Judea. Aquesta afirmació es veu reforçada per la inexistència, als mapes, del regne d'Aragó, i per la literatura que demostra que Aragó vol dit Tarraconensis.

B. L'arquebisbat de Tarragona versus el de Toledo, la vinguda dels emperadors de Grècia, la Llengua d'Aragó (Orde de Sant Joan) i el privilegi basc.

L'arquebisbat de Tarragona versus el de Toledo. Tarragona i Toledo, durant tota la història oficial, s'han repartit la capitalitat d'Hispania i d'Espanya. Se les anomena "Primats de les Espanyes", al·ludint a la seva principalitat. Són el que es comprèn com a arquebisbats, però els més alts en jerarquia. Es tracta, doncs, d'un poder eclesiàstic, quan aquest era el poder suprem. Aquesta dada, al seu torn, crida l'atenció. ¿Per què? S'han anat compartint aquesta distinció des de temps de l'Imperi Romà fins al segle XVIII. Altrament, entre elles dues apareix, a l'edat mitjana, el Primat de Braga, a Portugal, que es converteix en la principal d'aquest regne al segle XVI. Així, doncs, crida l'atenció aquesta alternança, en un pols de més de mil anys, entre les dues ciutats. I és realment destacable que, oficialment, es reconeix que Tarragona és nomenada Primat de les Espanyes, l'última vegada, el 1691, mentre que Toledo recupera la principalitat el 1722. Curiosament, aquest gir es fa després de la caiguda de la nació catalana davant les tropes castellanes i borbòniques, que la vencen el 1715, amb la caiguda del seu darrer bastió, Palma de Mallorca, d'on era el gran mestre de l'Orde de Malta.

La vinguda dels emperadors de Grècia, els Làscaris Comnè

- Competeixen, entre la Primera i la Segona Guerra Mundial, amb la monarquia grega (britànica), que acabarà fusionant-se amb els Borbó.
- L'església ortodoxa grega i varis diputats grecs els reconeixen, entre 1920 i 1935.
- Els seus avantpassats foren els primers grans mestres de l'Orde Constantiniana de Sant Jordi reconstruïda el 1697, el màxim orde de cavalleria pontifici, abans de perdre aquest privilegi a costa de Felip V de Borbó, el 14 de setembre de 1714.
- Es fan dir emperadors de Nicea, i de Trebisonda, Tràcia, Grècia (i ducs d'Atenes) i Hisperia (Itàlia i Hispània), essent en cert moment reis de Nàpols.
- De forma sorprenent, afirmen que són els veritables Comtes de Ribagorça (Ripacurtiae).

FETS HISTÒRICS

- L'any 1296 oficial, un vint d'agost, el rei Jaume II d'Aragó concedeix a l'emperadriu Constança de Grècia la ciutat de Gandia (Arxiu de la Corona d'Aragó, Registre 44, foli 143) i,
- L'any 1306 oficial, l'emperadriu concedeix els poders del seu imperi grec a Jaume II (Registre 24, foli 58 de l'Arxiu de la Corona d'Aragó).
- Oficialment, abans d'arribar a Catalunya, els Làscaris s'han establert a la Provença i a Niça, i arriben a esdevenir els prínceps de Salern, el poder del regne de Nàpols per sota del reial, dels Anjou.
- L'emblema dels emperadors de Nicea és l'àligabicèfala sobre fons groc, el mateix emblema que el dels Habsburg.

- Els emperadors de Nicea ocupen Gandia, i d'allà sortirà el Papa Borja, duc de Gandia, que dirigirà la conquesta d'Amèrica. Els primers ducs de Gandia van ser els comtes de Ribagorça, abans que ho fossin els Borja.
- El comtat de Ribagorça és el títol exclusiu dels qui seran els reis dels catalans, des del segle XII fins a Ferran el Catòlic, com si d'un títol principesc es tractés.
- Al segle XIV oficial, fins el 1412, els catalans sotmeten Castella i fusionen llinatges, i el conestable del rei castellà, el seu substitut oficial, és el comte de Ribagorça.
- En temps dels reis Catòlics, quan es crea el cos de la Santa Hermandad, la "guàrdia civil" de Castella, el primer gran mestre de l'orde és el comte de Ribagorça.
- Als segles XV i XVI, els comtes de Ribagorça esdevenen comtes de Cortès, poder que representa el dels senescals del regne de Navarra.
- Un tal Hernán Cortés, d'escut amb l'emblema de Nicea, i al centre amb l'emblema català, conquereix Mèxic.
- Un comte de Cortés (l'últim), al segle XVI oficial (contemporani a Hernán Cortés), fusiona el poder del principat de Salern amb el de l'almirallat català dels Vilamarí (el poder màxim del mar), i és família de la reialesa hispana i de l'alta noblesa catalana, i dels comtes de Ribagorça.

La Llengua d'Aragó (Orde de Sant Joan)

- Amb el desmantellament de l'Orde del Temple de Salomó es reorganitza l'Orde de Sant Joan, que n'obté les propietats i el lideratge. L'Orde s'organitza per "llengües", i la de l'Aragó ocupa tota la Península Ibèrica, incloent Navarra, Castella i Portugal, amb l'excepció de Granada. El Gran Priorat de la llengua és el de Catalunya, on el seu gran prior serà el cap de tot aquest territori (oficialment, fins a mitjans del s. XIV).
- La llengua de Castella, que ocupa Castella i Portugal, es crea el 1462.
- Les famílies catalanes ocupen càrrecs de primer nivell en aquest orde, fins al segle XVIII.
- Ramon Marquet, el Capità de la Guàrdia del gran mestre de Rodes, durant l'assalt de Solimà el Magnífic (l'emperador otomà) a l'illa de Rodes els anys oficials del 1522 al 1523, va ser el Comissari del gran mestre d'Alemanya i Ambaixador del gran mestre de l'Orde davant la cort del soldà per negociar la pau. Després d'aquesta gestió esdevindrà Gran Prior del Principat de Catalunya.
- En aquesta negociació, els francesos busquen aliances amb els otomans, i acabaran establint un pacte que es mantindrà fins a temps de Napoleó. Això explica la convivència franco-otomana als mapes d'Amèrica.

El privilegi basc

- Oficialment, des del segle XVI es difon que son un poble ancestral aïllat del món, pur, que ha persistit a la mateixa terra durant més de tres mil anys, precisament en una zona de pas.
- Els bascos van adquirir el privilegi noble (no pagar impostos) del rei Joan I, pare de Ferran el Catòlic, el 1462 (a la Vall de Salazar, quan es va promulgar la Declaració d'Infansoneria). Abans hi ha el Fur Vell de Biscaia el 1452; després, Ferran confirma els Furs de Biscaia el 1476, per ser rei. En 1526-27 es va signar el Fur Nou de Biscaia, quan s'adquireix el "Fur Universal" a Gernika, i quan apareixen les Diputacions. A Guipúscoa és igual des del 1610.
- Els bascos van ocupar els negocis dels jueus expulsats de Castella.
- Al segle XVI comencen a aparèixer els escuts de la noblesa basca.
- Els cognoms bascos (i el nom de Bascònia als mapes) apareixen al segle XVI.
- L'origen de la major part dels cognoms bascos, i la seva importància social, s'estableix entre els segles XVI i XVII, i fa referència al nom de la casa familiar, el mas. Aleshores comença el culte al cognom basc.
- Des del segle XVI, ser basc atorga privilegis al Regne de Castella. Aquest privilegi es va donar a la "Sala Biscaia" de la "Reial Cancelleria de Valladolid", el Tribunal Suprem de Castella, especialment des del segle XVIII, gràcies a documents genealògics (que probablement es van crear).

- El filòleg Ricardo Cierbide demostra que, durant l'edat mitjana, els documents de la cancelleria del regne de Navarra no estaven escrits en basc, sinó en gascó, amb qui el basc comparteix similituds, però que tècnicament s'assimila com una llengua occitana.
- Existeixen evidències genealògiques que vinculen als bascos amb el Càucus, tal com ha demostrat la recerca dirigida per en Carles Lalueza-Fox, que corrobora altres recerques similars.
- De la mateixa forma, destaquen les similituds entre els idiomes basc i turc, tal com demostren varis lingüistes, com ara en Charles Bouda.

L'anàlisi complementària de més dades que apunten al domini Tarraconensis a Hispània, informa del següent:

- Existeixen múltiples proves que apunten a que el Gran Priorat de Catalunya de l'Orde de Sant Joan Baptista, altrament conegut com l'Orde de Rodes, i després Orde de Malta, domina sobre els territoris hispans fins al segle XV oficial.
- Existeixen evidències que apunten al domini català sobre Castella durant els segles XIV i XV oficials.
- Existeixen raons per equiparar la Tarraconensis amb el poder de l'Orde de Rodes català.
- Les negociacions del poder cristià amb el soldà Solimà, dels anys 1522 i 1523, les dirigeix el qui serà gran prior de Catalunya de l'Orde de Rodes. En aquest episodi els otomans vencen l'orde, i és plausible suposar que la contraprestació podria haver estat l'adquisició de drets otomans sobre el continent americà, i a les terres d'ultramar en general.
- Els poders de Grècia, que fugen de l'ocupació otomana d'Anatòlia, es traslladen a Occident i apoderen els regnes francès, navarrès i català.

C. La identitat jueva, principesca, catalana i occitana de Cristòfor Colom, rei dels jueus.

- Arthur Zuckerman, al seu llibre *A Jewish Principedom in Feudal France* [Un principat jueu a la França feudal], de 1972, ha reconstruït, en part, l'arrel jueva, sagrada, dels poders de l'Europa Occidental. Els jueus creen un principat a l'Occitània. Concretament, a Narbona, fent de Tolosa, Barcelona i Toledo el seu centre de poder. Provenen de Babilònia, i són exiliarques (com els bíblics, descendents del rei David), que arriben en temps de la suposada vinguda de les tropes sarraines fins més amunt dels Pirineus.
- Aryeh Grabois, al seu article "Le «roi juif» de Narbonne" (El «rei jueu» de Narbona), de 1997, informa que des de Narbona es creen les escoles jueves de tota Europa, i des d'allà es crea un llinatge que es dirà príncep ("nassi", en hebreu), liderat pels **Kalonimus**. El seu emblema és el lleó rampant, el lleó de Judea, i prové de Pèrsia.
- Xavier Pons Casacuberta, que a la seva tesi doctoral titulada *La societat jueva conversa en la Barcelona Baixmedieval, 1391-1440*, de 2015, demostra que un tal Guillem Colom apareix del no-res i, per una dispensa reial, a canvi d'un munt de diners, l'any 1393 adquireix el dret dels censos de tot el Call jueu de Barcelona.
- Luis Ulloa, que al seu llibre *Cristóbal Colón fou català: La veritable gènesi del descobriment*, de 1927, remou els fonaments oficials de la descoberta d'Amèrica, al defensar que, en realitat, el protagonista no fou genovès, sinó català, i es deia Joan Colom.

L'anàlisi de la reconstrucció de la naturalesa dels poders jueus a Europa, així com de la identitat del descobridor Cristòfor Colom, conclou el següent:

- Els Colón són els Colom que, al segle XIV oficial, apareixen a Barcelona i es fan rics a costa dels jueus. Però és probable que en realitat la seva riquesa sigui amb la dels jueus, no a costa seva.
- Els Colom són del llinatge dels reis jueus de Narbona que, provinents de Babilònia, són del llinatge del rei David bíblic. Es diuen Kalonimus.
- Els Kalonimus estan presents, de múltiples formes i evidències, a l'entorn del descobridor Colom i del projecte inicial de la descoberta d'Amèrica.

Mapa cronològic Bíblia/Història
SCALIGER-PETAVIUS

- Grans orígens/cròniques de les nacions
- Grans genealogies
- Creació del passat antic
- Reconstrucció del passat recent

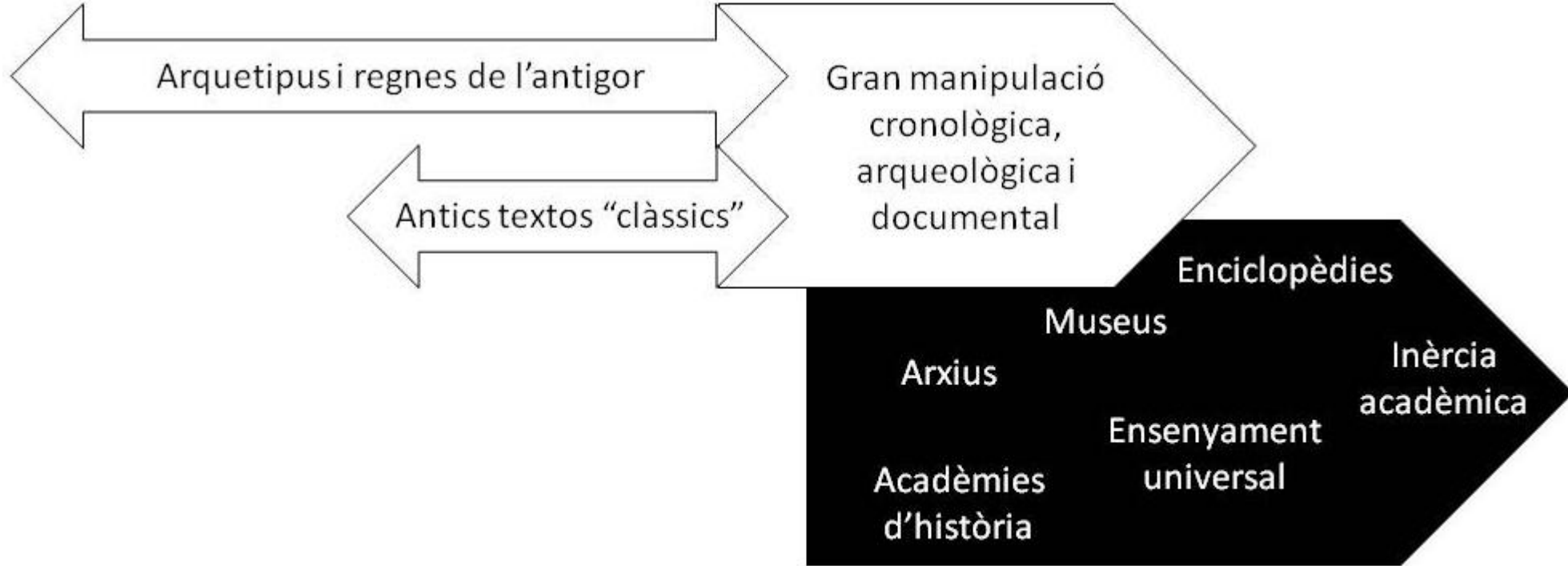

Figura 14 del llibre LA VÍA CRONOLÓGICA (La Tempestad, 2020).

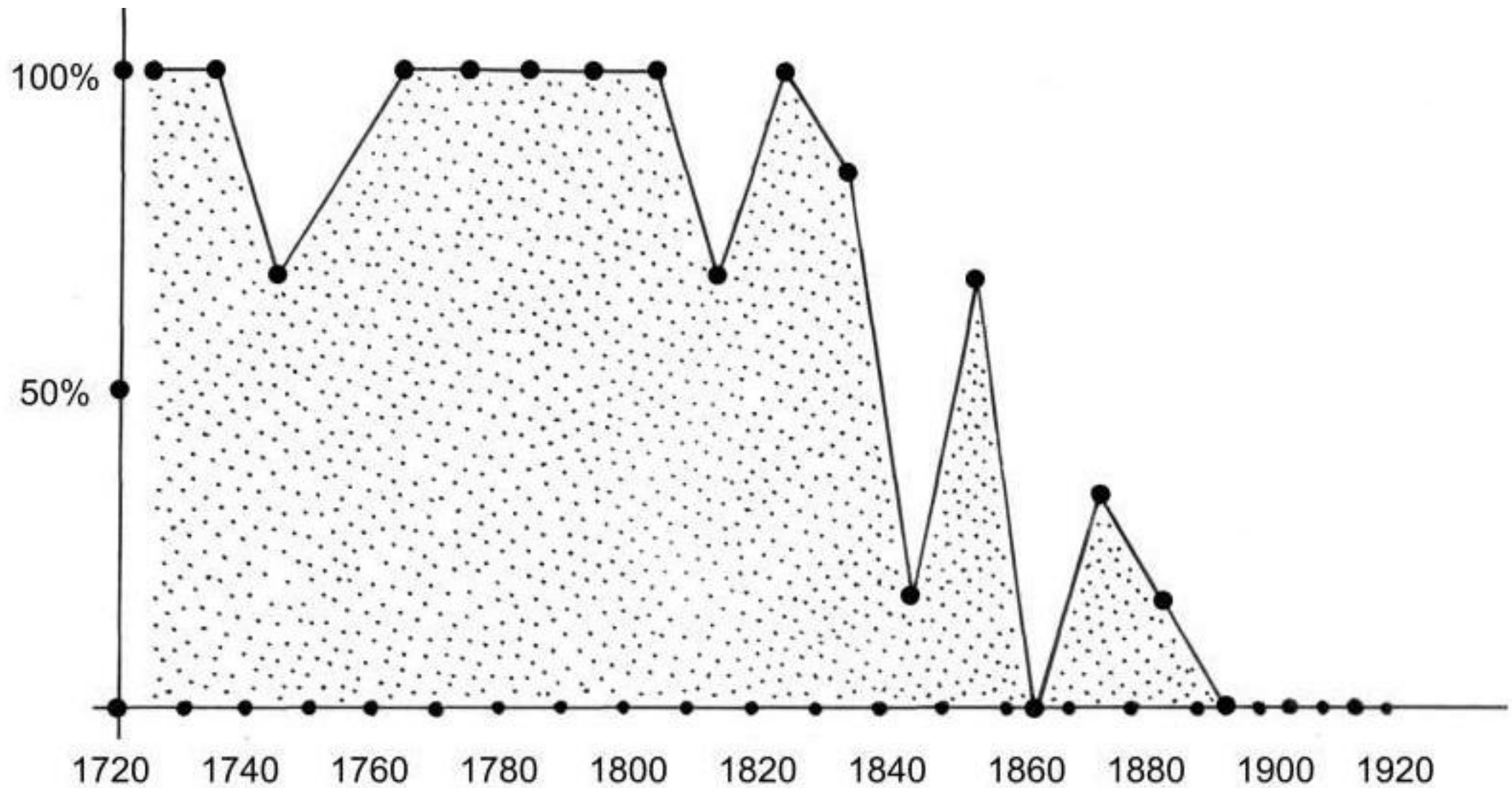
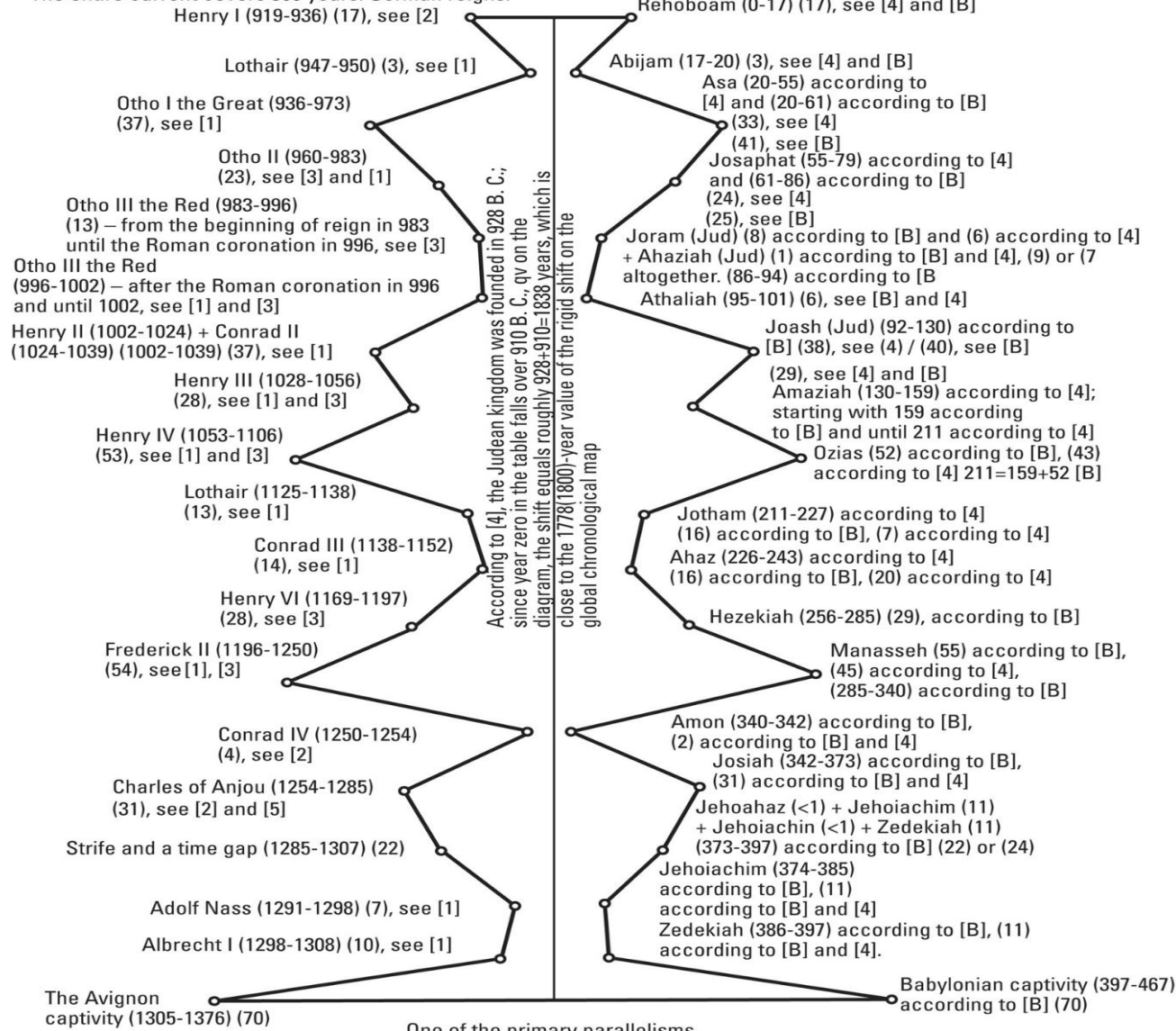

Figura 13. Proporció dels acadèmics historiadors estrangers de l'Acadèmia Russa de les Ciències, entre els anys 1720 i 1920. Font: Llibre *How it was in reality* (Fomenko et Nosovski, 2012).

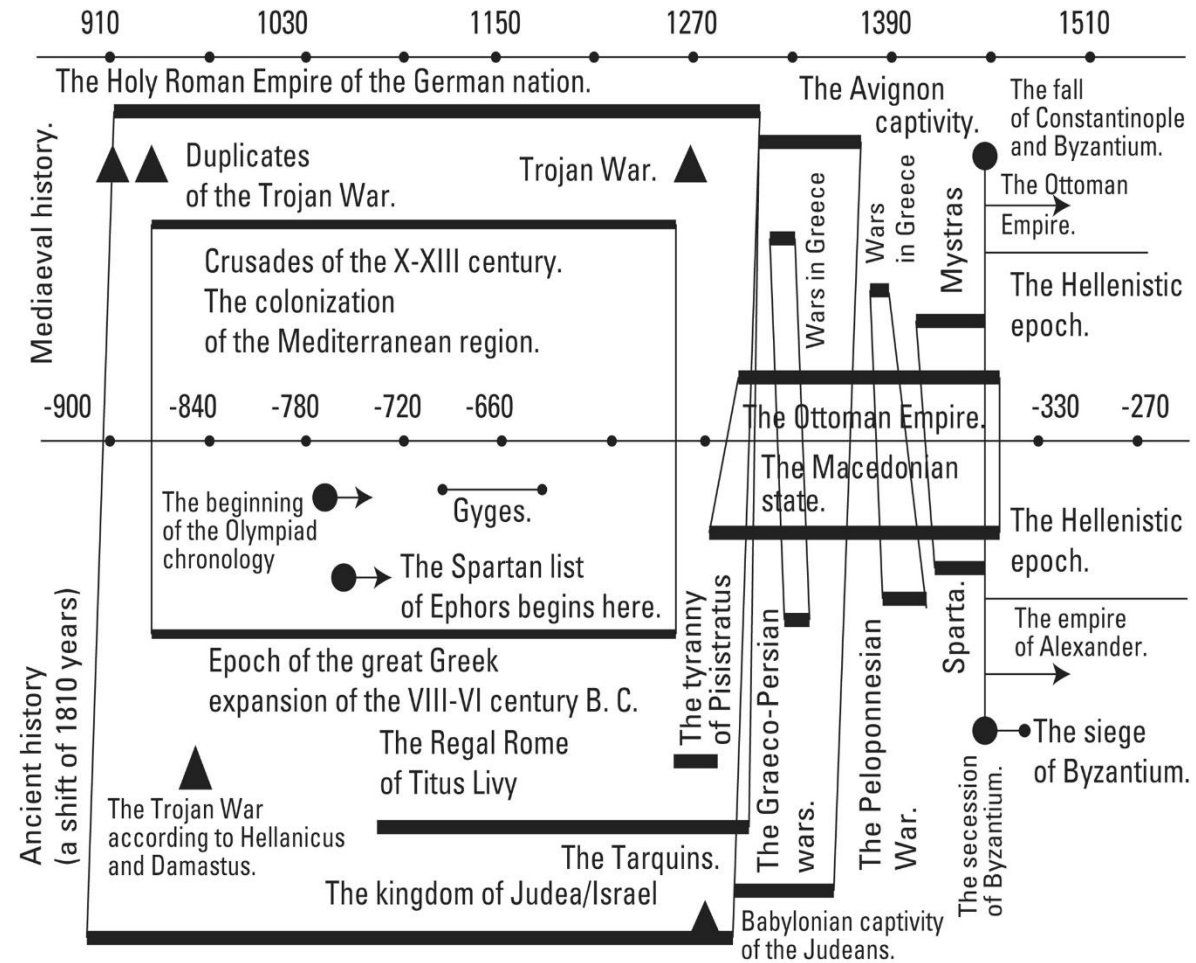
The Roman and German Empire of the X-XIII century.
911-1307 A. D. The Saxon dynasty begins in 911 A. D.
The entire current covers 396 years. German reigns.

Kingdom of Judah.
Biblical duration equals 395 years.

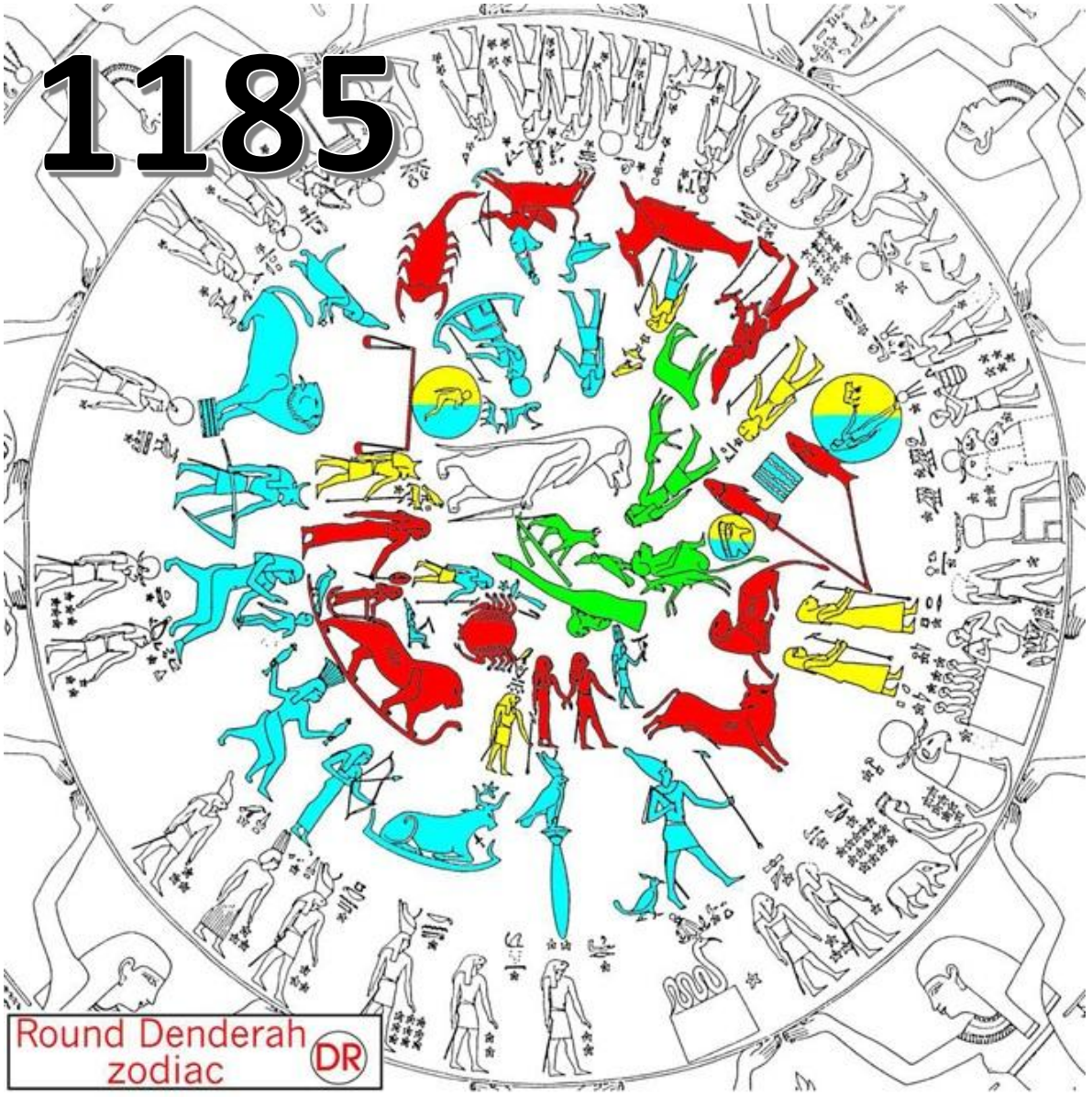

One of the primary parallelisms.

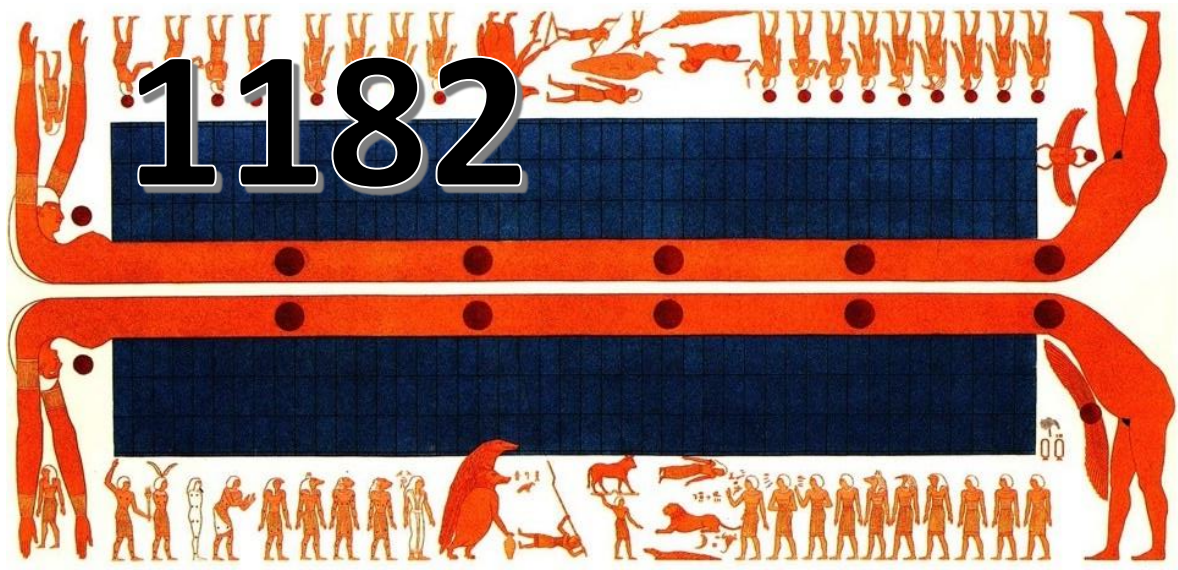
- [1] – J. Blair, Chronological Tables. Moscow, 1808-1809, Volumes 1 and 2.
- [2] – C. Bemont and G. Bemont and G. Petrograd, 1915.
- [3] – Kohlraush, History of Germany, Moscow, 1860, Volume 2
- [4] – E. Bickerman. Ancient chronology. Moscow, 1975
- [5] – F. Gregorovius. History of Athens in the Middle Ages. St. Petersburg, 1900
- [B] – the Bible.

1185

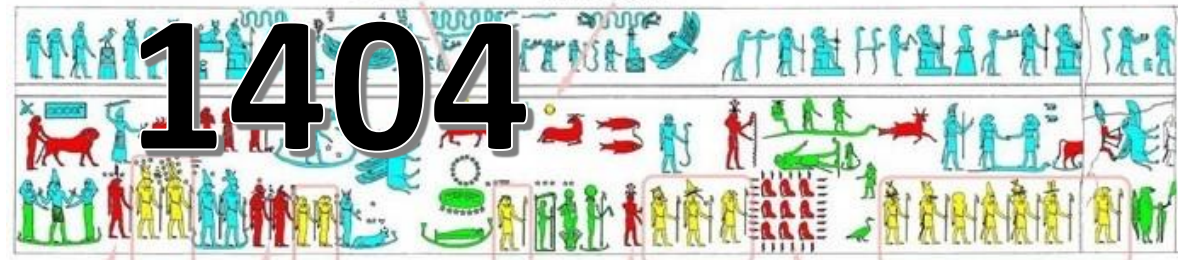

1182

Sun Moon

1404

Mars
Gemini Bracket
Left

Venus
Gemini Bracket
Right

Mercury
Aquarian Bracket
Left

Saturn
Aquarian Bracket
Right

Jupiter

THE
CHRONOLOGY
OF
ANCIENT KINGDOMS

A M E N D E D.

To which is Prefix'd,

*A SHORT CHRONICLE from the First
Memory of Things in Europe, to the Conquest
of Persia by Alexander the Great.*

By Sir *ISAAC NEWTON*.

Nova Cronologia Isaac Newton

Egipte 3 segles

Constantí 6a TROMPETA (1922)

1063-1091

1258

1453

6a TROMPETA APOCALIPSI – 1260

3,5 temps de 360 dies/graus

OBSERVATIONS
UPON THE
PROPHECIES
OF
DANIEL,
AND THE
APOCALYPSE
OF
St. *J O H N.*

In Two PARTS.

By Sir *ISAAC NEWTON*.

Papa Alessandro Farnese (Paulo III) – 1536

Genealogia illustrissime Domus Austriae que per lineam rectam masculinam ab ipso Noe humani generis reparatore usque ad Carolum Quintum Cesarem Philippi Castelle Regis filium... decepta 1536 mense aprili

LIBRE DELS FEITS D'ARMES DE Cataluña

EN nom de nostre digne Jurechris-
tià i de la sua benaygnada mare
amén. Aui comença lo libre dels feits
d'armes de Cataluña. Començament, i
comença, quan l'any 10 Bernat Boades
del primer, descriu lo feyt que passà
després de nostra dona Jaana Maria
della vila de Blanes, batxer en
vecuts; hon també son descrits al-
guns feits d'altres parts i de la
mar de Sicília, i d'altres benaygnats
de pau. Lo qual l'any 1673
per un d'altres d'altres l'any
de Blanes i d'altres d'altres
de Cabrera, i d'altres, i fins que com
obra molt útil, i profusa son vol-
gues stampar.

*Deus creavit orbem terrarum
Et me semper tenet bene curam.
Habitabit in iudicio tuo, qui
legit in volumine in cordibus
qui non est solus in Calano
Luo. psal. 14.*

Capítol primer.
Que tracta de la unió de la Corona
de España, i d'altres generacions
i d'altres publicacions que se
feren en aquest d'altres

LIBRO DE LOS HECHOS DE ARMAS de Cataluña

EN nombre de nuestro Señor Jesu-
cristo, i de su bienaventurada madre la
santísima Virgen María nuestra
Señora. Amen. Aquí comienza el libro de
los hechos de armas de Cataluña, que venies
yo Bernat Boades presbítero, que escri-
biendo la historia por el qual de nuestra
Señora Jaana Maria de la villa de Blanes,
descubrió en ciertos; donde también se
escritura algunos hechos d'altres
alabanza de la s. Madre y gloria, i de los be-
naventurados Santos del prosigo. Sacado de
su propio original por mi Dn. Gaspar Roig
Cofre de Blanes Obispo de los Reinos
de Cabrera, i d'altres, i fin, que com
de obra muy útil, i profusa, quiere
hazela imprimir.

*Deus creator de aere, terra, aquis,
habet, que creavit semper curam.
Habitata in nostro tabernaculo
et que habet curam in su cordem,
et que con la pluma no ha
Luo. psal. 14.*

Capítulo primero
Que trata de la unió de la Corona
de España, i de otras generaciones
i d'altres publicacions que se
fieren en aquest d'altres

M. CC. XXXI.

aqueilous de Grassa.

Lou Comte de forcalq̄ quira daquest temps, more, lou Comte berengr̄ vence hugo dels baillz, e guines
de caumont. Ducum de Valuarignas. jux. Chron. s. iohis.

M. CC. XXXI.

Pliege al libre Pergamenos que lou Comte Remond berenguyer bailha licensa a

Esteue gran, e Rostang de faulco, e Guilhès eyssautier, e autres, per edificar

una villa, entre lous luocs de Drousha, e faulco, al ved de la Ribiera

de provenensa de lordre
de la pericadour de Chron
m. arthim. d. nat.

Orbaya, laqualla uol que si nomme Barcelona. als Archeuz.

M. CC. XXXI

fontnet de manelha famoux poeta provençal citat per petrarcha que fa un sonet de thoulouza mont
daquest temps, qu'auya fach la guerra cotra lous albiges de thoulouza, a qual succedis frays romob. provincial p

M. CC. XXXII.

id. Januyer.

Remond berengr̄, infeoda las caualcadas, e alberguas quel ha al Inoc de Contignac
a .v. de contignac, per lou seruyey a el fach, e uol, que lous consignours de la

luoc, syan tenguts ly far homage, ensins quellous fazian al Comte Berengr̄.

E confirma so que y ldefons Rey d'arago auya bailhat a marcio de rera, ou

de Rhegio, payre delat de Archueuz.

D. La Nova Cronologia dels matemàtics russos Anatoly Fomenko i Gleb Nosovskij, amb aportacions de la Cronologia X-185.

- Els fets bíblics i l'Antigor cal entendre-la a l'Edat Mitjana.
- L'arribada de Carlemany i els sarraïns fou una ocupació tàrtara, i més recent. S'ha dilatat l'Edat Mitjana.
- La croada càtara cal entendre-la al segle XVI-XVII.
- L'inici de la colonització europea cal ubicar-lo a mitjans del s.XVII, abans és una ocupació romano-turca de consciència tàrtara.
- La història oficial comença a ajustar-se amb la història real al s.XVIII.
- ...
- Isaac Newton afirma que l'arrel dels catalans és alana (és a dir escita) i chatti (probablement hitita). En conjunt, la seva reconstrucció històrica és compatible amb la Nova Cronologia.

L'anàlisi de la recerca de la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij, amb les aportacions del complement de la Cronologia X-185, aporta la següent informació:

- La història oficial s'ha de reescriure íntegrament fins al segle XVIII, i això explica la manipulació dels mapes, i l'esborrat i la manipulació de la història dels catalans, després de l'ocupació borbònica, no abans.
- La història, entre els fets de Carlemany i els de la colonització, és més breu, així com ho és la reconquesta, que dirigeix el projecte Tarraconensis, i és quan neixen Castella i Portugal. La història oficial s'ha dilatat, i per fer-ho s'han duplicat fets i s'han barrejat entre sí.
- La història de l'ocupació tàrtara d'Euràsia és més recent i empalma amb la conquesta del món des de l'Atlàntic, que comença el projecte europeu al segle XVII, amb el segell català, i jueu.
-
- La manipulació de la història és integral, i té a veure amb la construcció dels poders papals de la Roma italiana, del poder europeu i del propi Crist, que substitueixen el paradigma greco-romà bizantí, on l'emperador és l'ungit.

L'anàlisi conjunta de tots aquests treballs conclou la reconstrucció final que es pot llegir a l'apartat anterior. És una explicació racional que potser no ho resol tot, però li dona una explicació argumentada -basada en la recerca realitzada- que aporta sentit a tots els mapes, a les raons de la manipulació de la història que s'albira, i a d'altres grans interrogants que, com un puzle d'aparença impossible, s'ha acabat resolent.

...

Amb la qual cosa:

La història de la colonització d'Amèrica s'ha manipulat. Però no de forma subtil o puntual, sinó fent ús de tots els instruments imaginables, com la usurpació d'identitats, la invenció documental i la falsificació a gran escala, des de la dels propis fets com la de les seves cròniques i els seus protagonistes. Si els mapes informen del que realment representen, significa que cap llibre suposadament contemporani dels fets que es narren és honest i, molt probablement, es tracta de llibres amb dates falses escrits a partir del segle XVIII.

ENRIC GUILLOT

ALTRES CURIOSITATS I/O ANACRONISMES PER INVESTIGAR

ANACRONISME

1. Error que consisteix a suposar esdevingut un fet en una data altra que la seva, error de cronologia.
2. Qualsevol cosa (fet, costum, etc.) no pròpia del temps al qual es vol referir o incongruent amb el seu ambient.

1330-40c: Prowess of Deiphobus, *Història antiga fins al Cèsar*, (anònim francès), [© The British Library, Royal 20 D I, foli 126r], http://www.bl.uk/manuscripts/FullDisplay.aspx?ref=Royal_MS_20_D_1

1330-40c: Naval battle, *Història antiga fins al Cèsar*, (anònim francès), [© The British Library, Royal 20 D I, foli 264r], http://www.bl.uk/manuscripts/FullDisplay.aspx?ref=Royal_MS_20_D_1

1330-40c: Hannibal and his elephants crossing the Alps in Winter, *Història antiga fins al Cèsar*, (anònim francès),
© The British Library, Royal 20 D I, foli 275v, http://www.bl.uk/manuscripts/FullDisplay.aspx?ref=Royal_MS_20_D_I

1330-40c: Sea battle with Hannibal, Història antiga fins al Cèsar, (anònim francès),
[© The British Library, Royal 20 D I, foli 297r], http://www.bl.uk/manuscripts/FullDisplay.aspx?ref=Royal_MS_20_D_1

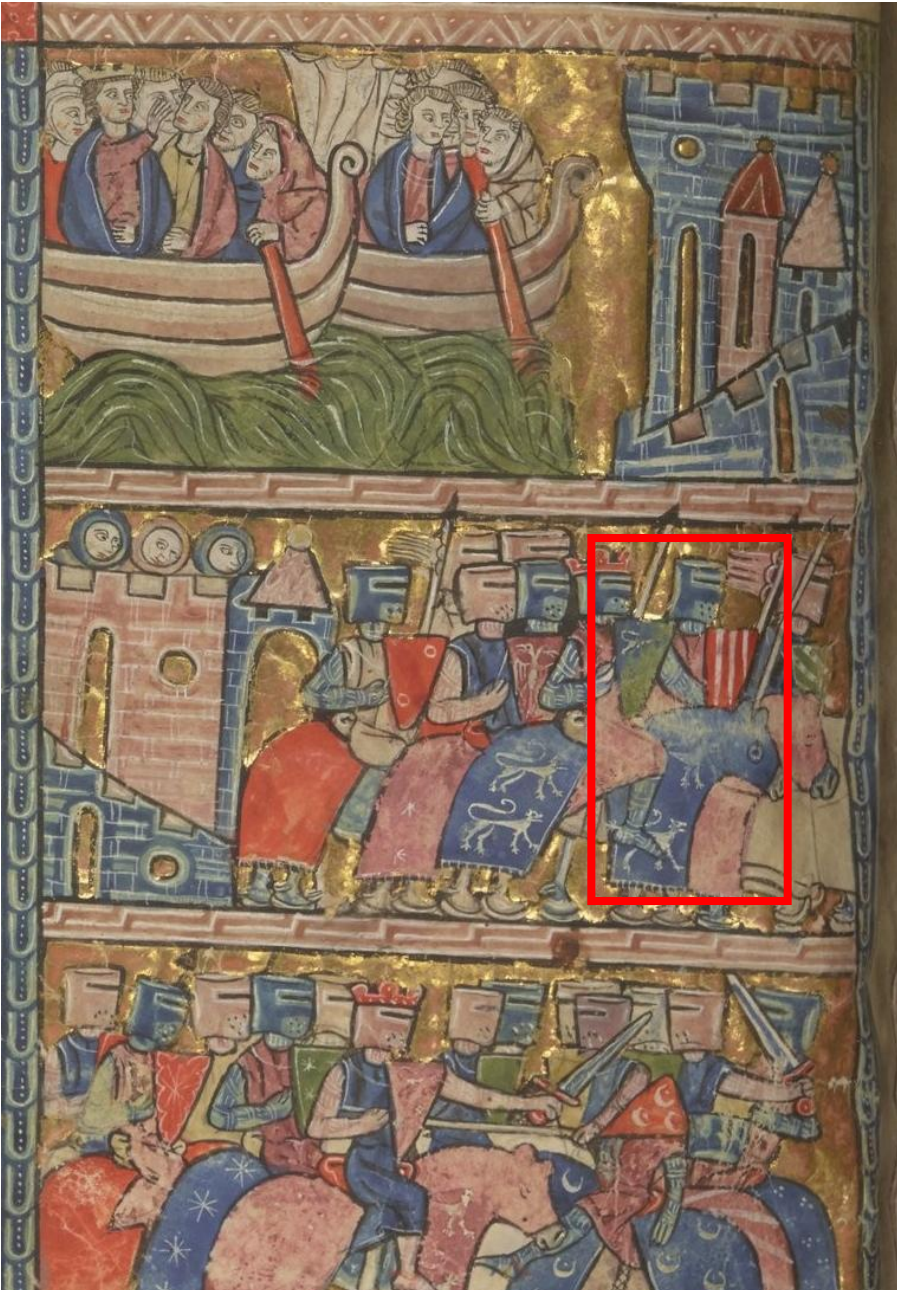

Enfi fina hannibala le.
 conc. qui mlt de mar x

pre dolor uanger qai a lusi?
 lebius. omult de uailant

1330-40c: Sea battle with Hannibal and the suicide of Hannibal, *Història antiga fins al Cèsar*, (anònim francès),
 [© The British Library, Royal 20 D I, foli 297v], http://www.bl.uk/manuscripts/FullDisplay.aspx?ref=Royal_MS_20_D_I

11?? dC

11??: Crònica troiana, Els troians marxant a la batalla, Benoît de Sainte-Maure, [© Bibliothèque nationale de France. Département des Manuscrits. Français 1610, fol. 17v], <https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b10507221g/f380.planchecontact.r=#>

naus mltas pñat de mermas. i tenian vne
claud de drent. i huelle unay con liamos q
era bmano del Rey monoz. i tenia tñ del Rey
ple. Et diole palmades una tan gñd lanada
quele pñamo dos colhelas i le meto la lau
ca en el ayo. i ho conl muerto en tñ. Et sin

1350: Crònica troiana, Els grecs pretenen desembarcar a Troia i els ho impedeixen els troians, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-1-6, fol. 37v], <https://rbme.patrimonionacional.es/s/rbme/item/13184>

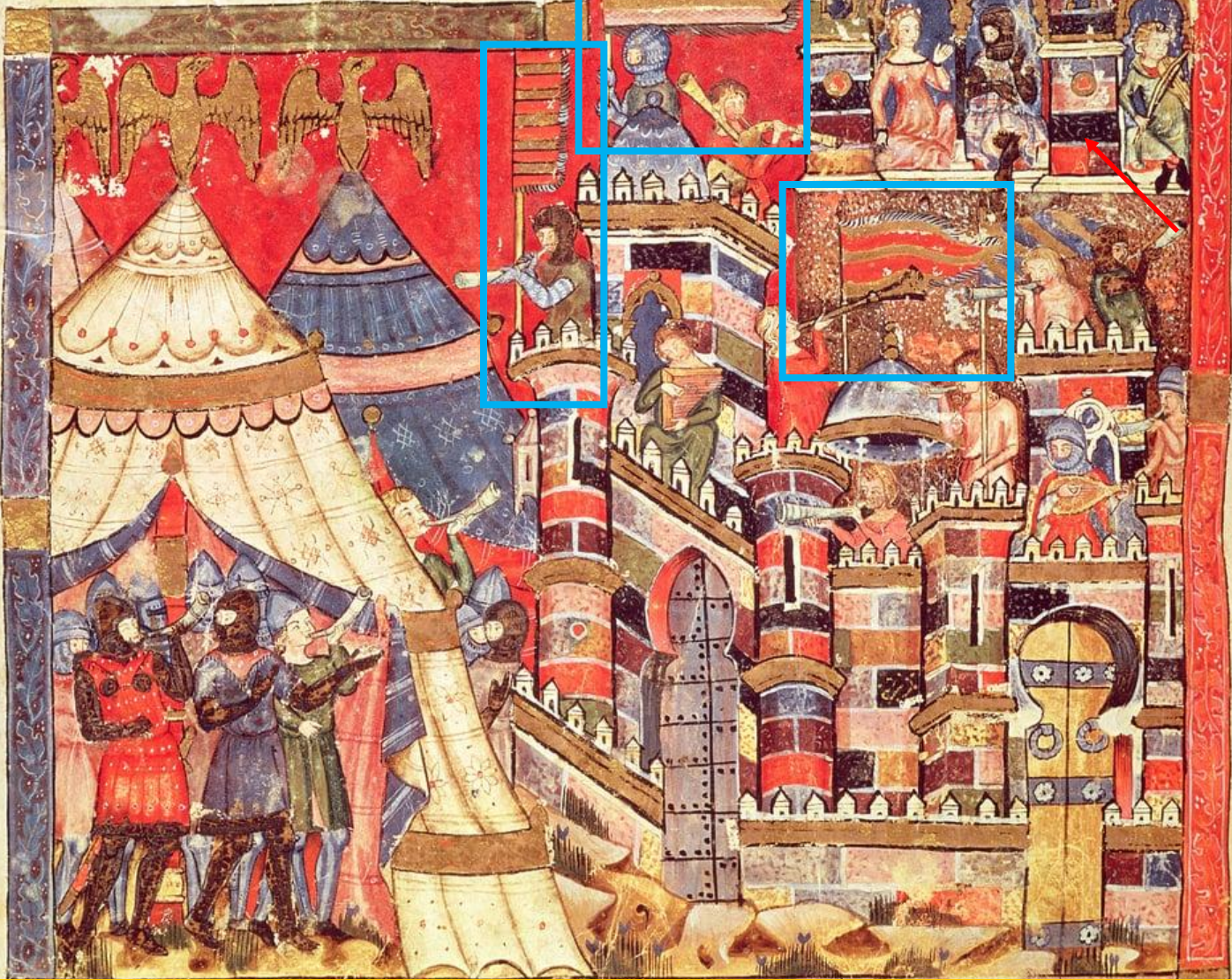

1350: Crònica troiana, Els grecs pretenen desembarcar a Troia i els ho impedeixen els troians, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-l-6, fol. 37v], <https://rbme.patrimonionacional.es/s/rbme/item/13184>

1350 dC

o pendon de seda con uandias de oro. Et parela
an tant bien que semeiana queda tra ebana
llamas. Ca era una cosa tan apuesta 7 tan

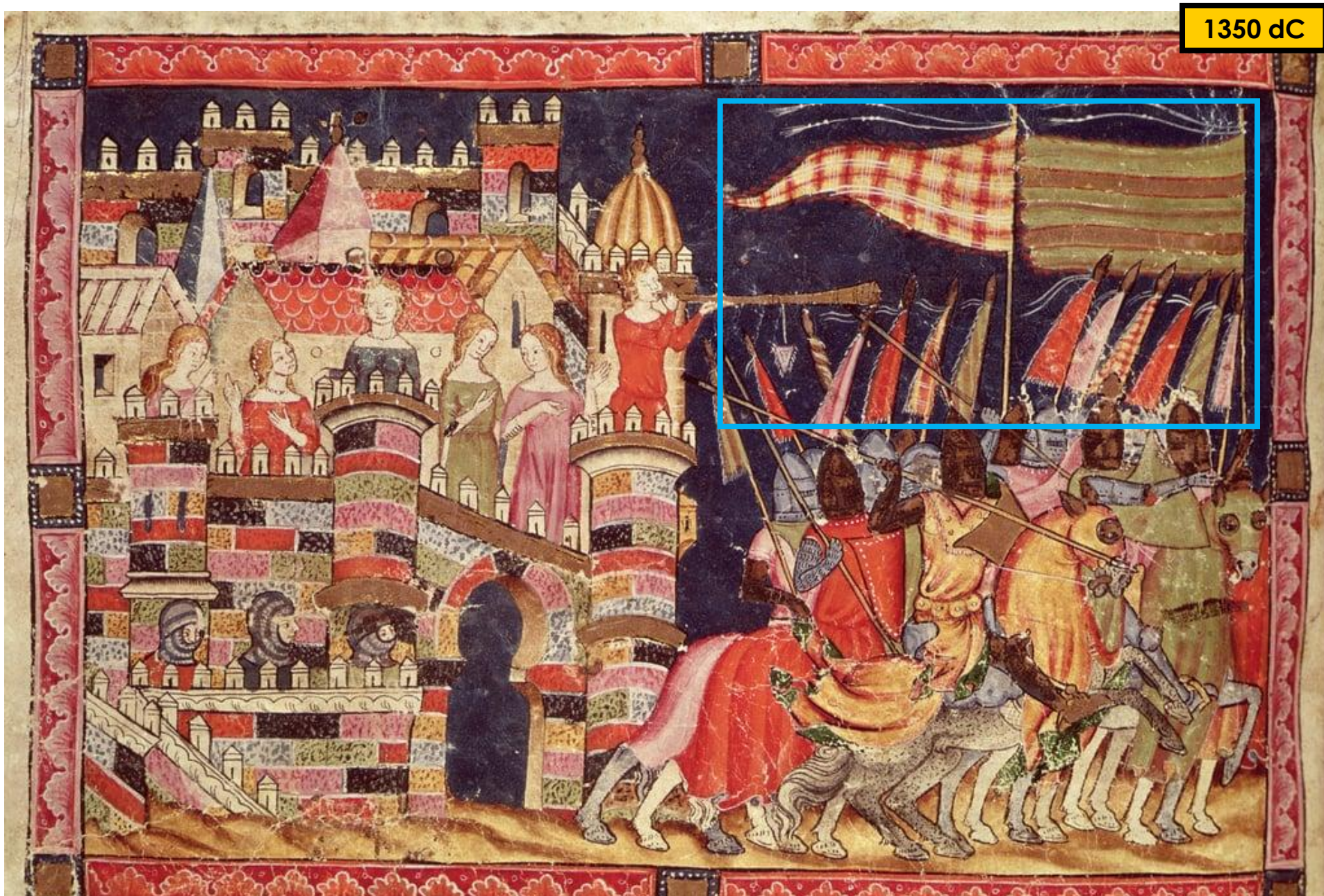
troia
land
grie

1350: El campament grec i la ciutat de Troia, Crònica troiana, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-I-6, fol. 40v], <https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

1350: El campament grec i la ciutat de Troia, Crònica troiana, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-I-6, fol. 40v], <https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

1350: Crònica troiana, Els troians marxant a la batalla, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola,
[© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-I-6, fol. 86v],
<https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

1350: Crònica troiana, Els troians marxant a la batalla, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-I-6, fol. 86v], <https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

1350: Crònica troiana, Troia i els troians que surten a barallar, Palamedes, Nentolano, etc., batallant, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-I-6, fol. 87v], <https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

1350: Crònica troiana, Troia i els troians que surten a barallar, Palamedes, Nentolano, etc., batallant, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-1-6, fol. 87v], <https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

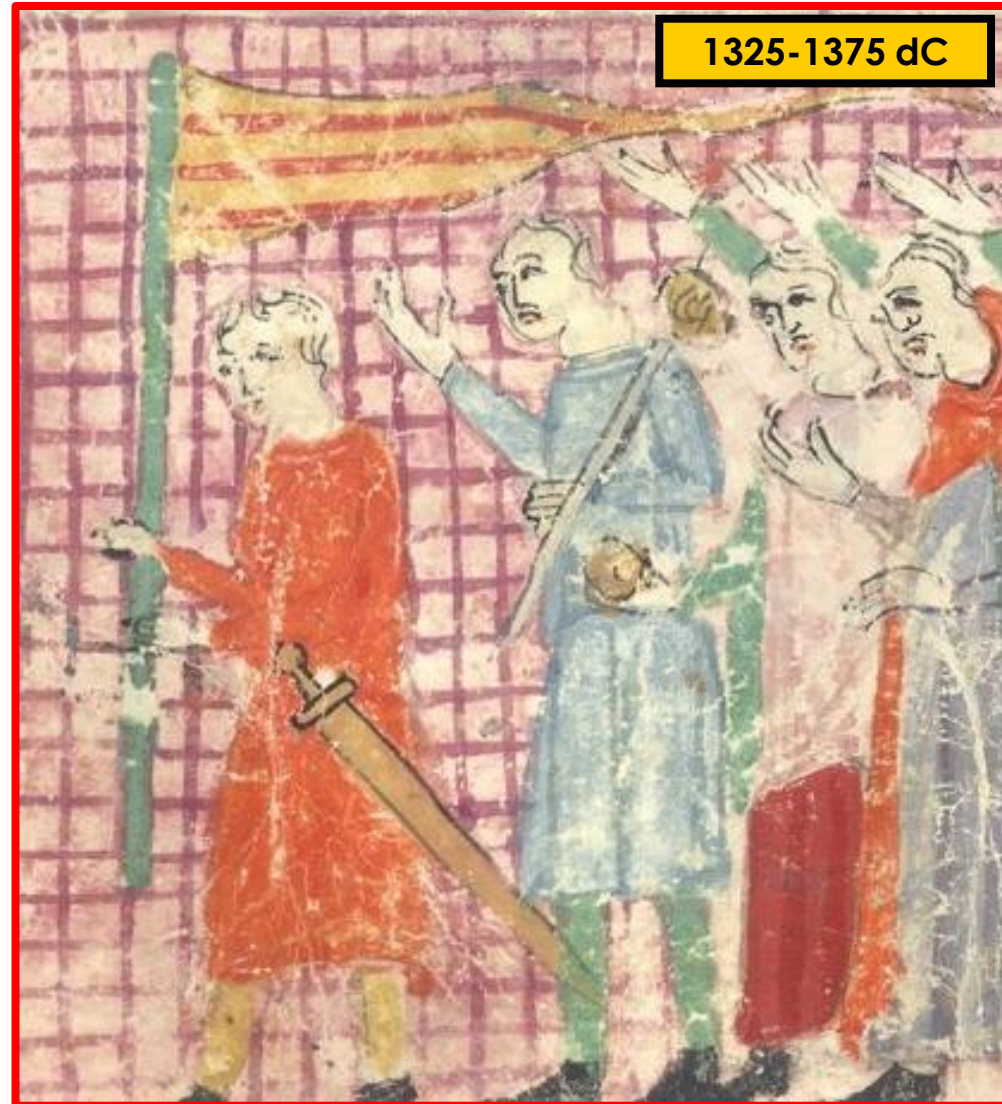
1350: Presa de Micenes per Orestes i mort de la seva mare, Crònica troiana, Codex Benito de Santa Mora. escola espanyola, [© Biblioteca Reial del Monestir de l'Escorial, Espanya, RBME h-l-6, fol. 158r], <https://rbme.patrimoniocional.es/s/rbme/item/13184>

Aquest gravat, extret de l'anomenada "Bíblia hebraica de Cervera i Tudela", població situada dins del aleshores regne de Castella, a tocar també del antic regne de Navarra, se'ns mostra el conegut capítol bíblic del profeta Jonàs, llançat al mar durant la seva travessa cap a Nínive, on és engolit per un gran peix o balena i a on hi va romandre durant 3 dies i tres nits. Podem observar el senyal de l'estendard en la llança que sobresurt del vaixell, amb les seves 4 faixes vermelles sobre camper d'or talment com el senyal heràldic del rei Salomó o dels comtes de Barcelona abans mostrats.

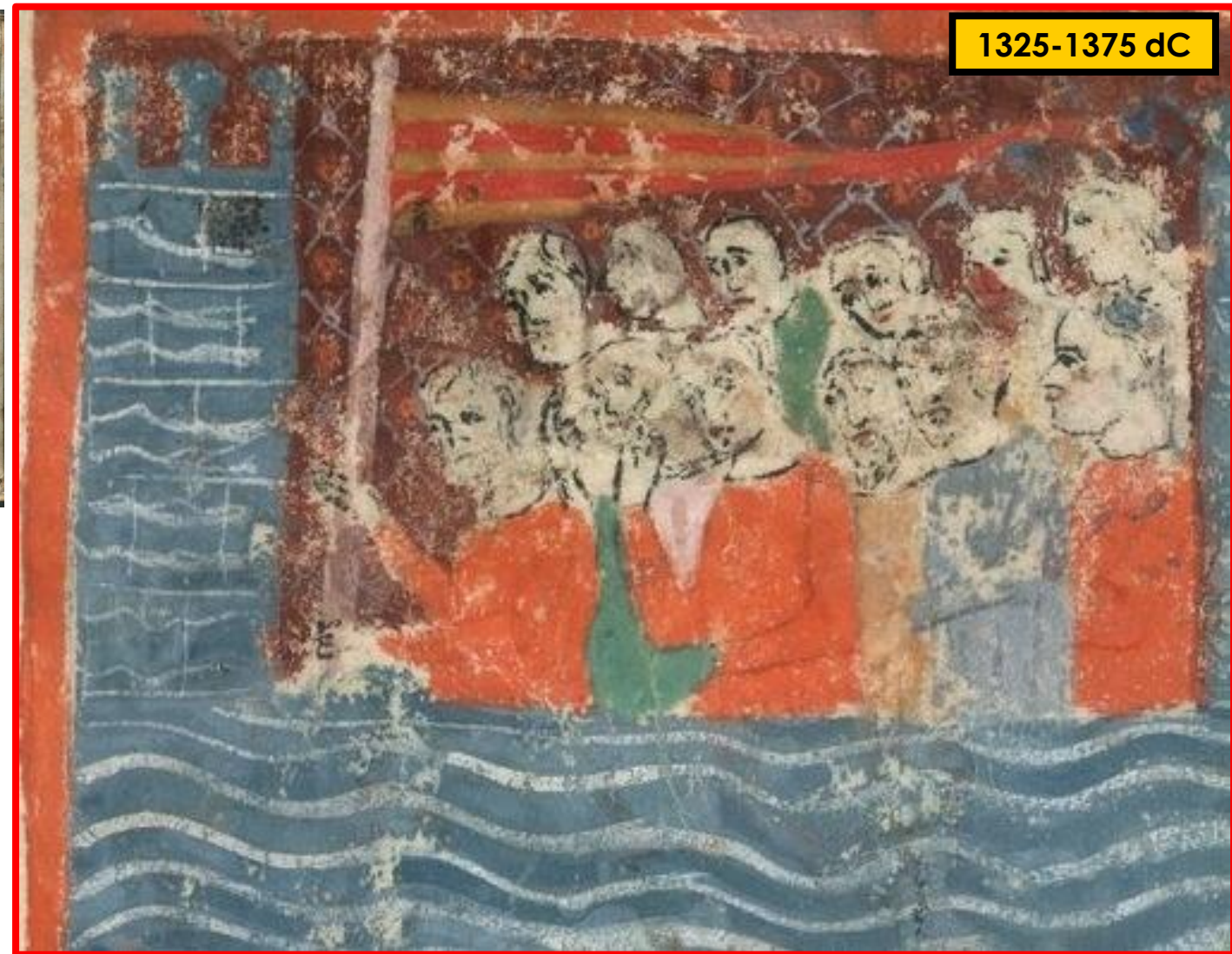
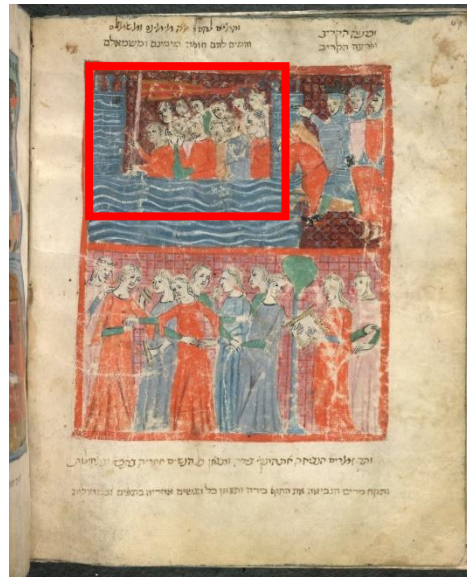

1299: Passatge Bíblic de Jonàs, Bíblia Hebraica de Cervera i Tudela, Joshua ben Abraham Ibn Gaon, feta a Cervera del Riu Alhama, al nord de Castella tocant a Navarra. [© Biblioteca Nacional de Portugal, MS IL. 72. f. 304r./Pàgina 607] <http://www.wdl.org/es/item/14158/view/1/898/>

En la “Haggadah for Passover” podem observar-hi una escena de l'èxode, on Moisès encapçala l'alliberament del poble d'Israel durant la fugida d'Egipte. El més destacable d'aquest gravat, com podeu comprovar, és la bandera dels pals amb faixes vermelles sobre camp d'or que porta el mateix Moisès, encapçalant la comitiva, seguit del seu germà Aaron i de la resta del poble d'Israel durant la seva fugida d'Egipte.

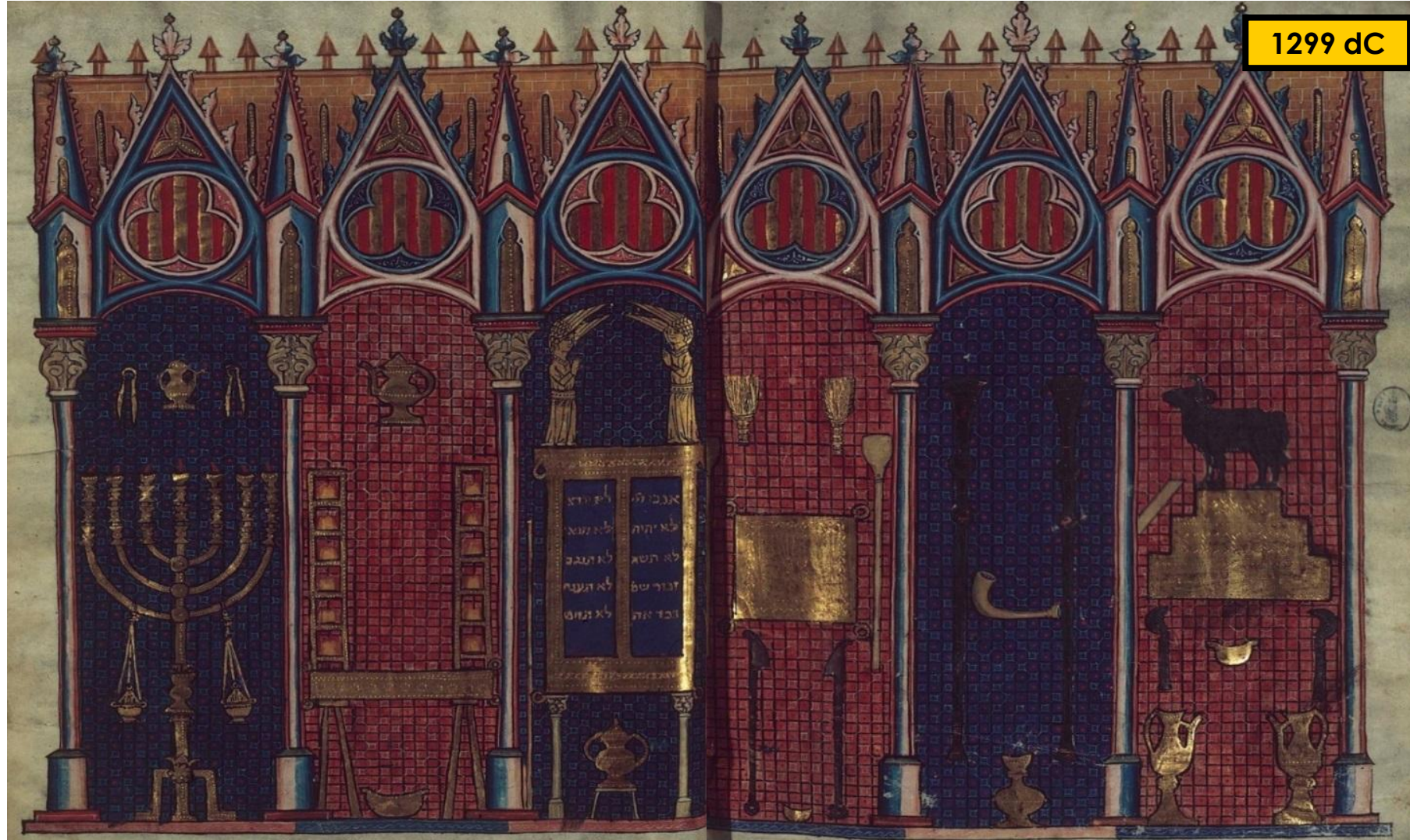

El mateix succeeix en aquesta altre imatge de la mateixa Haggadah, en el famós passatge de l'èxode de l'obertura de les aigües del Mar Roig. Moisès encapçala al poble escollit abanderat amb la bandera dels pals amb faixes vermelles sobre camp d'or, talment i de nou, com en l'escut i bandera dels comptes de Barcelona.

1325-1335c (Barcelona): Sister Haggadah, Passage of the Red Sea, [© British Library, London, Or. 2884, f 16v]

Destacar els finestrals situats en la part superior del temple de Jerusalem. En cadascun d'ells hi apareixen els 4 pals vermells sobre fons daurat. Aquest autor i monjo cristià del segle XII relaciona, el senyal heràldic dels 4 pals amb el temple de Jerusalem, amb el mateix senyal que utilitzaven els reis David i Salomó i amb el mateix Jesucrist com a darrer descendent directa dels antics patriarques d'Israel. Per tant aquest senyal de 4 pals vermells sobre camp d'or, és una representació que uneix i relaciona alhora el món jueu amb el món cristià.

1299: Representació del temple de Salomó, Petrus Comestor [© Biblioteca Nacional de Madrid: Colección Historia Scholastica (Còdex Reservado BNE RS/199, folis 6v-7r), <http://bdh-rd.bne.es/viewer.vm?id=0000015395&page=1>]

Aquí tenim una imatge força significativa i relativament recent en el temps del senyal dels pals en el “interior d’una sinagoga jueva d’Itàlia. Aquest oli representa a un grup de jueus resant, un fidel retrat de la vida quotidiana jueva de l’època. Segons els antics propietaris d’aquesta pintura, venuda a “Sothebys” l’any 2018, que vivien a les afores de Siena i que la van tenir en possessió durant moltes generacions, creien que la pintura representa l’antiga sinagoga de Siena, tot i que hi han altres elements al interior que suggereixen una ubicació en altres parts d’Itàlia.

I si no fossin anacronismes?